

אורה הלבנה חלק אור החיים עמוד רמ"א

ולפי מ"ש לקמן שע"י הטבילה יהיה בניין הנוק' דאטב"ח כידוע, א"כ אין לכוין במ"ט ימי העומר בהמשכת המוחין אלא לכלים דז"א, ולא כמ"ש בסידורים אחרים, שכתוב להמשיך מלכויות ודמות וכו' לכלים דיעקו"ר שהרי בניין הנוק' דאטב"ח הוא ע"י ה"ג ושני חסדים דנו"ה. ואלו החסדים אין יורדים ליסוד דז"א כ"א בעת הטבילה, כי מכוח ירידתם במרוצה ליסוד דז"א חוזרין לעלות בסוד או"ח. ואז נמשך כתר לז"א, ומחצי שלישי או"ח דחסד דת"ת נמשך כתר לנוק' ומתחלק לד"ח. בבניין חב"ד נכנס חלק א', בבניין חג"ת נכנס חלק ב', בבניין נה"י נכנס חלק ג', בבניין המלכות אח"כ נכנס חלק ד', ונבנה הכתר דנוק'. וכ"ז נעשה אחר המשכת הכתר דז"א ע"י הטבילה, כמו כוונת קונה הכל. ועיין נה"ש דף כ"ח סע"א ד"ה בעניין.

הקדמת החי בשמש

(סידור היר"א ח"ב עמוד 483)
(מתוקן על פי כ"י של ר' שלום הדיה)

סדר המשכת החו"ג של העשרה דמים הנמשכים בזו"ן בכל לילה ממ"ט ימי העומר בברכה הנלע"ד הוא בז"ק דזו"ן שכל קצה מהז"ק הנז' כלול מז"ק והם מ"ט פרצופים דהיינו פרצוף החסד הכולל כלול מז"פ וכן פרי הגבורה וכן פרי הת"ת וכן פרי הנצח וכן פרי ההוד וכן פרי היסוד וכן פרי המלכות דז"פ חג"ת נהי"ם דזו"ן וכל אחד מהם כלול ממ"ה וב"ן כ"ז בבינה דזו"ן וכן בחכמה דזו"ן וכן בכתר דזו"ן וכנז' כ"ז בסדר נענועי הלולב בארוכה יע"ש. וא"כ הז' לילות דשבוע א' הוא בז"ק דז"פ חסד דז"פ חג"ת נהי"ם דזו"ן דהיינו ליל א' בז"ק דפרי חסד דפרי חסד דזו"ן. ליל ב' בז"ק דפרי חסד דפרי גבורה דזו"ן. ליל ג' בז"ק דפרי חסד דפרי ת"ת דזו"ן. ליל ד' בז"ק דפרי חסד דפרי נצח דזו"ן. ליל ה' בז"ק דפרי חסד דפרי הוד דזו"ן. ליל ו' בז"ק דפרי חסד דפרי יסוד דזו"ן. ליל ז' בז"ק דפרי חסד דמלכות דזו"ן. כל הנז' בז' לילות דשבוע א'. ז' לילות דשבוע ב' הוא בז"ק דז' פרי הגבורה דכ"א מז"פ חג"ת נהי"ם דזו"ן כנ"ל בשבוע א'.

וכן הז' לילות דשבוע ג' הוא בז"ק דז"פ ת"ת דכ"א מז"פ חג"ת נהי"ם דזו"ן כנ"ל. וכן הז' לילות דשבוע ד' הוא בז"ק דז"פ הנצח דכ"א מז"פ חג"ת נהי"ם דזו"ן. וכן הז' לילות דשבוע ה' הוא בז"ק דז"פ ההוד דכ"א מז"פ חג"ת נהי"ם דזו"ן. וכן הז' לילות דשבוע ו' הוא בז"ק דז"פ יסוד דכ"א מז"פ חג"ת נהי"ם דזו"ן. וכן הז' לילות דשבוע ז' הוא בז"ק דז"פ מלכות דכ"א מז"פ חג"ת נהי"ם דזו"ן, וכנז"ל.

או באופן אחר, והוא כי ידוע כי הז"ק דכל א' מג"פ כח"ב דזו"ן הכוללים כל א' כולל

המקיים דל"מ הגדולים הכוללים לעיר וקובץ הכוללים
דכל הכ"ד שעות כמו היווג דנפילת חפ"ס שהוא חוץ הכוללים.
וענין עליית מ"ן דנבורה דלוי"א בקונה (ב) הכל שנהגהו
בדרוש פמון ומואב כבר אמרתי כי זה כמה שנים אני מכוין
על פה מה שחגיגה ה' ית' עד שאכתוב העמדה כראוי עם
כל פרטיה בע"ה ועכ"ז כתבתי ענין זה לפי פשוט משמטרה
הענין :

והש"י כח"ר בענין המוחין דקטטה זה לשון הרב בשער
ההקדמות ח"ל אמנם הכ"ט של הש"ס לירופים
שאלו למעלה בראש והשליש בנהם שהם ק"ך לירופים
שנשם האחד בלעד ירדו שם בגרון וכן הוא בנפן חיים שער
כ"ב שער מוחין דקטטות פ"ב הכ"י :

והנה בדרתן למטה בגרון או גתמפניו והם בין טלם שם
אחד והוא לירוף אחד שהוא (ג) ק"ך לירופי אלהים
לברם שהוא השליש ממה שהיה למעלה בו גראה שלטו
בדיוק אלא שהוא בקיטור ורענו למר כי אלו השלשה שלישים
הנדרשים מג"ש ק"ך שבראש אל הגרון מ' מכל ק"ך לר"ך
שימלא בין טלם סדר ומספר כל ק"ך לירופי שלישים מההילח
לירוף הראשון דשם אלהים שהוא אלהים פשוט עד סוף לירוף
האחרון דשם אלהים כמספר וסדר יציאת ק"ך (ע"ב) לירופים
היוצאים משם אלהים אחד ואינם השלישים האחרונים דכל
ק"ך אלא שהשליש הנמשך מאלהים דרודין דמזח החכמה הם
מספר המ' לירופים הראשונים דכל מספר הק"ך לירופי אלהים
דיודין דמזח החכמה והשליש הנמשך מאלהי דההי"ן דמזח
הבינה הם מספר המ' לירופים השניים דכל מספר הק"ך
לירופי אלהים דההי"ן דמזח הבינה והשליש הנמשך מאלהים
דאלפין דמזח הדעת הם מספר המ' לירופים האחרונים דכל
מספר הק"ך לירופי אלהים דאלפין דמזח הדעת ובין טלם
הם סדר מספר ק"ך לירופים דשם אלהים אחד :

והענין הוא כי מספר הק"ך לירופי אלהים דרודין דמזח
החכמה הם מהחלקים והתפשטים בפרטי מוח
החכמה באורך שלש הימני בחח"ן דפרלוק מוח החכמה ובלים
השמאלי בבג"ה דפרלוק מוח החכמה ובלים האמלטי דבת"י
דפרלוק מוח החכמה ובכל שלש מהם נמלטים בו מכל
הלירופים דכל ה' אופות דשם אלהים דהיינו כי בשלש הא'
הימני דחח"ן שהוא חלקי הלירופים הראשונים דכל הק"ך
לירופי אלהים דרודין ח' שבו לירופים המחולקים בחלק וח'
המחולקים בלמ"ד וח' בה' וח' בז"ד וח' במ"ס כפי מ' לירופים
דשליש הראשון הימני דחח"ן :

ובערד"ן כמ' לירופים דשליש השני השמאלי דאלהים דרודין
דבג"ה דפרלוק מוח החכמה שהוא חלקי הלירופים
השנים דכל הק"ך לירופי אלהים דרודין בנמלטים בו מכל
הלירופים דכל ה' אופות אלהים ע"ד הגו' בשלש הראשון :
ובערד"ן כמ' לירופים דשליש השלישי האמלטי דאלהים דרודין
דבת"י דפרלוק מוח החכמה שהוא חלקי הלירופים
השלישיים האחרונים דכל כק"ך לירופי אלהים דרודין בנמלטים
בו מכל הלירופים דכל ה' אופות אלהים ע"ד המסר
בשליש הראשון :

והוא כי המ' לירופים דשליש הראשון דחח"ן הם אלו
הלירופים לירופי הא' והב' והו' והח' והי"ג והי"ד
והי"ט והכ"ו והכ"ה והכ"ז והכ"ח והכ"ט והל"ב והל"ג והל"ד והל"ה
והמ"ד והמ"ט והג' והג"ה והג"ז והס"א והס"ב והס"ג והס"ד
והפ"ג והפ"ד והפ"ט והפ"י והפ"י"א והפ"י"ב והל"ג והל"ד
והל"ה והק"ב והק"ד והק"ט והק"י והק"י"א והק"י"ב כפי אלו
המ' לירופים דשליש הראשון דחח"ן . והמ' לירופים דשליש הב'
דבג"ה הם אלו הלירופים . הלירוף הב' והד' והס' והט'
והי"ז והכ"א והכ"ב והכ"ד והכ"ה והכ"ז והכ"ח והכ"ט והס"ג והס"ד
והמ"ה והמ"ז והמ"ח והמ"ט והנ"ב והנ"ג והנ"ה והנ"ו והנ"ז והנ"ט

מטורבת עם הברורים לתקנם ולחבר הכלים והאורות דמ"ה
וב"ן כסדר הראוי להם כידוע ונמשכים להם לזו"ן בבחינת מוחין
דלר"ך לפני שנתקנו ונמשך בבחינת מוחין בללם הנמשך לו
ממתיק מלובשים בללם הנמשך מהברורים דפנימיות דא"ח וגם
לזווג את הז"ת הגו"ל דפנימיות דמתיק לתקן הברורים הנזכר
דפנימיות דפנימיות דזו"ן ולחבר הכלים והאורות דמ"ה וב"ן כראוי
להם כידוע ולהמשך אותם לזו"ן בבחי' מוחין מלובשי' בלל' הנמשך
מהברורים דפנימיות דמתיק שנתקנו ונמשכו לו בבחינת
מוחין מלובשים בללמי כל הפרטופים שעליו כזו"ל וכמו שנבאר
כל זה היטב בפרטות בע"ה :

וזה פ"י שיכוין להמשך מהא"ס גר"ן דנרנ"ח לכל פרטופי
הא"ק ויכוין להמשך אור בינה דחכמה דא"ק עם
חלק אור (ח) הא"ס המלובש בה ולהלבישם גם בבניה
דבינה דא"ק ולהמשיכם ולהעבירם דרך ביטת חוץ דא"ק
ולהורידם ולהעבירם דרך כתר וחכמה דכחב"ד דאלילות
ולהלבישם בביטת דכחב"ד הגו' דאלילות ואז מאיר בהם
הא"ס והם מאירים וממשיכים גרנ"ח דנרנ"ח לכל פרטופי
האלילות והם מאירים ויורדים ומחלבים בו"ק דכללות יסו"ח
והם בחינת היסו"ח השלישים ואז יורדים היסו"ח הגו' עם
אור הא"ס המלובש בביטת דכחב"ד דא"י ומחלבים תוך כל
אורך פרטופי ביטת דזו"ן דאלילות שזה בשוה עד (ס"ה ע"א)
שמגיפים וגופים רגליהם ע"ג המסך שבין א"י לבריאה
וגם בהיותם מלובשים בהם ומזדווגים ומהם עלמם ולא ע"י
זו"ן נמשכים דרך המסך שפ"ג הבריאה מוחין ושפ"ס והם
בחי' שאר כסות ועונה לפרטופי כחב"ד שהם עתיק וטק' וא"ח
וטקביה ואו"ח ויסו"ח דבריאה וגם כל האורות הגו"ל שהם
אור הא"ס המלובש בביטת דה' פרטופי א"ק המלובשים בביטת
דה' פרטופי הא"י מאירים ומחלבים בפרטוף החכמה ואז
יורד פרטוף החכמה מלובש בפרטוף בינה דמלכות דאלילות
ובוקע המסך שעל גבי הבריאה ומחלבים כחב"ד דחכמה
בכחב"ד דבריאה והם ט"א דרחמי וו"ק שלה בו"ק דבריאה
והם השם מעלות לכסא ומלכות דחכמה במלכות דבריאה
ופ"ח כסא דדינא סגולתו ואז האורות הגו"ל עם אור הא"ס
מחשפטים ומאירים וממשיכים נרנ"ח דנרנ"ח בכל פרטופי
הבריאה דאלילות ודבריאה התחתון ואז מזדווגים פרטופי
הכחב"ד דבריאה וממשיכים מוחין שלימים דגדלות פנימיות
ומקיימים דאחור ופנים דאחור לזו"ן דחילוניות דפנימיות
דפנימיות ודפנימיות דחילוניות דחו"ב דבינה הכולל דבריאה
ואז הזו"ן מזדווגים ומולידים נשמות של מלאכים לירפה ויכוין
להעלות בירורי פרטופי פנימיות דפנימיות דחו"ב דבינה דעשיה
ויצירה למ"ן לאו"ח דבריאה ולזווגם ולהמשך מוחין שלימים
פנימים ומקיימים דאחור ופנים לפרטופי פנימיות דפנימיות
דחו"ב דבינה הכולל דלירפה ועשיה :

אח"כ יכוין להמשך מו"ק דחכמה המלובשים בו"ק דבריאה
הארה גדולה להיות בחינת נשמה תוך המוחין
שנמשט לאו"ח וזו"ן דלירפה וממלכות דסבוכה הארה לתוך
המוחין שנמשכו לאו"ח חוץ דעשיה :

בענין עליית וכפילת החסדים ידוע ומפורסם במקומות
רבים בספר ע"ח ובפרט בשער כ"ה דרוש ג'
ובשער תיקון הנקבא בע"ח ובספר מ"ש יע"ש שא"ח להמשך
הגבורה לדעת דנוק' כי אם אחר המיתוק וגם המשכת כפל
השני חסדים החתונים דנ"ה לחו"ב דטקבא כי אם אחר
ירידתם וחורסתם למקומם שהוא אחר ירידת והמשכת הב'
ללמי ל"מ בקונה הכל והמשכת הב' ללמי ל"מ בקונה הכל
א"ח אם לא אחר ירידת והמשכת הכתר והמשכת הכתר א"ח
אם לא ע"י עליית כפילת החסדים וע"כ הוא מוכרח לכוין
כל אותו הסדר :

ואותם המקיימים דל"מ הנמשכים בנרתם כהנים הם

לצאת בני ישראל עד סוף פרשת יתרו. וכשתגיע לפ' משפטים תקרא שלשה פסוקים הראשונים ותדלג ותקרא מן ואל משה אמר עלה אל ה' כו' עד תשלום הפרשה. וכשתגיע לפ' ואתחנן תקרא שלש' פסוקים הראשונים ותדלג ותקרא עשרת הדברות השניות שהם מן ויקרא משה אל כל ישראל עד סיום פרשת שמע ישראל שהוא עד ובשעריך. ומשם תדלג ותקרא שלשה פסוקים האחרונים. וכשתגיע לפרשת ראה תקרא ג' פסוקים הראשונים ותדלג ותקרא מן שבעה שבועות תספר לך עד סוף הפ'. וכשתסיים לקרוא כל הפרשיות על הסדר תקרא כל נביא ונביא וכל כתוב וכתוב מן הכתובים, ע"ד הנז' ג' פסוקים ראשונים וג' אחרונים שבכל א' וא' מהם, עד שתסיים כל הכ"ד ספרים. והפסוקים של מגילת איכה תקראם בלחש מפני שהוא י"ט ומגילת רות תקראנה כולה. ובהגיעך אל יחזקאל תקרא הפטרת יום א' של שבועות כולה שהיא מן ויהי בשלשים שנה כו' עד תשלומה ותדלג אל פסוק ותשאני רוח כו' ומשם תדלג אל שלשה פסוקים האחרונים שבו ובהגיעך אל חבקוק תקרא שלשה פסוקים הראשונים שבו ותדלג אל פ' וה' בהיכל קדשו כו' תפלה לחבקוק כו' עד סוף חבקוק כי זאת היא הפטרת יום ב' דשבועות, וזהו הסדר המוכרח בענין המקרא. ואח"כ שאר הלילה בסודות התורה ובספר הזוהר כפי השגת שכלך:

ובהגיע אשמורת הבוקר מעט קודם עלות השחר, בעת שמשחירין פני הרקיע במזרח אשר אז נקרא אילת השחר כנודע. אז צריך שתטבול במקוה. ותכוין אל המקוה העליון שהוא כתר עליון דז"א, הנמשך לו בלילה הזה והוא נקרא שער החמשים כמ"ש, ועליו נאמר וזרקתי עליכם מים טהורים כו'. ועי"כ אנו מקבלים תוספת קדושה מבחי' הכתר הזה. וטעם הדבר הוא לפי שאנחנו בלילה הזה עושים ב' דברים, הא' הוא להמשיך את כתר העליון דז"א ע"י עסק התורה כנז', ואחר כך באשמורת הבוקר אנו נעשים שושביני' דמטרוניתא רחל נוק' דז"א, ומוליכין את הכלה הכלולה לבית הטבילה וטובלת

במקוה העליון הנז' שהוא הכתר הנז'. וגם אנחנו שושבינין דילה טובלים עמה. אבל אל תטעה לומר כי אז היא עולה עד • הכתר דז"א, אבל היא מקבלת במקומה למטה טהרה וטבילה מלמעלה [ב"ט"ט] מכתר דז"א (לפי ההמשך, זה חסד הת"ת שמביא את הכתר דז"א ולא מהכתר עצמו) בסוד וזרקתי עליכם מים טהורים כנז'. ואחר כך ע"י תפלת שחרית ומוסף דיום שבועות ממש אז היא עולה כמוהו ואז הם מזדווגים יחד כנ"ל. ובחי' טבילת הכלה ושושבינין דילה נזכרים בס"ה בפ' אמור: **ונלע"ד** ששמעתי ממוז"ל תוספת ביאור בענין הזה. והוא כי כבר נתבאר אצלנו כי הכתר דז"א והכתר דנוק' תמיד נעשים ברגע אחד. והענין הוא כי החסד המתפשט בת"ת דז"א להיותו במקום מגולה כנוד' לכן ניתוסף הארתו ונגדל כפלים ונחלק לב'. חציו עולה למעלה בכתר דז"א, וחציו יוצא ממקום החזה דרך אחורי הת"ת וניתן אל רחל נוקבא דז"א לצורך כתר שבה. והנה בעלות חצי החסד הנז' עד מקום הכתר דז"א אז יורד הכתר דז"א מלמעלה (שהוא בחי' דיקנא דא"א) כנז' ויורד עד ראש ז"א ונעש' בו בחי' כתר על ראשו. ונמצא כי עליית חצי החסד הנז' גורם ירידת הכתר בראשו של ז"א ולכן הכתר של ז"א נקרא שער החמשים של בינה כנז' בס' התיקונים. והענין הוא כי נודע שאין כתר דז"א נעשה אלא מחצי הת"ת האחרון של אי' עצמה, והוא עצמו נעשה כמו שהוא בבחי' הכלי והעצמות שבתוכו בחי' כתר על ראש ז"א. והנה יש באי' ג' שערים שהם סוד ה' חסדים שבה. וכשנגמרים אלו הה' חסדים שלה להתפשט (בכח"ב) דז"א אז יורד חצי הת"ת של אי' להיות כתר בראשו. ונמצא כי ענין הכתר אינו אלא ע"י החסדים של אי' שהוא החסד שבת"ת דז"א כנז', ולכן נקרא שער החמשים. ולכן בא הכתר דז"א באחרונה מכל שאר בחינות דז"א. והנה באותו חציו של החסד דת"ת דז"א הנחלק ועלה למעלה בכתר דז"א, וגורם לכתר ההוא שירד ברישא דז"א, הנה מאותו החצי החסד שהוא בחינת מים כנודע משם נמשכים בנקב' וטובלת בהם כנז' בסוד וזרקתי עליכם מים טהורים כו':

דאלפיין. כמלא כי ב' מוחין דחוי"ב שנה סס מילי אלפיין
והר"ן וזה נרמז בספר אנקרא ב' (ב) וזו במילי זה ה"א כה"ן
אלפיין ולפי שיהא נקבה גברת כ' על א' ולפי שכל פיקודיה של
מל' עתה היא אוח' ה' תחלה לק גם המוחין שלה הם נסוד
מילי ב' לחיות ה"א כנ"ל לק נקראת עתה ה"א וכנגד ה'
פשוטה הוא מוח הרעם שנה שבוה אל"הים פשוט שיש בו
ה' לחיות לבר כמנין ה' פשוטה וכרי כג' מוחין נרמזו בשמה
ש"ה ה' תחלה של הוי"ה. גם נרמזו ג' מוחין בליוז ג' קיין
ש"ס ב"ה ה' ש"ה ג' קיין חוי"ב ודעה באלמנ' וטדע מ"ש
בזכר בראשית דס"ח וברא אל"הים את שני המלאכות כי תחלה
המלכות בקטטה היא עפלה אל הזכר ונקראת כ' תחלה
ובשלתמה פב"פ"ת לה ש"ס שלה (ג) כפ"פ עון אדני אל"הים
וכיולא בה כפי הזמנים וכפי המילואות וח"ה ספילה אל"ה אז.
וכנה גם בקטטה ודאי לר"ך שיהיה רשח בה ש"ס אדני אלמנס
לית רק דרך רמז כמנין וכמספר וחשבון לבד כ"ל כשמתנה
מספר ג' מוחין אלו הנה ב' ראשונים דכה"ן ודאלפיין הם
גימטריאלי טיק"ף כי אלו המוחין דקטטה הם טוקף ודין גמור
ונפרס קמנות הנקבה ומתחבר פמהם מוח הרעם ש"ה
אל"הים פשוט יהיה שלשתן גימטריאלי תרפ"ח כחשבון אדני במילואו
וכנה עתה עדיין נקראת ה' תחלה ונקראת ללפ כמ"ש לא טוב
היות האדם לבדו כי תחלה יהיה הטקבא לחורי ס"ס לבד
בנח' ללפ א' ש"ה ה' תחלה כנ"ל שלא יהיה רק פוח ס"ס.

בחינה ד' כ"ב היא בוחן אנקרא קטנה ש"ה עד י"ב
ש"ס ויוס א' והפנין כי אין האל"ה נקבנה עד אחר נסוד
טיקון האדם וכמ"ש לא טוב היות האדם לבדו כי אחר שנתקן
האדם ויהיה תה עדיין בסוד ללפ לבד אז תיקנה ופשהה פור
כענדו שלימה כי ק' את רוחים ברוחם הראות שלשום הא"ה
גדול בשנים מהאשה ונמלא כי אחר שנגסו מוחין דז"א והגדיל
אז מאריך מוחין אלו בנקבם ועדלת גם היא וכמו שאין ה"א
גדל עד שנתמו כל המוחין לכנס בו והוא עד פגלוס י"ג
ש"ס ויוס א' כי הטקבא אינה עדלת עד שנתמו כל המוחין
לכנס בה והוא עד תשלום י"ב ש"ס ויוס א' ואז תקרא נערה
כמ"ש. וכנה מקום הטקבא עתה היא בלחורי החזה של ת"ס
ואורות היוצאות מן ז"א לכנס בה אינם יולאים ועוברים דרך
כל אורך מחלת גוף ז"א דא"כ היה הוכר נמלא כנרנפ הז'
נכנסין בה כל המוחין אלמנס הכולינא דקרדיתטא הכזר
באזרא דקמ"ח נקיב ואשכר מלחוריו ב' כי במקום החזה דז"א
נקיב נקב א' ודרך ש"ס שוברים האורות לאחור וש"ס שמתה
ראש הטקבא וש"ס עושין ללס א' פ"ג ראש הטקבא פ"ד כנ"ל
בללם דמוחין דז"א ונכנסין (ד) חפס מעט כהמשך זמן עד
תשלום י"ב שנה ויוס א' ואז נמחין לכנס המוחין. ומלא כי
אורות אלו היוצאין אל הטקבא הם עולין פהלה למטה למעלה
מן היסוד עד למעלה בחזה ח"ה של ז"א חך פנימים גוף
דז"א וש"ס טקבין ויוצאין לתוך בלחורי החזה של ראש הטקבא
ואז נכנסין ויורדין ונכנסין חך הטקבא למעלה מן הכזר
שלה עד למטה בסיוס גוף שלה דרך כפיפת קומה. חסו עינין
אוחה הנפיה הזכר במשכה כנא קמח כפרה כגוים על האש
נכפפה שהיקב כי כבר ידעת כי אורות המלכות הם גטרות
הנקראת אש והם יולאין מנח' אש נכפפה כמבואר כאן :

פרק ה' ס"ב

והנה דע כי האורות היוצאין אל הטקבא מן ה"א סבל
ג' ספ"י כה"י שני כמ"ש למטה איך יולאין לבדן
אלא כדרך שבהיותן חך ז"א היו מלוכסין (ה) חך כה"י דלמח
ואח"כ

הגדרות וביאורים (ה) שיבת כוונה ליתא כנפ"י : (ג) נתיב אלפיין וכו' : (ג) ר"ל ש"ס : (ד) כס : (ה) סדילס :

יפה שעה

ניסוד דז"א אי אפשר שלא יאירו זה כזה והוא הארתם מחכמתם ככל
סו"ק ומס גם לפי מ"ש ר"ל כשער לנאה פ"ג זל וביאור הפנין כאשר
אלו הע' חסדים יורדים ניסוד ומתחיים הע' גטרות כהכרה הוא ש"ס
מתפרנס

וכלבישו לא היה מקום למלטה לכלול בו ולא היה לה כן אג
וכמו שהפירוש הוא היה לטורך תיקון ז"א ג"כ היה לטורך
טיקונה והיה בליון זה כי גם האקודה שלה פלטה והלבישה את
היסוד וע"י עלייה זו נכללה המלטה גם ככל סו"ק כי בהיותה
טללת קו החלמני טללת גם את ב' קיין האחרים ועי"ז
הניגוד גם היא בהיותה שם בקו החלמני נכללה ככולם ונפשה
ככל בנח' רה"י נמלא כי נקודת המלכות הלבישה את היסוד
בסוד פמרה והיסוד הלביש את הת"ס ואז יהיה נקראה פסיעה
לבר. וז"ש פ' בלק דר"ג אשרט ולא קרוב כיון דהי' במיעה
דלמח' לוישים פסיעה לבר וכו' וביאור אשרט לשון פסיעה
כמו תמיד אשרי במעגלותך. והפנין כנ"ל כי הו' נקודות
ש"ה תחלה בז"א נכללן ג' גו ג' ויהי ו' זעירא שכחות ה'
ראשונה של הוי"ה כי הם ו' אכל אינן מסגלן רק חל' ו' לבד
לק הוא ו' זעירא וש"ס כסוף אוח' ה' זעירא אישיט פסיעה
לבר חוה ג'. והספסס הוא כי כאשר הלביש היסוד את הת"ס
היה פביו ש"ה אל שאר הקיין אבל כאשר גם המלכות פלטה
והלבישה גם היא את היסוד יש ש"ס עי"י ג"ס לק נחוסף ש"ס
פויי נקודת המלכות ונעשית כעין פסיעה היוצאת בחך כסוף
הו' ואז פ"י הפיבור נגדלה ונעשית כשיער כל קומת היסוד של
ז"א. והמנס שפיר מדת היסוד הוא רובע מדת הת"ס כנז' וזה
בלק דף ר"ד על ומספר את רובע ישראל דשיעורא דגושא
הוא ד' בריהות וברית רובע ישראל הוא כשעורא דגושא דז"א

מ"ק כשפסם שהמלכות בלח
בסוד פסיעה לבר
הוא מפני שאח"כ בהגדלה
היתה לריכה לבח ולהיות
בלחורי ז"א כנודע כי ש"ס
גיטה ולכן נשארה ש"ס
בסיוס הו' וחזרה מש"ס מל'
בלחור של ו' וכאשר נפארט
ג' לחורונות של הו' פ"י כנ"ל
ש"ס נכ"י ח"א כנ"ל אז
נשארה ש"ס בלחוריים שלהם
(בלחורי הת"ס וק"י ה'
לחורונה שבש"ס) :

וכנה פ"י היניקה מתגדל ז"א כנודע וגם היא עדלת עמו
ונעשית כשיעור ספירת הת"ס דז"א מתה וכרי היא עתה מדת
שלימה גדולה ככל ספירת ת"ס דז"א משא"כ תחלה בהיותה
כשיעור היסוד או העפרס שהם מדות קמנות כנ"ל אלמנס עדיין
ליתו סרטף רק מדת אחת שלימה גדולה ככל שאר ספ"י דז"א
ועתה היא נקראת ה' תחלה של הוי"ה. וכנה נחבאר כי ז"א
נגדל ביניקה והיה לו ג"כ בנח' מוחין דקטטה וגם הטקבא
נגדלו בה מוחין בקטטה. והנה המוחין שלה דייקה נרמזו
בש"ס ש"ס לה עתה שהיא אוח' ה' לחורונ' דהוי"ה כנ"ל והפנין
כי ש"ס הוי"ה דייקה אחר בז"א לבדו ב' לחיות י"ה בראשונים
סס מוחין דז"א והו' כיללת כל סו"ק שבו אבל פיקר הו' הוא
נת"ס שהוא קו החלמני שבו וש"ס בלחור ו' זו שהוא נת"ס ש"ס
הוא שומדס ה' הפאה ש"ה הטקבא. וכנאר ענין המוחין
שלה כנה המוח של חכמה שנה הוא אל"הים דמילי אלפיין
ומוח בינה שלה הוא ש"ס אל"הים דמילי ה"י כי כל אוח' ה'
היא בינה ומוח ג' הוא אל"הים פשוט בלי מילי מפני שהדעת
של הנקבא הוא ק"ל ומל"ג בזמן הקטטה. וכנה ש"ס אל"הים
דז"א אין בה נח להפגלות בה ובמקומו היה בה אל"הים

הגדרות וביאורים (ה) שיבת כוונה ליתא כנפ"י : (ג) נתיב אלפיין וכו' : (ג) ר"ל ש"ס : (ד) כס : (ה) סדילס :

אוצר החכמה

ח"ל ולפי שר"ה המאזיל העליון מתפשטו הנטרות בנוקבא לכן הוי"ה
יוריד החסדים החילה מפי היסוד דלוימ' כו' כבר כתבנו לעיל שכיון
ס נדעת והיא עשרה דנטרות שנבאר ש"ס כמ"ש ר"ל ונמחמתם

ואח"כ תוך נה"י דז"א כן כשזולאין משם יולאין הם ולבושיה' עמהם מבחי' נה"י דלמא ומבחי' נה"י דז"א כי כרי בלאחן פונרין דרך המסכים ההם א"כ כמו (א) שהם יולאין כך הארת המסכים יולאין עמהם ומתלבשים תוך הטקבא (ה) ע"ד שהיו בז"א אורות אלו תוך נה"י דלמא ונה"י דלמא תוך נה"י דז"א ונה"י דז"א תוך הטקבא כולם. והנה כמש"ל כי כשילאו האורות מז"א לכניס בטקבא ילאו הם ונרסקן עמהם שהוא בחי' הארס מנה"י דלמא ומנה"י דז"א עלמזו ונכנסו מלובשים בטובם בתוך הטקבא וא"כ נחלל כי כמו שיש בז"א חסדים סמוימים שהוא פד החזה כי פד שם הניע סיוס מסך היסוד דלמא ומשם ולמטה מתגלין החסדים בחוכו כן הענין כאן בטקבא כי הנרחק שלקחו בגבורות עמהם מן יסוד דז"א אשר שם היו ומשם ילאו ונכנסו אל כדעת שבה (ב) וזאתו נרחק של יסוד דז"א מתפשט תוך קו האמצעי של הטקבא. ולהיות יסוד דז"א אשר הוא זכר והוא ארוך לכן מתפשט בכל קו האמצעי פד סיוס הח"ת דטקבא לכן נחלל כי ה"א יש בו תגולין שחי שלישי חסד שכת"ת ושחי חסדים שלימות של ג"ה אבל בטקבא אין בה גלוי רק לשחי גבורות עלמן שנתפשטו בנ"ה שלה לבד והרי זה שחי א' בענין גבורות עלמן אל החסדים. פד יש שחי אחר בענין המקום בעלמזו כי בז"א שנגמר יסוד דלמא בחזה שלו יש כרחק גדול משם פד היסוד שלו וכאשר יולאין משם החסדים הם גופלין ויורדק ממקום גבוה במרוה גדולה אבל בגבורות יולאין מיסוד דז"א אל יסוד דלמא הוא סתך משם ונדבק בו כי כרי נחבאר שחסדים בטוב ח"ת דטקבא וכמשם שאין יכר שם בחי' ירידה כי כל און שמתפשטין ויורדק נחשים בתוך היסוד דז"א שהוא כמו מחינה אליהם ואז נקרא נשילה אבל כשנגמר היסוד דז"א ואין מחינה אליהם אז נק' נפילה. והנה סבת ב' שינויים אלו גורם שחי ג' והוא כי בז"א היו ג' חסדים פחות שלישי תגולין והם אורות רבים משל נקבה וגם שזרדין במרוה ממקום גבוה מאד כנ"ל לכן יש בהם נח אח"כ לפנות מאד מאד כנראה בחוש הראות כי כאשר יפול האבן ממקום גבוה תחזור מכה ככחא ירידה שכיסה בחוץ לחזור לפנות לחמלה בכה שיעור גדול וכשנפילה היתה ממקום נמוך לא תחזור לפנות כ"כ בגובה לכן היה כה בחסדים המתגולין לב' טובם כנ"ל להתפשט בג' קוין בז"א ולפנות בשלשון פד הכתר ומגדלין את כל ה"א כנ"ל כי גדלות דז"א הם פ"י מים שכם החסדיה אבל הנקבה שמקום ירידה בגבורות הוא מופע מאד פד שנתפשט אינו נקרא ירידה וגם בענין שיעורם הם ב' גבורות בלבד ושם בז"א היה קרוב לב' חסדים לכן אלו היו אלו בגבורות מתפשטות בעלייתן דרך אג' קוין לא היה נכח אלו הב' לפנות פד הכתר ולהגדילו כי היו מתפשטים כחם באלו אג' קוין והלואי שיוכלו לפנות

עד מ"ב שבה בלבד. והנה אנו נריפין להגדיל הכתר שבה ולכן הולך שאלו הב' גבורות דנ"ה שירדו פד היסוד שבה שכאשר תזרין לפנות יתקבצו עליהן ויעלו דרך קו האמצעי הם (ב) בלבד פד שיעלו אל הכתר ויגדילוהו ח"ת פד עשה כשחזרות אלו הגבורות לפנות דרך הו האמצעי להגדיל כתר שבה הם מתלבשין תוך הלבושים כנ"ל שהם לבושי נה"י דלמא ונה"י דז"א וא"כ כרי הם סמוימים כמתחלה ומה שיעלו צבילין למטה והרי אחר שהם לא החזיקו והוא פד כח כדי שיוכלו להגדיל רק מחמת צבילי שנתגלה ע"ד כנ"ל בחסדים דז"א וא"כ עמה שחזרין לפנות ונכנסין כבדאזונה דרך פי היסוד דז"א ממקום שילאו וחרזין ומכניסין ומתלבשים כרי חזר אורם להלויס ולהתפשט ואין יוכלו לפנות אל הכתר שבה. אך החשובה הוא ע"ד מ"ש בחסדים דז"א כי כאשר ילאו מהיסוד דלמא ותגלו קצו הארס גדולה בעלמן ואחרתן שיהי החלה ועלמה בהם מחמת גרות המקום נתפשטה והארתם בהם ולכן אף אם עשה יחזור להכנסות כבר שיעורם גדול מבראשונה וכאשר נכנסין ביסוד דלמא המקום מתרחב יותר ממה שיהי בתחלה וגם החסדים המכויסים קוים הארס גדולה וע"כ מתגדלק כי אין המקום יסול לסובלן וכן היה בענין הזה כאלו בגבורות הטקבא. והלמזו טעם הדבר למה אנו לריפין יוחר התגדלות הכתר משאר בחי' שבה הוא כי בב' הקוין יתון ושחלל שבה הם מאירין שם ב' מוחין חו"ב של ז"א המתפשטין בכל אורך ב' קוין אמנם בקו האמצעי אין שם מוח דז"א מתפשט בו רק בחי' ח"י שלישי אור של חסד של ח"ת דז"א שנכנס בכתר שלה כנ"ל לכן מוכרח שיעלה הארת אלו הגבורות פד הכתר כדי שיהיה שם בחי' מוחין דכתר (ג) דאל"כ יהיה הכתר גרוע מחו"ב ע"ד שנתבאר בענין פליית החסדים בכתר ז"א ולטעם זה כדי שישפיקו הארתם לפנות פד כתר שבה לכן לא נתפשטו בדרך עלייתן רק בקו האמצעי בלבד דרך יסוד דז"א אשר שם כי ממנו ילאו ודרך בו שילוט פד הכתר ותגדילות אותה. ודע כי עיקר הכוונת והעור אל ההמלחה הואת שיתקבצו יחד ויעלו דרך קו האמצעי הוא ע"י יסוד אבא אשר מתפשט תוך ז"א והוא יסוד זכר והוא ארוך עד יסוד דז"א והוא מכוון נגד קו האמצעי של הטקבא ומאיר בה ומכה הארס שהוא מקבץ אותן הגבורות יחד בקו האמצעי שלה ויעלין דרך שם פד הכתר שבה ח"ת כ' בהכמה יסוד ארץ כי ע"י יסוד אבא תיקון יסוד ארץ שהוא הטקבא. והבד נסבאר ענין זה בפרשה בהעלותך כי ככה נלמזו שחשלה כאשר היה מדליק אותן גרות המתרחב יהיה מטיין בסונתו שכאשר ירדו בגבורות למטה בדרך ירידתן שאלו הוא זמן הדלקתן והארתן וכמו שככה יאירו שבעת הכרום ואלו יטיין בחוץ ב' הגבורות (ד) שיהיו נופים אל מול פני המתרחב

שואו
 הגרות וביאורים (ה) דע דכ"י דלמא ח"ת שכתב רבינו דנכנסים תוך כטקבא אינו ר"ל ע"ד נה"י דלמא סוף ז"א רק כטקבא הוא אחר החזק הדק וקב האחרת בחי' יולאים נכנסים אל שיהיה תוך כטקבא וסוף לשל נסרק כקודם כלל ד' וס"ל כלל ע". שכן בשון: (ג) כ"י ליתא מינה כס: (ג) כלן שפטים קב"ש דכ"פ ר"ל פ"ד כהן רבינו דב' גבורות נ"ה הם לטקן יסוד ומלכות דטקבא וזאתו אמר לכתר. ו"ל דה כחור ישר חס בלאו חזר. שכן בשון: (ד) ח"ת אבא שפטים וזכר שיעור נכנסה ודעיה שכנסת גרות נתקן לב' כשחלה פסיק ב' גרות וח"ת ב' גרות כי כשחלה פסיק ב' גרות נרמז על ג' גבורות מכוסים ובי סוללים יסוד ומ"י וח"ת פסיק ב' גרות נגד גבורות שפטים כ"י גרות נרמז דנ"ה שפוליס שם יעלו בקו האמצעי שהוא פ"י פ"י הפננת. ולא יתפשטו אל הקוים כדי להגדיל את הכתר ולכן באחרונה פסיק ב' גרות שכתב נעשט באחרונה ככתב נשאר זה:

א"ה"ח 23590

יפה שעה

מחפריים יחד ויש בחסדים בחינת קצח מהגבורות המהחברות עמהם יפ"ש וזכין כשמתפשטים החסדים גו"ן גם חלקי בגבורות מתפשטות עמהם: (א) והנה כמו שהם יולאים כך הארת המסכים יולאים עמהם ט". האורות נה"י דלמא תוך נה"י דז"א ונה"י דז"א תוך הטק' טי ע"ש ח"ל האורות נה"י דלמא לאו חזקא קאמר שברי בכל הז"א כולו מרשאו ועד רתלו מתלבש בתוט נה"י דלמא ונה"י דלמא שנתנו הוא גדול ככל קומתו של ז"א ואין החלבש כולו בעוק' שיהי קצרה הקומה שאינה אלא מ"י שלישי הח"ת ח"ת ולמטה אלא ודאי מ"ש כהטקבא לטקחה נה"י דלמא איט אלא פירקין תחתין דנכ"י דלמא. וכן כתב צמירוס לפיל נס"א ז"ל ואח"כ מן הארת פרק אחרון של כלי נלח דלמא אפר כחוש שלישי אחרון כ"י וכן פסקו בפרק אחרון של הוד דלמא יפ"ש. ועין שכתב ח"ל לקחן בירוש דלמא ש"ש שכתב למספר מה שמתגדל ככל ספירה וספירה. אלא שקשה א"כ בחינת פסקין דימין ומחלל

שפרקין תחתין מניעין פד הטקבא אלא היסוד שמתחיים בחזה דז"א ואיט מניע לעוק' חלק ממש כלל שמשם וליך היא יולאת ולאיט ח"י שלישי חסד הח"ת שלטקחה הטק' לכתר שלט איט אלא משליש תחתין שכת"ת כנדע וא"כ הליך מגיע לה הארת יסוד דלמא. כבר כתב ח"ל בשער הארת ז"א ס"ח ובדרוש כללי החו"ג שכאשר יולאים הח"ת מיסוד דלמא לטקחה עמהם בחי' לטוב מיסוד דלמא יפ"ש והרי כל כנ"י שלטקחה כטקבא באים מלובשים בנכ"י דלמא: (ב) ואותו כרחוק של היסוד דז"א אנפין מהפשט הון קו האמצעי של הטקבא ולמדת היסוד דז"א אשר הוא זכר והוא ארוך ולכן מתפשט בכל קו האמצעי של הטק' פד סיוס הח"ת שלה כ"י הנה פשוע הוא שכל עמידה הטק' הוא בתכ"י דז"א על זה הסדר כתר שלה בח"ת שלו נלח שלו ג' סרקיין בחחין שלה וי' סרקיין הוד שלו בנ"ה שלה יסוד שלו כדעת וח"ת שלה וזכר בתת ח"ל כמה פעמים ומכס לפיל ס"א יפ"ש. ומה מאד קשה

אטב"ח הלכה למעשה

ב"ן							מ"ה						
מלכות (מלך הו')	ו"ק דב"ן						מלכות (מלך הו')	ו"ק דמ"ה					
מלכות	חסד גבורה ת"ת נצח הוד יסוד						מלכות	חסד גבורה ת"ת נצח הוד יסוד					
כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר
חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה
בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה
חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד
גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה
ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת
נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח
הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד
יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד
מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות

מלכות מלכות מלכות מלכות מלכות מלכות
רחל (נוק' נפרדת, כנגד עט' היס' דו"ק דב"ן)

מלכות מלכות מלכות מלכות מלכות מלכות
יעקב (נוק' נפרדת, כנגד עט' היס' דו"ק דמ"ה)

כל פרצוף נבנה ע"פ מערכת חלוקת השפע (כמפורט במקומו), ומתפרט ליי"ס דמ"ה (מוחין דאבא) ויי"ס דב"ן (מוחין דאימא).
פרצוף ז"א (נבנה מו"ק דמ"ה, וו"ק דב"ן) נבנה באופן זה (כמפורט בע"ח, שער אנ"כ פ"ו):

פרצוף נוק' (שבגופו, נבנה מו"ק דב"ן)							פרצוף ז"א (נבנה מו"ק דמ"ה)						
מלכות	קטנות						מלכות	קטנות					
מלכות	חסד גבורה ת"ת נצח הוד יסוד						מלכות	חסד גבורה ת"ת נצח הוד יסוד					
	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר
	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה
	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה
	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד
	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה
	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת
	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח
	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד
	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד
	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות

וכן נוק' דז"א נבנית במקביל לז"א (כמפורט שער אנ"כ ה"ל), בשלב ראשון רק המלכות שלה (לעומת חג"ת נה"י בז"א), ובהמשך באטב"ח, ובינות וגבורות.

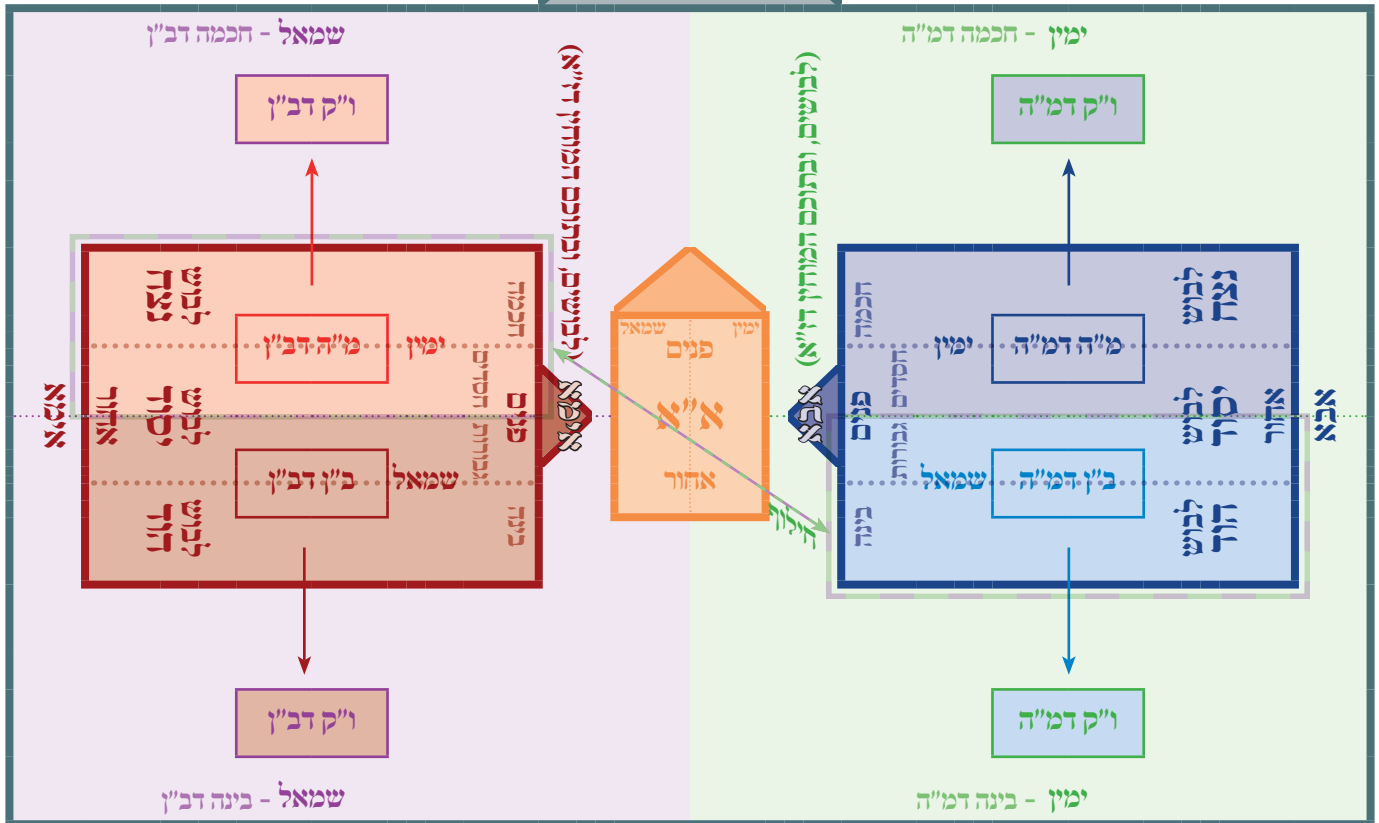

מקורות

ע"ה ח"א דף ק' סע"ג השמ"ש אות א', דף ק' אע"ב השמ"ש אות ד', דף פ"ד ע"ד. ח"ב דף ו' ע"ג, הגהת השמ"ש אות א'. ח"א דף ע"א סע"א שמ"ש אות א'. תו"ח דף קכ"ב סע"ב. נה"ש דף ז' ע"ד, ט' אע"ב. כרם שלמה ח"ו עמ' כ"ב סע"א, עמ' קס"ז. שעה"כ דף כ"ו ע"ב. ענ"ה דף מ"ב ע"ב אות מ"ז, דף פ'. בא"ל ח"א דף ס"ז ע"א. סידור הול ח"ב עמ' ל"ז ע"ב. תו"ח דף קס"ט. מע"א דף רצ"ו ע"ב. שער הגלגולים הקדמה כ"ו פ"י. שע"ר ח"ב שאלה ק"כ.

יעקב (נבנה ממוחין דאבא)

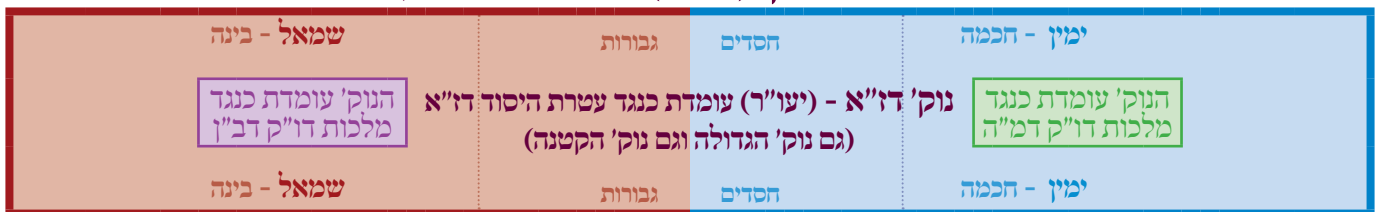
ז"א - פנים

ז"א - אחור

(בנין אטב"ח)

נוק' (יעו"ר) - אחור (נבנית ממוחין דאימא)

נוק' - פנים

הערות

- * ז"א עומד באותו כיוון כמו א"א. או"א עומדים פב"פ ומלבישים את א"א מכל צדדיו, אבא בחציו הימני (פנים ואח) ואימא בחציו השמאלי (פנים ואח), כמו שני חצאי צילינדרים. לאחור החילוף (הראשון), אבא נמצא בפנים, ונכנס בפנים דז"א, אימא נמצאת באח' ונכנסת באח' דז"א.
- * הנוק' הקטנה (יעו"ר) הנבנית באטב"ח ובנסירה, עומדת כנגד מלכות דו"ק דמ"ה (יעקב) וכנגד מלכות דו"ק דב"ן (רחל), בצד האחור של ז"א.
- * הנוק' הגדולה (יעו"ר - בשבתות וימים טובים), גם כן עומדת בצד האחור של ז"א (ע"י נה"ש דף ל"ג סע"א ד"ה ונהזור, שע"ר ח"ב ש' ש'), אבל נבנית ממ"ה וב"ן דב"ן, היינו ממוחין שמצד שמאל דז"א (ע"ה ח"א דף ק' ע"ד), המלוכשים בנה"י דאימא. לכן, לצורך כניסת המוחין בנוק' הגדולה, יש צורך בחילוף שני, לעומת הכניסה בז"א (ונוק' הקטנה) חילוף ראשון (או שלישי). יש לציין שבאטב"ח, היא תקבל רק ב"ן דב"ן, כי מ"ה דב"ן באבא.
- * יעקב נוסף, עומד בצד הפנים של ז"א, נבנה מיסוד דאבא (אח), במקביל לנוק'.
- * תמיד בחילוף מתחלפים צד שמאל דאבא וצד ימין דאימא, ותמיד הנוק' מקבלת את המוחין שלה בנה"י דאימא, והיא יעו"ר העומדת באחורי ז"א.
- * ע"פ חידושי הרה"ג שד"ה (ענ"ה דף פ' אמצע ע"א, ד"ה מ"ש הרש"ש) כונות התפילה באו"א הפרטים, ולאחר החורבן רק בצד שמאל. ולכן, למרות שחלוקת השפע יהיה תמיד לפי או"א הכללים, אך זו"ן יקבלו רק מהפרטים (מצד שמאל). כלומר, רק חלק השפע שבא דרך אימא ותבונה הכללי, שהוא דרך בינה דבינה דמ"ה ומלכות דבינה דמ"ה, יביא לזו"ן את הו"ק דב"ן. וה"ק דבינה דב"ן ומלכות דבינה דב"ן, יביא לזו"ן את הו"ק דב"ן.

פנים כס ז"ל עיין בער הכינות ריש דרוש זי דעמידה נליח
 וכח ונצחיה שליד פ"ב ככלל חי ושליז פ"ח ופ"ב ובאורך
 כחצתי בקונטרס שנון בשון ח"א צדף ערע ע"ד והוא בשכיב
 פ"ה לית הי קחינו השם [כחן גיב עיין דביש דגין דיה
 שס וכח והחדש דכ"ו ע"ב] עוד דע והבן כמה מיני יעקב
 ירחל יש חס צנחניה יסוד דז"ח ולא צנחניה עטרת יסוד
 חס צנחנה לחורים לחצא חס צנחנה יעקב היולא מצחניה
 הארת יסוד לחצא צפ"י ז"ח המודווג עם לחה דדור המדבר
 כח"ס צעיה שלי"ב פ"ח ועיין הי"ש בקונטרסי' ש"ס ח"ב ד' 7
 ל"ב פ"ח צוה יע"ש ועיין לסרב חר"ח דח"א ע"ב דיה מעשה
 יכ"י ודקיי"ג [עיין לקוון דיה זה הכלל וכח ח"ש עוד [עיין
 בקפ"ר שמון ז"ח ד"ח מה שהלךך להקשות יע"ש ועיין בער
 הכינות ריש דרוש זי דעמידה ובליד פ"ב לית חי ושליז
 פ"א ופ"ב ובער ההקדמות דרוש הדב"ה דגין ודברי הרב
 ש"ס זל"היה בדינים וקיי"ח דברי חלקים חיים] :

ש"ס וכל ללו הזין הגדולים [שהם זיק דמיה וצ"ן]
 עם הנוק' שהם יעקור הגדולים [פירוש צנחניה
 עטרת יסוד זיק דמיה וצ"ן המז"ל עם הקטנים [פירוש
 זיין דחלך הי' חסר יש צה"ס ליתית והספר כנול] כולם
 חיקונים חיונס נתקן ונעשה ב"י האנשים לצד וכ"י [פירוש
 כל די צנחניה ללו הזין הגדולים עם הקטנים שהם זיק
 דמיה וצ"ן יח"ל הי' דמיה וצ"ן חיקונים הוא ע"י אנשים והוא
 דמיה נודע דהי נקודות יח"ל מעינים דחיק ש"ס בקומתך
 חס"ר כ"ח כולל הי' פרלופים צח"ד ח"א ואוי"ל חו"ן זה
 לנטיה חס"ר י"ב הנקודות המוללות החלבונית שהם ח"א
 יח"ל צנה מהתירה ולחן לני עקב צה"ס יק צו"ן זי נקודות
 המז"ל חס"ר הם חכמים צח"ה וחס המלכים דז"ח הי' צ"י
 י"בלח והנוק' הסובר בדברי הימים וכתבו רבינו זה בקפ"ר
 הצ"יש דל"ל והיא ש"ב ח"ג פ"י ובטער הלקיעים פ"ש
 ויבלח יע"ש נמלא דחיקון זיין הגדולים והקטנים דנקודה
 די הא"ח ע"י חכמים ועיין נה"ש דד"ן ב"ב ד"ב ע"ב] זיין
 הגדולים עם הקטנים דנקודה חגיגית הי' ב"י חכמים
 נמלא דנקודה די כולל צו ח"ק וחגיג"ע וכן נקודה חגיגית
 כולל ח"ק וחגיג"ע בזה צ"ה ועיין ח"ש בקונטרסי' ב"ש
 ח"ב צד"ה ח"י דח"ד ועיין צנח"ס דע"ב ע"ב [ד"ל ע"ב]
 דיה ידע ב"י הנוק' המז"ל צח"ה יסוד קודם הז"ח [כח"ש
 בטער המז"ל דרוש הי' דו"ה"ך ע"ד הכתר דח"י ל"כה נוק'
 הצח"ית יחל חלך הי' דז"ח חל"ל הי' נקודה חגיגית וכח
 הי'ל הנחנקת ב"י חכמים על ידי מלות שא"ן הזמן נמלא
 וכ"י [עיין בער מאמרי רשב"י ד"ב ע"ב] :

וא"ת זיין חיקון זיין הגדולים והקטנים דח"י ח"ן ח"נו
 לוח"ס ל"ה חק"ס כה"ב רבינו צה"ס להקנס צח"ילח"ט
 דלא נחצאל צטער הכוונה ובקשר כו"ה לחקן חל"ל דוקא

זיין קחס צכונח ק"ש ועמידה ועיין לפרש ש"ס ז"ל צנח"ש
 דד"ן ע"ב דיי"ג ע"ב דש"ס צכונח צירורי רפי"ח צנולת שנוע
 כלל ג"כ לח חולך הי' ולא כזכר עוד צחוק"ס אחר ולפטר
 דנעשה ממילא ועיין להרב חר"ח ד' קכ"ב ע"ב שכתב בן
 ועיין היע"ב ח"ד יש ב"י ח"י חלך הי' אחר חלך הי' דכל קל"ס
 וקל"ה ח"י קלוות דז"ח הנחנק ב"ל יוס והוא באופן זה יוס
 ח"י חס"ד יוס צ"י נצורה וכ"י יוס שצ"ח קל"ה דח"י וס"ח חלך
 הי' אחר הסולל דיוס השנת ועיין בטער מאמרי רשב"י ד' 7
 כ"ח ערש"ת ויקהל ובק"י ע"ח ד"ו ובטער חנוול"ת ערש"ת צ"ח
 יע"ש ועיין ח"ש בקונטרסי' ש"ס ח"א דע"ב ע"ב והוא שכ"ב
 פ"ה לוח הי' יע"ש"ב [עיין בער הכוונה דל"ח סג"ח] :

ש"ס ועיין מאלד להבין ענין זה הט"ב ע"כ עיין צח"ח
 הקודם ח"ש : ש"ס וכל ח"נו הפ"ר וכ"י נקרא
 נה"י ונקרא נר"ן דנש"ש ע"כ נמל"נו לנוד"ס דע"י ונוק' ולי"ח
 ונוק' נקרא"ס נר"ן דנש"ה ולי"ח ויבטי"ח נקרא"ס נר"ן דרוח
 כח"י לצ"ל חו"ן רעקור"ר נק"י נר"ן דנש"ש וכל זה נחצאל
 צ"ס ההקדמות דגין דרוש הדעת יקר הערך יע"ש וכח"י לקמן
 צמ"ד וכל זה ידעתי שהוא פשיט כחצתי להקל למחלילים :

אך זה קשה לצי"ד להבין ח"ד הם ח"נו הי"ד פרלופים
 מהיכן יל"ו להיות זיין ו"י פרלופים שהם כו"ה ז"ן
 הגדולים ויסוד צ"י פרל"ו יעקור"ר ועטרת יסוד ג"כ יעקור
 חל"ל זיין בכל חק"ס הם ז"ק ויכוד הוא בכלל הזיק ז'
 חל"כ"ס שיל"ו צח"י וח"ן ש"נו צניהם מנה"י לחג"ת וח"ד
 נשתנו ח"נו הנה"י להיות ו"י פרלופים ויותר קשה צח"ש הרב
 ש"ס זל"היה צקד"ר צהקדמות של קודם התחלת חק"ש יכו"ן
 לצרר צירורי רפי"ח עם כל"ס דרפי"ח חז"ו דז"ק דע"י ולי"ח
 ולי"ח חו"ן ויעקור"ר היכן חכ"ו צדברי רבינו הי'ת ז"ע
 ציעקור"ר כ"ק [עיין צק"ר חז"ו"ש ד"ב סי"ה ח"א סי"ג דש"ס
 חכ"ר ז"ע צח"י יע"ש וצע"ח ש"ח פ"ה] יש עוד כמה
 דק"דוקים צדברי רבינו חל"ת חכ"ו צטער ההקדמות ד' ג'ן
 דלפצמ"ס חונה צכלל"ח י"ס דחל"יות ל"ה פ"ר, לפצמ"ס
 י"ב, לפצמ"ס י"ד, ולפצמ"ס כח"ב ח"א חולצ"ש ח"ה עח"ק
 ח"ה ח"ב ולמניה, וכן ח"ח ויבטי"ח חל"י פרלופים זה
 לנטיה ח"ה ציו"ר, וכן זיין ויעקור"ר ולי"ס חכריע"ס קו חל"ע
 וכח"ן צירוש הדעת כח"ב ח"א דעת חוכריע"ס צ"ן ע"י ולי"ח
 ח"י, ויבטי"ח דעת חכריע"ס צ"ן ח"י, וכן יעקור"ר חכריע"ס צ"ן
 כו"ה ז"ן, וס"נו חופנים ח"נו חצ"ח חות"ס רבינו צע"ח ש"ע
 פ"ע ועיין עוד ש"י"ג ספ"ב, ולע"ד לא ידעתי צח"ה צח"כ"ס
 מדבר כ"ח וחל"ד דוד"י כניהם חות"ס והיע"ח עיין דבי"ש
 הח"ש דכ"ו ע"ב ועוד דנק"ט כל קו ימ"ן דכללות החל"יות
 חח"ן צס"ס ח"ה ע"י וחצ"ח ח"ח :

וכל קו כח"ל צ"ן נוק' דע"י ולי"ח ונוק' חל"ל צכולס
 יש ע"ה וצ"ן [עיין לקמן סוף דבור זה דנק"ט
 דכ"ח

כי כבר נודע לעיל כי שורש המל' היא תחת היסוד ושם עומד' בצוד ה' אחרו' של הויה אבל בהיותה בצדו' בצחי' נקו' נקר' שם אדני' והרי נתבאר ב' צחי' ר"ו. והנה עד עתה נתבאר הצחי' המתפשטת בנקו' ההיא ועתה לריך לכון ע"י מי נמשכין אלו ההאר' וענין כונה זו היא בצוד ב' הכריעו' שלריך לכרוע במלת צרוך אשה כמבואר באורך בצרכה אבות דתפי' שחרית. והנה הכריעו' הא' היא לכרוע הגוף לצדו במלת צרוך והכריעו' הב' היא לכרוע במלת אשה הראש כנו' בזוהר דבאתה גחין רישא וכונת אלו הכריעות הוא. דע כי ז' א"י ב' הויה א' שלימה הכוללת את כולו והנה במלת צרוך תכין צכריעה ההיא של גופך להוריד בתחלה ו' לגבי ה' תתאה להאירה ולתת בה כח שתוכל המל' הנקרא אדני' בהיותה בצוד נקו' צכריעה להעלות למע' וזו הה' שאנו מורידין אות' ו' לגבה היא שורש הג' של המלכות אותה הנק' ה' תתאה של הויה העומדת תחת היסוד דז"א. והנה הצחי' הר"ו שלריך לכון בזה הוא זה כי ב' אותיות ו"ה הנו' נעשים ר"ו באופן זה כי ל"ור אות ה' ר"ו ועם אות הו' הרי ר"ו. וענין ר"ו הזה הם ג' היות דמלוי ס"ג ועם י' אותיות המילוי הרי ע"ג והנה ג"פ ע"ג הם ר"ו כי הא' המגרת בכל הויה מהם הוא צחי' הכללות שבה ותכון כי ג' היות אלו נמשכות מאות א' מאהיה דמילוי ההין שצבינה ותכון כי ג' ל"ורה הוא י"ד כזה **א** הרי ר"ו והרי ב'פ ר"ו אחרות :

אתה עתה לריך לכון כי אחר שכבר נמשך בה צחי' דעת ק"ל בהיותו עדיין בצוד נקוד' אנו לריכין לתת בה כח לעשות פד' שלם אח"כ והנה אין הפר' נעשה אלא ע"י האותיו' כנודע ולכן תכין בכריע' הראש אשר במלת אשה להוריד לה כ"ו אותיו' שהם כ"ב דא"ב וה' היתירות של מנלפ"ך מן היסוד דז"א כנודע כי כל האותיו' הם ביסוד הנק' צרוך בצוד נגילה ושמח' כך והו' ענין מלת אשה א"ת ה' כי א"ת הם כ"ב אהון שיש מן א' עד ת"ו בא"ב ואות ה' הם ה' אותיות מנלפ"ך היתירים וענין הר"ו שיש עתה הם ג"פ ר"ו כמ"ש. הא' הוא כי תכין כי אשה הוא בגי' ת"ו כמנין ר"ו לפ"ך והענין הוא כי כונתו הוא להמתיק את המנלפ"ך של המל' ע"י הורדת זה המנלפ"ך הרמוז בה' של אשה כנו' ואמנם ב' הגבו' הנרמזות בצ' אותיות מ"ן שבמנלפ"ך דמל' כבר נתמתקו במלת ופי' גיד תהלתך כנ"ל בתפלת שחרית דחול פי' ה' הוא בגי' מ"ן ולכן א"ל עתה להמתיק ולבסס אלא ג' גבו' לפ"ך. והנה בארנו כי אשה הוא צחי' ר"ו לפ"ך והנה הר"ו הם צחי' הכ"ב אהון הנרמזים בא"ת מן אשה והלפ"ך הם רמוזים בה' של אשה. וענין היות הכ"ב אהון צחי' ר"ו הוא באופן זה כי הנה כל אות מהכ"ב אהון כלולה מ"ם והם עשר פעמים כ"ב הם ר"ך ולהיות כי מספר ר"ך הוא ענין רבות ורחמים ולא קושי הדין לכן לריך לסלק מהם ד' אותיו' וישאר ר"ו שהוא כמנין גבו' והד' אותיות האלו שנסיר הם ד' אותיות גיכ"ק השרשו' בלבד פי' כי כבר נת"ל כי כל אות כלולה מ"ם והנה הם מ' אותיות ג' ואין אנו מסירין רק ד' אותיו' גיכ"ק השרשו' בלבד ועם למה אנו מסירים ד' אותיו' אלו ולא אחרות וגם איך אלו הם ר"ך ורחמים יותר מן האחרו' הענין הוא זה כי הנה כ"ב אותיו' נמשכות מן חמש מולאות הפה כנודע והנה הם גולרים מן חיבור החיך והגרונ' שהם צחי' חו"ב והנה אותיו' גיכ"ק הם אותיות החיך שהם חכמה ומשם נתפשטו כל שאר האותיו' וניתנו בגרון שהוא בינ' ולפי שחכמ' הוא רחמים גמורים אין להכניס אותיות' שהם גיכ"ק במנין. לפי שיתבטלו הדינין לגמרי ואין כונתו לבטלם אלא להמתיקם ולבססם בלבד. ואמנם ענין אותיו' לפ"ך אם תחבר עמהם הויה אחת פשוטה הפולה בגי' כ"ו יהי' הכל ר"ו אחד באות ה' של אשה. אמנם שני ר"ו הנזכר הם רמוזים בשתי אותיות א"ת של אשה צחי' ל"ורה וסנה הם ב' ר"ו אחד באות א' של אשה צחי' ל"ורה כי א' היא ל"ורה יוד וא"ו ריש ג' ה' היא ל"ור ר"ו כזה ת' הרי הם ב' ר"ו הא' הוא כנגד כ"ב אותיות א"ב והא' כנגד אותיות מנלפ"ך והרי"ו הג' הוא בהחצרות הכ"ב אהון וה' אותיות מנלפ"ך בחיבור א' ולכן לריך ליייר מלת אשה ב"יור אשה כל האותיות של אשה הם א"ה של אשה א"ה של אשה א"ה של אשה א"ה של אשה ל"ורה הוא ר"ו כנ"ל והנה הר' והואו' של הת' הנו' הם ל"ור **ך** והיא ה' א' ועם אות יוד של הת"ו שבסופה הרי י"ה של אשה

גם תכין באות ה' של אשה אל ה' אותיות מנלפ"ך הכפולות . יהודה עתה תכין להעלות זאת הנקו' של המל' עד מקום החזה דז"א באחריו במקום שהיתה שם תחי' אילנותה : **אלהינו** עתה אנו ממשכין כח צו"ן כדי שעי"כ יחזרו אח"כ כפ"פ וזה נרמז במלת אל של אלהינו כו' זה בקיבור (א) עוד ירלה באורך הדרוש הזה וכונתו היא מה שראוי לכין בה ביום ר"ה צחי' שחרית לצד והנה בתחל' נקדים לה הקדמה א' (ג) והיא כי אין שינוי וחילוק בין כונת צרכת אבות שבימי החול ליינו ר"ה אלא בענין כונת הר"ו שאנו מוסיפין לכין ביום ר"ה בכל צחי' וצחי' בצרכת אבות כמו שיתבאר אבל בכל שאר הכונו' הם שוים. וטעם הדבר הוא לפי שעתה הם ימי הדין והגבו' והי"ו **ג** הוא בגי' גבורה וכונתו עתה אינה לבטל מליאותם אלא להמתיק ולבסס את הגבו' והי"ו האלו ונתחיל צביאר הברכה. **צרוך** תכין בזה כי נודע הוא במש"ל שבצרכו' יוגר אור עד סוף גאל ישראל העליו' את המל' עד היכל ק"ק צכריעה הנה היא צחי' נקו' א' כלולה מ' ואינה עדיין צחי' פד' כי היא בצוד לכי ומועטי את עלמך וכונתו עתה להעלותה עד מקום אילנותה שהוא כנגד החזה דז"א בצוד אב"א. ואח"כ נעשה אותה פד' שלם ונתחברנה כפ"פ. והענין הוא כי ד' צחי' יש אל המל' כנ"ל צביאר משנת ד' ראשי שנים הם כו' הא' היא צחי' בצוד קשר של תפילין ש"ר תחת ג"ר שהם חב"ד דז"א ושם הניח' שורש א'. עוד יש לה שורש ב' תחת חג"ת דז"א ושם הוא מקום החזה. עוד יש לה שורש ג' תחת נה"ל דז"א תחת היסוד ושם הוא נקרא בצוד ה' אחרונה של הויה. עוד יש לה שורש ד' למטה בהיכל ק"ק צכריעה ושם היא בצוד נקו' א' כלולה מ' אבל אין בה צחי' פד' ואז נקרא שם אדני'. וענין כפ"פ חיי שרה בענין מערת המכפלה ותבין מה ענין ד' צחי' אלו היעב והנה כונתו עתה היא להעלות ולהמשיכ' אל שרשיה העליונים הד' אלו הנו' :

ונחזור לבאר מלת צרוך הנה כונתו להמשיך בה בתחיל' צחי' דעת ק"ל צחי' היתה עדיין נקו' כלולה מ' כי עדיין היתה חסרה מן הדעת ק"ל והמשכה זו אנו ממשכין אלי' מן היסוד דז"א הנק' צרוך. ונודע כי הדעת ק"ל שבה היא צחי' עטרא דגבו' מז' עטרין אשר בדעת דז"א כי עטרא דחסד נחלקת לה' חסדים המתפשטים בה' קלוות דז"א מחדד עד הוד שבו ועיטרא דגבורה הנחלקת לה' גבו' המתפשטות בה"ק שבקבה מחדד עד הוד שבה. ואמנם עתה עדיין הם עומדות ביסוד דז"א ומשם נמשכת וניתנים בדעת שבה ולכן לריך שתכין במלת צרוך כי היא זו הנקו' של המלכות הנק' צרוך בכל הגוה ריבויין דצרכאן שהם התיכלות שלה שנכללו בה. וגם תכין אל היסוד דז"א כי גם הוא נק' צרוך ומשם יורדת היא עטרא דגבו' בנקו' הו' הנק' צרוך כנו' ועי"כ יש בה דעת ק"ל. ולריך שתכין כי הנה צחי' היא עטרא דגבו' היא הויה א' פשוטה שהיא בגי' כ"ו וכשניינה בדעת של הנקבה מתחלקת לה' הויות שהם ה"ג והם בגי' ק"ל הרי עתה צחי' כ"ו ק"ל וחסד ע"ב לתשלום צרוך וזה ענינם. הנה תכין אח"כ כי המל' בהיות' בצוד נקו' א' אין בה רק ג' קוים והיא ג' כלילן בגי' כי חב"ד שלה נכללת בחג"ת שבה. וגם נה"ש שבה נכללת בחג"ת שלה ונמלא שאין בה רק הוראת ג' קוים ולכן אע"פ אלו הה"ג שהם ה' הויות אשר בדעת שבה הם עתידות להתפשט בה אחר היותה צחי' פד' בה' קלוותיה שהם מחדד עד הוד שבה עכ"ז כיון שעתה היא נקו' א' בלבד אשר לכן אין בה רק הוראת גילוי ג' קוים בלבד כנו' לכן אין מתפשטות בה רק ג' ההויות מן הה"ג בחג"ת שלה וב' הויות האחרות אינם מתפשטות עדיין. והנה ענין התפשטות הזה הוא כי מה שהיה עד עתה בדעת שבה צחי' ד' אותיות הויה הם עתה בצדך התפשטות הזה י"ה יהו"ה שיהו"ה שהוא ענין ריבוע ההויה שהוא בגי' ע"ב והרי עתה הם ג' צחי' כ"ו ע"ב ק"ל שהם בגי' צרוך. וכבר ביארנו לעיל כי בכל צחי' וצחי' לריך לכין צחי' ר"ו. והנה הר"ו שלריך לכין בכאן הוא בצוד ג' הויות הנו' המתפשטות בחג"ת שלה כנודע אשר כל א' מהם היא בגי' ע"ב כנו' והנה ג"פ ע"ב הם ר"ו גם תכין אל ר"ו ב' באופן אחר. והוא כי תכין במלת צרוך שהוא בגי' ר"ו ועוד י"ב והנה הר"ו הם ג"פ ע"ב הנו' והי"ב הם י"ב אותיות שבמילוי אדני' במילואו כזה אלק דלת נון יוד. והנה הר"ו הזה נמשך במל' הנק' אדני' :

הגרות וביאורים : סוף פסיה וכולם מתלכטים זה בתוך זה באופן זה כל כתיבים דל פרטי פרטי דלעילי המתפשטין כל אורך אבי"ע מתלכטים זה בתוך זה וכן ספירת החכמה כיוצא באופן דהעשר ספירות מתפשטים לעשרה פזמים אבי"ע. אבי"ע דכתיב ועליו מלכיש אבי"ע דהזמנה ועליו אבי"ע דבינה ועליו אבי"ע דחסד ועליו אבי"ע דגבורה וכיוצא בכל העשר והנה באלו הימים דר"ה עד יוה"כ עסקנו באבי"ע דגבורה והנה כן צר"ה שהוא סדר החיל ממש בכל פרטי לריך לכין כל כונת ומירות ויוצר שהוא חיקון אבי"ע דגבורה ר"ל בינות דגבורה דז"א דיסודית אמנם כל תשלוח הוא בפרטות גבורה אחת מאבי"ע ודק ע"א ע"א וע"ב : יא) פז"ח פ"ג פ"ד מתפלת ר"ה : א) עין אחת ליעקב דק"ג ע"א שאלה י"ב : ב) עין נה"ש ד' ע"ב ע"א [שהקשה וז"ל בענין עמידה דתפלת שחרית דר"ה כתיב וזה"ל שהיא כפ"ד מתפלת ר"ה : א) עין אחת ליעקב דק"ג ע"א שאלה י"ב : ב) עין נה"ש ד' ע"ב ע"א גדול כי נראה שהפרש גדול ביניהם שבחיל הנקבא עולה בכריעות ובר"ה אינו עולה אלא בזקופית. והם עולה בזקופית עד החזה והבא עד הכתר] ועין תורת דקס"ב ע"ב ד"ה הנה כתבנו ודקמ"ה ע"ב ד"ה והנה היה אומר : ג) בפע"ח הטעם והם בגי' מ' :

שער אנ"כ דרוש ו' (ע"ה ח"א דף צ"ב ע"ג)

הח"ו"ג שבז"א מצד אמא הם מ"ה וב"ן שניהם דב"ן והח"ו"ג דמצד אבא הם מ"ה וב"ן שניהם דמ"ה. **ודע** כי אף על פי שביארנו שנתבררו כל הז' מלכים אינם כולם כי כולם אינם מתבררים עד ביאת המשיח כנ"ל אך הענין כי נתברר מהם כל מה שיוכל אז להתברר בעת אצילות אך בכל פעם חוזרין ומתבררין עד שיושלמו להתברר. **והנה גם בנוקבא** אירע לה כן ע"ד ז"א כי תחלה היה בזווג מלכות דמ"ה ומלכות דב"ן ובעיבור נה"י דמ"ה ונה"י דב"ן וביניקה חג"ת דמ"ה וחג"ת דב"ן. **נמצא** כי בזווג היתה כמדת עטרת היסוד שהוא המלכות שבמלכות ובעיבור גדלה כמדת היסוד בגבהה ובודאי שלקחה גם נ"ה ברחבה וביניקה גדלה כמדת ת"ת בגבהה ובכללם ח"ג ברחבם ובגדלות א' גדלה כמדת הדעת בגבהה וגם ברחבו לחו"ב והרי נשלמו בה מדת מלכות דמלכות דמ"ה בכל י"ס שבה ובמדת מלכות שבמלכות דב"ן בי"ס שבה, **וכל זה אינו רק ספי' המלכות דנוקבא לבד**. והטעם כי הנה • ז"א יצא ו' נקודות והיא נקודה א' א"כ כשנגדלו כל הו"ק דז"א במוחין דו"ק דגדלות כנ"ל נגדלה היא קצה א' לבד שהוא מלכות שבה לבד. ואח"כ כשנגמרו ג"ר דז"א דגדלות אז נחלקה מדת המלכות הנ"ל לי' נקודות וכל נקודה מהם נעשה ספי' א' ונעשה בי"ס גמורות כמו ז"א. והענין יותר **בביאור** כי תחלה הגדילה בעיבור נה"י שבה וביניקה חג"ת ובמוחין דו"ק חב"ד שבה וכל זה הם י' נקודות לבד שהם י' מלכיות של י"ס שלה ואחר כך כשנגמר ג"ר דז"א אז כל המלכות מאלו י' מלכיות נתגדלו ונעשו ספירה א' והענין כי בא במלכות הכתר ט' נקודות אחרות של חב"ד חסד גבורה תפארת נה"י שבכתר שבה וכעד"ז בכלם כמבואר אצלנו באל"ף ב"ת דאטב"ח וע"ש ואחר זה נגמרה גם היא בי"ס דוגמת הזעיר אנפין ועדיין הם אחר באחור:

והנה בעיבור ראשון דזו"ן התחילו להתברר ו"ק דב"ן שהם המלכים שמתו וזה בכח שיצאו עתה ונתערבו עמהם ו"ק דמ"ה **ונודע כי כל קצה הוא כלול מ"ס** והנה תחלה בעת הזווג (דאו"א) נתבררו ו' מלכיות שבז"ק דב"ן ואלו היו ניתנין חציים הימיני ביסוד דאבא וחציים השמאלי ביסוד דאמא ואז ירדה טפת מ"ד שהם ג' מלכיות מג' קצוות דמ"ה החדשים ימינים ונשתתפו יחד וניתנו כולם תוך אימא וגם היא נתנה טיפת מ"ן שהם ג' מלכיות דג' קצוות שמאלי דמ"ה החדשים • ואז נתקנו בתוכה ונקלטו בג' ימי הקליטה (א). אח"כ בהמשך כל הט' ימי חדשי העיבור נתבררו נה"י שבכל קצה מו"ק דב"ן ע"י שבאו גם כן נה"י שבכל קצה מו"ק דמ"ה החדש והרי שבעיבור היו ג' כלילין בג' כי היו ו' מלכיות אמנם כשנגדלו בחי' נה"י לא נגדל רק בחי' נה"י שבכל קצה מהם ולכן ענין העיבור אינו רק בחי' נה"י לבד אלא שהוא בכל קצה וקצה מו"ק. אח"כ ביניקה מתבררין גם בחי' חג"ת שבכל קצה מו"ק דב"ן וכן באו ונתחברו חג"ת שבכל קצה מו"ק דמ"ה החדש והרי עתה נגמרו הו"ק כל קצה כלול מו"ק דב"ן וכן דמ"ה. אח"כ בגדלות באו תחלה חב"ד שבכל קצה דו"ק דב"ן וחב"ד שבכל קצה מו"ק דמ"ה נמצא שכבר ו"ק דז"א נגמרו כל א' מ"ס דמ"ה וב"ן לכן הם נקרא מוחין דגדלות דו"ק דשמות דמ"ה וב"ן והבן זה מאד. ואח"כ באו ג"ר בפעם אחת שכל א' כלול מ"ס דב"ן וי"ס דמ"ה ואז הז"א נקרא גדול ושלם בן י"ג שנים. ואח"כ נכנס כתר דמ"ה ודב"ן בכל הי"ס שבכתר ביום א' והרי בן י"ג שנים ויום א' וכבר ידעת כי המוחין מתחלפין כל החכמות והחסדים בנה"י דאבא וכל הבינות וגבורות בנה"י דאמא והענין [א] כי אבא כלול מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן ואמא מב"ן דמ"ה ומב"ן דב"ן • ואז מתחלפים ונכנסו בצלם נה"י דאבא המוחין שהוא מ"ה דמ"ה ומב"ן דמ"ה ובצלם נה"י דאמא מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן. נמצא

[צ"ע ע"ב]

[צ"ע ע"ב]

[צ"ע ע"א]

רח) ש' כתב הרב צשה"כ דרוש ו' דר"ה די ל"ד ע"א ד"ה ועתה לריך לבאר איך נרמזים ה"פ רי"ו הנז' בה' שמות הוי"ה אדנות הנז' הנה מקום בא' שהוא המלכות שתחת היסוד דז"א יש שם הוי"ה אדנות שהוא צגוי ל"א גם יש בה שם אדנות צריצוע וכו', אח"כ עולה ציסוד וכו', ה"שאלה היא שם אדנות הוא צצריאה לא צאלילות צאלילות י"ה אחרונה נקראת לא אדנות ואיך עתה צאלילות אומר יש בה שם אדנות צריצוע ל"ל, ה' יע"א :

ת' עיין ע"ה שער ל"ה סוף פי' א' שכתב וז"ל, נמלא כי המלכות צקטנותה נקראת ה' תתאה והיא טפילה אל השם הוי"ה וכאשר נשלמת עמו פצ"פ יש לה שם אחר צפ"ע אדנות או חלקים כפי הזמנים וכו', נמלא טעם מה שקרינו אדנות צצריאה וכו' אחרונה צאלילות יען צאלילות שהיא נקודה קורים אות ה' אחרונה וצצריאה שהיא פרצוף שלם קורים אותה אדנות חצל לעולם כל מקום שהיא פרצוף שלם נקראת אדנות וכל זמן עדיין נקודה נקראת ה' אחרונה, מרי שד"ה :

ש'

ק"ה) שאלה כתוב צשכ"ו [דכ"ח ע"א]

וז"ל וכעניין הוא צצכיות בנוק' למטה צעולם צי"ע היא שם צהינה פרצוף שלם וכאשר תעלה צעולם הצל"י וכו' ושם חנינה הלא צצחינה נקודה קטנה ע"כ ל"ל מהו כונת דבר זה איך יש מליחות בהפרצוף יבתפך לנקודה ואח"כ מתגדלת צל"י ותהיה פרצוף ח"כ מה עניין הפרצוף שיהיה צצ"י ?

תשובה כשהיתה בנוק' צצריאה יש בה

עשר מלכיות דעשר ספירותיה וצ"ה היא פרצוף שלם דמלכיות דו"ס חבל כשעולה לאל"י כולם נקראים ספירת מלכות ועתה היא נקודה כלולה מעשר ולריך להבנים לה עשר ספירותיה ע"י ח"צ דאמצ"ת לכן צצריאה נקראת פרצוף וצל"י תהיה שיפור נקודה אחת מכרס"ג שד"ה נ"ו :

ק"ה) שאלה כתוב צשכ"ו (דכ"ח ע"ב)

וז"ל ב' רוך צכ"ח הכרע גופך צלצד ותכוין להוריד ו' נגזי ה' פירוש כי המלכות היא ה' תתאה וכו' עתה צכ"ח ק"ק דצריאה ולריכה לעלות ולכן אנו מכונים להוריד ו' נגזי ה' תתאה להעלותה ע"כ ו"ל שזה הוי"ה הכלל הידוע שהמלכות צצחותה צצריאה היא נקראת אדני וכשהיא צל"י תחת היסוד אז נקראת ה' אחרונה דכו"ה צסוד ארצעה ראשי שנים הם עיין צשכ"ו (דל"ג ע"ג) וראיתי להרב "שמן שבין" לשכ"כ (דט"ל ע"א) שרקשה כן ולדד צכמה אופנים ולא הכריע יעוש"צ וביע"א :

תשובה מ"ש להוריד ו' נגזי ה' תתאה

להעליחה ר"ג בהמשכה מאות ו' לאות ה' שהיא תחת היסוד ומאות ה' נמשך נשם אדני שצכ"ח ק"ק דצריאה להעלותה לאל"י וכ"מ מצשכ"ו (דל"ג ע"ד) וז"ל תכוין צכריעת גופך להוריד ו' נגזי ה' תתאה להחירה ולתת בה כח שתוכל המלכות הנקראת אדני צצחותה צכ"ח נקודה צצריאה להעלות למעלה וזו ה"ה שאלו מורידין אות ו' נגזי היא שורש ה"ה של המלכות אותה הנקראת ה' תתאה של ה"ה העומדת תחת היסוד דז"א עכ"ל מכרס"ג שד"ה נ"ו :

שער תיקון הירח פרק ד' דרוש אטב"ח (ע"ה ח"ב דף נ"ג ע"א)

משם אבל כשתינק מקו הנצח אז יונקת ממוח חכמה המתפשט בו וגם מן החסד הא' מן הה"ח המתפשט שם וכעד"ז בהוד. ועתה נבאר הענין יותר ודע ג"כ כי לעולם המגדיל המלכות הם החסדים (המתפשטים שם) שהם סוד המים המגדילין האילן ואת הנטיעות והוא סוד והוכן בחסד כסא. והנה כשהמים הולכין בשרשי האילן ומגדילין אותו אין המים חוזרין להיות גוף האילן עצמו כי המים גורמין ההגדלה אבל המים עצמן אינן גוף ההגדלה וזה מבואר למבין וכן הענין בחסדים אלו אינו נעשה גוף ההגדלה רק שגורם להגדיל לכן בככל הא"ב לא הזכיר את החסד עצמו רק ההגדלה לבדה והנה החסד שבת"ת ז"א גורם הגדלה בט' נקודות בכתר דנוקבא דז"א שלא היה בה רק נקודה א' ונעשית י' וזהו א"ט. **ב"ח** בחכמה פי' מה שאנו רואין ומוצאין בפ"י מה שיש אל המלכות בחכמה שבה הם ב' נקודות והגדילו ח' אחרות ונעשו י' וזהו ב"ח. והענין שכבר ידעת שכבר יש בה נקודה א' ממה שלקחה ממלכות עצמה כנ"ל הרי נקודה א' ועוד נקודה אחרת לוקחת ממוח חכמה המתפשט בנצח דז"א כנודע. והנה נודע כי חכמה שבנוקבא נגד פ"ק דנצח ז"א ויונקת ממוח חכמה שבו משא"כ בכתר שלה שאינה לוקחת מוח בקו אמצעי רק מן החסד וכבר בארנו שהחסד אינו נכנס בגדלות רק שהוא גורם הגדלה כי כן עתה בנצח אע"פ שיש בו חסד א' אין אנו חושבין רק למוח חכמה שבו כי החסד הוא המדיל ושמור כלל זה בידך שלא אצטרך לבארו תמיד שלעולם אי החסד נחשב ונכנס במספר ונמצא שישש בכאן שתי נקודות אחד מנקודת החכמה עצמה של המלכות עצמה וא' מוח החכמה שבנצח דז"א ואחר כך חסד שבנצח גרם גדלות ח' נקודות אחרות ונשלמו ל"י כי ב' נקודות הנ"ל אינן בכלל ההגדלה רק ח' הבאים מחדש וזהו ב"ח. ג"ז בנינה פי' כי בנינה שבמלכות יש בה ג' נקודות. א' מחלקה שלקחה מן המלכות עצמה כנ"ל. עוד יש נקודה אחרת ממוח בינה שבתוך הוד ז"א כנ"ל בנצח. עוד לוקחת נקודה

דרוש אטב"ח והוא לבאר מציאות אלפא ביתא דאטב"ח על תיקון הנוקבא מלכות דע כי הנוקבא שהיא שיעור שלה מדה א' מן המדות של ז"א ונמצא שהיא עשירית כי אין בה רק מדה א' מי' מדות דז"א, אמנם כשנגדלת ונעשית פרצוף גמור מי"ס אז נחלקה אותו מדה ל"י חלקים נגד י"ס וכל נקודה מהם גדלה ונעשית מדה א' שלימה. וזה סדרה א"ט הוא כתר דמלכות, ב"ח הוא חכמה, ג"ז בינה, ד"ו דעת, י"צ חסד, כ"ף גבורה, ל"ע ת"ת, מ"ס נצח, ק"ץ הוד, ר"ף יסוד, ש"ן מלכות. ופי' הענין כשהנוקבא נבנית ונתקנית פרצופה מב' חסדים ומב' שלישים שיש בתנ"ה דז"א ומהה"ג שיש ביסוד דז"א כמבואר בדרוש הקודם לזה ע"ש. ונתחיל עתה מן הכתר כי כתר נקודה א' מי' נקודות שנתחלקה • מדת מלכות, אמנם זאת הנקודה של כתר צריכה לקבל עוד ט' נקודות אחרות כמותה ואז יושלם הכתר שלה ויהיה בה מדה שלימה ב' נקודות כי מה שהיתה המלכות עד עתה בחינת מדה א' בת י' נקודות. הנה עתה אחר ההגדלה צריכה שכל נקודה מהם יעשה מדה א' בת י' נקודות ולהיות שמתחלה לא היתה בכתר שלה רק נקודה אחת מן המדה ועתה נתוסף בה עוד ט' נקודות כמותה ונעשית מדה גמורה כמו שהיתה מתחלה כל המלכות בכללותיה. נמצא כי תחלה היתה בחלקה נקודה א' ועתה בהגדלה נתוסף בה ט' נקודות וזהו א"ט שחלקה היא א' ונתנו לה ט' אחרות כדי להשלימה. ואמנם לבאר זה יותר צריך לומר כי הלא מי שמגדל את הכתר שבנוקבא אינו אלא אותו החסד שבת"ת דז"א כי בקו האמצעי אין שם שום מוח רק החסדים לבד אך בב' קוין דז"א ימין ושמאל שם מתפשטת אמא ב' ירכותיה עם ב' מוחין שבה חו"ב כנודע אבל בקו האמצעי לא יש מוח כי כבר נשלם יסוד דאמא בחזה. נמצא כי בקו ימין ושמאל יש מוחין גמורים עד סיום רגליה דז"א אך בקו אמצעי אין בו בחי' מוח רק עד החזה ומשם ולמטה לא יש רק חסדים מגולין וכפי מה שיש בז"א כך יניקת המלכות משם כי כשתינק מן קו האמצעי לא תינק אלא מהחסדים כי לא יש דבר אחר לינק

י"א ע"ב

באורות. ונמצא שיש בו עתה מ"ה וב"ן באור נשמה וכלי הפנימי לו, וכן לנוק'. ואמנם הגבורות דב"ן דמ"ה שבאבא ניתנין בנה"י דאימא, ונעשו חסדים בערך הגבורה דאימא כנודע, שהם ג"כ גבורות דב"ן דב"ן דחלקה, והחסדים דמ"ה דמ"ה דאבא עם החסדים • דמ"ה דב"ן דאימא ניתנין בנה"י דאבא, ונעשו חסדים דאימא גבורות בערך חסדים דאבא כנודע. וכל זה נכנס תחלה כולו תוך הז"א. ואח"כ דרך האחור שלו היה מאיר לנוקבא ונותן לה אז הארה (אטב"ח) מהמוחין שבנצח הוד יסוד דאימא אשר כולם הם בחינת ב"ן שלו ושלה, ונותן לה הארה משלה בלבד שהם הגבורות דב"ן דב"ן, וגם נותן לה הארת הגבורות דב"ן דמ"ה. ואח"כ בעת הנסירה מסתלקין נה"י דאו"א, וב' בחי' חכמה וחסדים בין דאבא בין דאימא נשארין בסוד אור מקיף על ראש ז"א, והשאר שהם הבינות וגבורות נכנסין בנוקבא ונגדלת בכל האחור שוה אליו, כי אז נוטלת הם עצמן ולא הארתן לבד כבתחלה. ואז נעשה בחי' היסוד שבה, כי מתחלה ע"י הארה לבד הנמשכת לה ע"י ז"א, לא נעשה בה רק בחי' המלכות שבה (ואח"כ) [ועתה] נעשה היסוד שבה והם ציון וירושלים כנזכר במ"א. ואח"כ מעלים אותן או"א לחופה בהיכל עילאה דילהון, אחר נסירה ועדיין אין בהם רק אורות דאב"א, ומזדווגים שם פב"פ ונותן בה החסדים דאימא שגם הם אינן רק ה"ג מ"ה דב"ן מבחי' עצמו אלא שבערך הגבורות שלה נקרא חסדים. ואז אלו החסדים נקרא רוחא דשדי בגווה, כי אז הוא בסוד זווג ממש. • אמנם הכלי שלה הוא היסוד שלה, והמ"ן הם ה"ג של חלקה שלוקחת בעת הנסירה כנ"ל. אך אלו ה"ג עצמם שלו נקרא

[א"י]

[א"י]

רוחא דיליה דשביק בגווה, כי הנה ז"א סוד רוח, אך בהנתן בה נקרא נפש בצאת נפשה, ולכן נקרא בן ולא בת. ולהיותו בסוד אב"א אינו זווג גמור רק רוחא דשדי בגווה, והוא שורש להעלות כל הבירורים עד ימות המשיח. והוא שורש לכולם כי הוא השורש הראשון דב"ן, וע"י מתבררין כל בירורי המלכים של זו"ן. ואמנם אח"כ חוזרים פב"פ ואז באים בחי' אורות הפנים דבינה שבתבונה ויש"ס מלובשין בפנימיותן ממש. ואז נותן לה בסוד הארה בחי' ה"ג שלה ב"ן דב"ן ובסוד זווג ממש ה"ג שלו הנקרא חסדים דאימא כנ"ל (וכולם הן מן ב"ן). עוד נ"ל בדרך שני וב' פירושים הם אמת. כי הנה א"א להזדווג ז"א בנוקבא אלא בהיותה שוה בשוה לגמרי כמוהו. ואם • לאו אז הזווג הוא זווג ז"א בלאה או יעקב ברחל או יעקב בלאה. והנה בהיותה בסוד אחור בשוה אליו אז האיר בה בחי' הגבורות דב"ן דב"ן, אך הגבורות דמ"ה דב"ן כולם נעלמים תוך יסוד דאבא הסתום כנודע. לכן צריך שיצאו משם, וינתנו בתוכה ממש בעת הנסירה (חילוף ב'), ואז חוזרין להנתן בה נה"י דאבא, ואי אפשר שתקבלם אם לא יכנסו בה ג"כ נה"י דאימא, ויתלבשו בתוכה. ואז מקבלת היא גבורות דמ"ה (דב"ן) שביסוד דאבא. והרי עתה בא ב' מנצפ"ף א' דגבורות אימא וא' דגבורות אבא כנזכר במ"א. אח"כ בחזירתם פב"פ, אם לא גדלה כמוהו אז הוא זווג יעקב ורחל, והיא קבלה תחלה גבורות דמ"ה דב"ן דרך מסך מז"א, ואח"כ נותן לה חסדים דמ"ה דמ"ה בסוד זווג. אמנם כשנגדלת כמו הז"א לגמרי פב"פ, אז לוקחת החסדים (דב"ן) דמ"ה (דב"ן) וג"כ החסדים דמ"ה דמ"ה כנזכר במ"א כי ז"א יש לו או"א ויעקב אבא לבד.

מבוא שערים שער ו' ח"א דרוש ז' - דף נ"ב ע"ג

אלא מדה א' בלבד, כנגד הת"ת דזעיר מאחוריו מן החזה ולמטה, ונמצא שהיתה בבחינת ספירה א' הכוללת י' נקודות קטנות, ואינן ספירות גמורות אלא נקודות, ובין כולם אינם רק ספירה א', באופן שאין בה רק חלק עשירי ממה שצריך להיות בה בעת היותה פרצוף די"ס גמורות.

ועתה נבאר דרך פרטות ענין הגדלת המלכות איך היא נגדלת, כי עד עתה לא ביארנו רק מי הוא הגורם ההגדלה של הנוק', ועתה נבאר ההגדלה בעצמה. והענין כי הנה בזמן הקודם לזה, והוא בחי' הג' שהוא בזמן היניקה, שאז היתה נוקביה בבחינת צלע לבד, ונתבאר כי אז עדיין לא היתה

הי' נקודות הקטנות שכבר היו בנקבה בהיותה נקראת צלע כנז'. ואמנם לא בכל נקודה ונקודה מהם יש בחינת הגדלת כל הד' בחינות הנז' ביחד, אלא כפי בחינת הנקודה. וטעם הדבר יתבאר היטב בע"ה מתוך דברינו. אמנם הכלל הוא כי בחינת הגדלה ע"י המוחין דזעיר אינה אלא בחכמה ובינה דנוק' בלבד, ובחינת ההגדלה של הגבורות אינן אלא בנקודת הדעת דנוק', ובחינת ההגדלה של לבוש נצח דאימא אינו אלא בנקודת הנצח דנוק', ובחינת ההגדלה של הלבוש דהוד דאימא הוא בכל קו שמאל דנוק', שהם נקודת בינה ונקודת גבורה ונקודת ההוד שבנוק', ובחינת ההגדלה של לבושי נה"י דזעיר אינם אלא בשתי נקודות דנצח והוד של הנקבה, אך בחינת החסדים לעולם אינם נמנים בבחינת הגדלה בשום מקום, כי הם בבחינת המים המגדילים את האילן, ואינם הם עצמם ההגדלה בעצמה. וזהו מש"ה והוכן בחסד כסא, כי הכנת תיקון הנקבה הנקראת כסא, הוא ע"י החסדים. והגבורות גם הם בבחינת החסדים כנ"ל, שגם הם בחינת מים בגוף הנקבה, ונקראים גבורות גשמים, ועל כן גם הם אינם נזכרים בכלל הגדלה עצמה, אלא שגורמין הגדלה, זולתי בנקודת הדעת והת"ת, לפי שיש יש גבורות רבים כמו שיתבאר שם במקומו. וגם הטעמים של שאר הבחינות יתבארו בתוך המשך הדברים בע"ה. וטרם שנבאר ענין מציאות כל ההגדלות האלו, צריך שתדע כי כל בחינות הגדלות האלו של הנקודות של הנוק', הם נרמזות באלפ"א בית"א דא"ט ב"ח ג"ז ד"ו וגו', והם רומזות בעשר הנקודות האלו ע"ד זה, א"ט בכתר, ב"ח בחכמה, ג"ז בינה, ד"ו דעת. י"צ חסד, כ"פ גבורה, ל"ע ת"ת, מ"ס נצח. ק"ץ הוד, ר"ף יסוד, ש"ן מלכות, ת"ם במלכות. ונשארו אותיות הנ"ך שאין להם זוג. וכבר ידעת ענין זוגות אלו מה עניינם, כי הם ד' זוגות דאחדים, וכל א' כוללת י' אחדים, וד' זוגות אחרות וכל א' כוללת עשרה עשרות, וד' זוגות אחרות כל א' כוללת עשרה מאות. והענין במה שנודע כי עד אות הט' הם אחדים, ועד הצ' כפופה הם עשרות, ועד הי' פשוטה הם

וכדי שתתגדל, צריך שתתחלק מדת נקודה זו בעשרה חלקים, ויהיו עשרה נקודות קטנות, ואחר כך, ע"י החסדים והגבורות שבה, נגדלת כל נקודה ונקודה מהם ונעשים בה ט' נקודות אחרות, ואז יהיו עשרה ספירות גמורות, שכל ספירה וספירה מהם יהיה בה כללות עשר נקודות קטנות. והנה ההגדלה עצמה הוא ענין המוחין שהיא לוקחת עתה, ומהם נגדלות אלו הי' נקודות שבה ונעשות י' ספירות גמורות, אך סיבת גרמת ההגדלה הם החסדים והגבורות, ששניהם נקראים מים, כנ"ל. כי גם הגבורות נקראים גבורות גשמים, ומגדילים אותה, כמו המים שגורמים הגדלת האילן, אך ההגדלה בעצמה אינה מומציאותם ממש, ואין הם עצמם נעשים גוף האילן, אלא גורמין הגדלה בו. והנה נמצא כי זולת הבחינה הראשונה, שהם העשר חלקים של נקודות קטנות שיש בצלע הזו כנ"ז, יש עוד ד' בחינות אחרות שגורמין ההגדלה באלו העשרה נקודות קטנות. והוא כי הנה נתבאר לעיל כי הגדלת הנקבה הזאת הוא מן החזה ולמטה של זעיר, ויש שם ד' בחינות (שגורמין ההגדלה): הא' היא בחינת המוחין של זעיר מבחינת חכמה ובינה שלו. ונודע כי הם מתפשטין עד סוף גופא שהוא עד נצח והוד של זעיר. הבחינה הב' הם המוח הג' והם בחינת החסדים והגבורות המתפשטים למטה בז' תחתונות. הג' היא בחינת הלבושים של נה"י דאימא, המלבישים את המוחין של חכמה ובינה דזעיר עד מקום התפשטותם הנז' שהוא סוף הקוים שהם נצח והוד שבזעיר, וכן הלבוש של היסוד דאימא המלביש מוח הג' הנקרא דעת בקו אמצעי, ולבוש זה נגמר ומסתיים בחזה דז"א. בחינה הד' הם הלבושים דזעיר עצמו ע"ד הנז' בלבושי נה"י דאימא, אלא שיש תוספת באלו. והיא כי לבוש היסוד של זעיר בקו האמצעי של הנקבה מתפשט יותר למטה מן החזה שלה, והוא עד סוף הת"ת שבה. וכבר ביארנו לעיל כי כאשר באים המוחין אל הנקבה, הם באים מלובשים בשני • לבושים הנז', בנה"י דאימא ובנה"י דזעיר. והנה מאלו הד' בחינות הנז' נגדלת הבחינה הראשונה שהם

להמשיך אר"מ אל המוחין דז"א מד בחי' אמלעיות דאר"פ דאר"א
 כנו' וכמו שנבאר בתיבות אלהיו ואלהי אבותינו כו' אבל עתה
 בחלחלה ברכת אבות עדיין אין בז"א רק מוחין פנימיים מד בחי'
 חילוק דנהי' דאימא (א) אשר בכח אור הזה נכללו כל היכלי
 הברי' כנו'. ועתה אנו מעלים את הנוק' במלת ברוך והוא
 באופן זה כי כיון שנכללו כל היכלי הברי' יחד. והנה המלכות
 הייתה עד עתה בסוד מיטוט הירח כנ"ל בבחי' נקו' קטנה נחלקת
 ל"ם וירדה להיכל קה"ק דברי'א. ועתה בתיבת ברוך עולה
 המלכות למעלה בא"י כיון שנכללו ועלו כל היכלי הברי' יחד
 ואז עולה ומתדבקת וחוזרת אל מקומ' הראשון בסוף אות הו'
 שהוא בסוד פסיעה לבר כנ"ל ועומדים שם אחר באחור כמו
 שהייתה בתחלת האלילות ואפ"פ שכיון שעשינו יחוד ק"ש נעשו לו"א
 מוחין פנימיים כנו'. וא"כ מוכרח הוא כי ג"כ נעשו לו בתיבת
 נה"י חדשים עכ"ו עדיין אינם מתלבשים אלו הנהי' דז"א בנקבה
 לפי שאיננה רק אב"א בבחי' נקודה קטנה פסיעה בסוף הו' אלא
 שהיא נחלקת ל"ם אמנם עתה עולה היא ומתדבקת בסוף היסוד
 האחרון דז"א (ג) וז"ל ברוך כי היכל קה"ק דברי'א אשר נכללו
 בו כל שאר היכלי הברי' כנו' וגם נקודת מלכות הנחלקת ל"ם
 כנו' ג"כ הוא בהיכל ק"ק הנו' וכל אלו עולים למעלה באלילות
 עד מקום סיום היסוד האחרון דז"א כנו' וז"ל ברוך ויפן כי כל
 בנין הנקבה הוא ע"י החסד הנקרא אהה בסוד אהה כהן לעולם
 ולכן אנו אומרים אהה כי הוא משפיע בה בחי' הכ"ב אותיות
 האלפא ביתא מאלף ועד תיו וזהו אהה אה ה' כי אלפא ביתא
 הנק' א"ת ניתנת בנוק' הנק' ה' תתאה וע"י הארה זו מעלה אותה
 עד הת"ת דז"א הנקרא יהוה אשר זה הת"ת היה מתחיל בחי'
 יסוד דז"א כנודע ועתה הרי הוא ממש במקום שהייתה בו בעת
 האלילות שהייתה בסוד פסיעת אות ו' כנו' כי הת"ת הזה הוא
 היסוד הראשון והנה הוא עתה בסוד פסיעת אב"א ובסוד נקו'
 א' מתפשטת אל י"ם כנו' ואחר כל זה אנו עושים עתה זוג אר"א
 פעם שניה בבחינת אמלעיות באר"פ שלהם כנו' כדי להמשיך אר"מ
 למוחין דז"א וז"ל אר"הינו ואר"הינו אבותינו אלהינו אימא
 ואלהי אבותינו אבא אלהי האבות אב לאבנהן ועתה לריבין לכיון
 למסור עתה ג"כ עלמינו למיתה על קדוש ה' ע"ד מ"ש ביחוד
 ק"ש וזה נרמז באומרו אלהינו ואלהי אבותינו כי אנו מוסרים
 נפשינו עליו לסיבת היותנו מאמינים כי הוא אלהינו מיוחד
 אלינו ואנחנו עבדיו וברואיו מוסרים נפשותינו על יחוד קדוש שמו
 ית' ולר"ך לכיון שנפשותינו ורוחותינו נשמותינו עולים יחד ומלטרפ'
 עם ז' בני אר"א הנו' בברוך אהה ה' כנו'. וכולנו יחד אנו
 מעלים אליהם בחי' מ"ן סוף אימא עלאה וזה הטעם שאנו מקד'
 אלהינו שהיא אימא אל אלהי אבותינו שהוא אבא עוד תכין כוונ'
 ב' באלהינו ואלהי אבותינו כי אחר שנעשה זוג הנו' בג' תיבות
 האלו או מתחילין האורות לבוא בז"א ובתחלה נעשה בו בחי' הכתר
 שבו מבחי' הת"ת דבחי' אמלעיות דאימא כנודע וכבר ידעת כי
 הת"ת נק' אלהינו והענין הוא כי מת"ת דאימא הנק' אלקינו נעשה
 כתר דבחי' אר"מ אל ז"א אמנם עדיין בזה לא נעשה רק בבחינת
 הכלי המקבל בתוכו אר"מ של כתר דז"א כי כלי זה נעשה בו מבחי'
 הת"ת דאימא הנק' אלהינו ודע כי מבחי' הכתר הזה הנמשך אל
 ז"א מד אימא עליו רמזו בם' התיקונים וז"ל אימא עלאה איהי כתר
 בראש כל דיק וזדיק ומד זה נקרא הכתר נוקבא לפעמים כנודע
 ואח"כ במלת ואלהי אבותינו תכין ברות ו' של ואלהי שעתה
 נמשך בז"א הנקרא ו' בחי' הנשמה עלמה דבחי' אר"מ בכלי
 הכתר דז"א וזה נמשך לו מן אלהי אבותינו שהוא אבא הכלי מד
 אימא והאוי"מ שבתוכו מד אבא אר"ה אברדום כו' עתה
 נעשית נה"י דבחי' אמלעיות דאר"פ דאר"א בבחי' שלשה מוחין בסוד
 אר"מ אל שלשה מוחין פנימיים דז"א וזהו אלהי אברהם אלהי
 יצחק ואלהי יעקב הם חב"ד אלהי שלשה אבות שהם מג"ת הגא"ל
 מהם הא"ל כו' הנה לבאר זה לריבין אנו לבאר סיום ההקדמה
 הנ"ל וזה ענינה דע כי מש"ל כי ביחוד ק"ש נעשו בז"א בתיבת
 אר"פ. ועתה בברכת אבות אנו עושים לו אר"מ דע כי אין זה
 רק בענין שלשת המוחין שלו לבד וכן בענין המוחין דנוקבא כי
 מוחין דז"א הפנימיים נעשו לו בפסוק דשמע ישראל ומוחין פנימי'
 דנוקבא נעשו בברוך שכלמי' ואמנם שאר איברי גוף ז"א ונוקבא

לא נעש' אז בהם שום דבר כלל ואפ"פ שזכרנו ענין רמ"ח איברים שלו
 בענין רמ"ח תיבות שבק"ש לא הייתה הכונה אז רק שזכרנו ענין
 התפשטות והמשכת הארתם למטה בהיכל הרלון דברי'א וא"כ נמלא כי
 עתה בברכ' אבות מה שאנו עושין הוא זה כי בחי' המוחין דז"א אשר
 בתחילה ביחוד ק"ש היה בבחי' אר"פ הנה עתה הם בבחי' אור המקיף
 בין בז"א בין בנוקב'. אבל בחי' שאר אברים של הגוף שלהם אשר
 ביחוד ק"ש לא עשינו בהם שום דבר כלל הנה עתה בברכת אבות
 אנו עושים אותם בבחי' אר"פ בלבד בין בז"א בין בנוק' והרי נתבארה
 סיום ההקדמה הנז' ומלא עתה כי כל מה שנבאר בברכת
 אבות עד עתה בבחי' המוחין בין של ז"א או דנוק' הכל הוא בבחי'
 אר"מ אבל כל השאר בין בז"א בין בנוק' אינו רק בבחי' אר"פ
 וזכור ואל תשכח שלא נלמך להזכירו בכל פעם:

ונחזור לענין ראשון כי הנה עתה בתיבת האל הנה הוא בסוד
 אר"פ לבד כנו' כי כל מקום זולת הג' מוחין שלו ושלשה הם
 בסוד אר"פ בלבד וענינו הוא כי עתה אנו עושים לו"א בחי' דיקנא
 דיליה בנ' תיקונים כנודע והוא בסוד אר"פ לבד כנו' וזה נרמז
 במילת האל כי הנה אלו ההיין הנז' בר"ס האל הגדול הגבור
 והנורא כולם הם בחי' אימא הנק' ה' עלאה אשר מדרה אנו
 ממשכים כל אלו ההארות בז"א וההארה הראשונה שבהם הוא
 הדיקנא הנק' אל וזהו האל ה' אל והענין הוא במ"ש אללנו בביאור
 י"ג מידות דויעבור כי תיקון הראשון של הדיקנא הוא אל בסוד
 אל רחום וחנון כו' לפי שיש בו כמנין אל קולין תקיפין כו' כנו'
 באר"ר ומאחר שהזכיר התקון הראשון הנק' אל לא חש להזכיר
 האחרים כי בו נכללים כולם, גם תכין באופן אחר כי הנה האל
 עולה בגי' ל"ו וה"ס ט' תיקוני דיקנא דז"א וכל א' מהם יש בו
 הויה א' והנה ט' הויות יש בהם ל"ו אותיות כמנין האל והרי
 נרמזה כל הדיקנא בזה הכוונה הנז'. והנה נודע כי הי"ג תקוני
 דיקנא עלאה דאר"ך ה"ס ג' הויות במלוי יודין ובהם י"ב אותיו'
 בפשוטן וכל הי"ב תיקונים אלו נכללים אח"כ בתיקון הי"ג האחרון
 הנקרא מולא קדישא וה"ס מלת ונקא שה"ס שם איהי במלוי יודין
 שהוא בגי' ונקא כנז"ל בי"ג מדות דויעבור. והנה בשם זה של
 איהי יש במילואו ג' יודין הרמוזים אל ג' הויות אחרות שבהם
 י"ב אותיות וגם הם במלוי יודין והרי אך בזה התיקון הי"ג הנק'
 מולא כלול' כל הי"ב תיקונים ראשונים. גם בשם הזה של איהי
 אשר בזה התיקון הי"ג יש במילואו ג' יודין ואלף וה"ס שם אל
 וזה נרמז במלת האל והנה גם הדיקנא דז"א יש בה ט' הויות
 וזהו ג"כ האל ל"ו אותיות אשר בנ' הויות הגדול הגבור
 והנורא הם חג"ת דז"א ונודע כי הת"ת הזה של עתה היה
 בתחי' בחי' יסוד אשר שם הוא מקום אחיות הנוק' ולכן בהגיענו
 עתה אל מלת והנורא שהוא הת"ת דז"א והנה שם הוא מקום
 הנקב' מחלי הת"ת הזה ולמטה שהוא מתחת החזה כנודע וזה
 החלי תחתון של הת"ת הזה נעשה אל הנוק' בבחי' כתר בבחי'
 אר"מ כנ"ל וזהו אר"ע"ר כנודע כי הכתר נק' אל עליון כנ"ל
 וגם אימא עלאה אשר ע"י נעשה כל זה גם היא נק' אל עליון
 גומר' חסדים טובים ה"ס נ"ה בלבד המחודשים הנעשים
 עתה בז"א ובאים לו בסוד תוספת כי הוא אין לו מחלקו רק
 בחי' ו"ק בלבד וכבר נהעלו ונעשו בחי' חב"ד ומג"ת שלו כנודע
 ובבחי' ז"א נלמד חסדים בסוד חסדי דוד ובבחי' נוק' נק' טובים
 לפי שהם נעשים לה בבחי' מוחין דחוי"ב שבה כנודע. כי ז"א
 יש לו ד' מוחין שהם חב"ד ונמשכו בו מחלי תחתון של הת"ת
 ומנהי' דאימא אב"ל נוק' אין בה רק בחי' כתר ותרין מוחין חוי"ב
 נמשכו אליה מחלי תחתון דת"ת ומנהי' דז"א אבל מן היסוד דז"א
 לא נעשה דעת בנוק' בסוד נשים דעתן קלה אבל לפעמים מכה
 ההארה הגדולה של הכתר שבה נעשה בה בחי' דעת אמנם איננה
 כז"א שיש לו ד' ספי' שלימות חב"ד:

קונה הבר' כתר ידעת כי בינה עד הוד התפשטת. ונמלא
 שעדיין חסר בחי' היסוד החדש אל ז"א וענין
 המשכתו הוא באופן זה כי נודע דאר"א התכלילו במולא שהוא מדת
 ונקא שהוא שם איהי במלוי יודין כנו' ובכח ההארה הגדולה אשר
 להם כד התכללו בהוא מולא אשר נת' ענינו במ"א כי האי מול'
 מתלבש בתוכם בסוד מוחין שלהם ואין זה מקום ביאורו ועי"כ
 (בא) יש כח באר"א לפעו"ת בחי' היסוד החדש בז"א לפי שההוא
 מולא

הגהות וביאורים: רק המקיפים ומזדונים אר"מ שנית וכוה יתרון לך כמה קויות כשינוי הדרושים. וכוה תכין מ"ש לקחן כסוף ע"כ של דף ל"ד וז"ל וכוה
 האמה זו לריכה לכתוב ג"כ למעלה בביאור כוונת הק"ש פי' כדי לחלק בסדר הק"ש שאינם שוים עם הק"ש שנדרש ו' (א) דאר"א כ
 הניסה הרב ש"ס: (ב) לאסוף ח"ת נקרא יסוד ראשון. טע"ח פי' כי בעת הקטנת היה הנהי' בבחי' ב' ורעות והנף. וכשגדול היה הנהי' בבחי' ב' ירכן האמה
 פ"ן שער המלות דף נ"ב ע"ל שורה ד' פ"י"ט:

וגמלא כי זהו מה שחבין שמשך הארת ה' אחרונה הגו' אל שם אדני המורה בליוורו הנל אל פ"ר דינין הגו' ואז יהיה פ"ר"ה והרי נתמתקו ב' בחי' הדינים הגו' (ד) :

עוד ראיתי לאדם א' (ה) כונה אחרת במלת אדני' וזוהי הכוונה מלאחי' בה גם כן חילוק ושינוי לאדם א' ואכטוב שפתי' הא' היא כי בחיבת אדני' לרין שחבין להמתיק הש"ך דיני' בסוד השיניים ואח"כ להמתיק עוד שנית בחיבת שפתי' בהיותם יולאים יותר לחון שהם בחי' השפתיים וכך הוא ביאור הענין. הנה ל"ב שיניים הים ל"ב נתיבות החכמה שהם ש"ך דינין הגו' והם י"ו שיניים למעלה וי"ו שיניים למטה ונרמזים ב"ג של אדני' בהיותך מחלק הואו של בינתים לב' ויין כזה א' כי חלייה לאורכה תחברנה עם מים העליונים יוד עילאה ופנים תחתונים של רקיע שהוא חזי' הואו לארכה עם מים תחתון יוד תתאה ונמלא י"ו לעילא י"ו לתתא הרי ל"ב שיניים. ואלו הל"ב שיניים הם נשרשים בלחי העליון ולחי התחתון והשיניים תקועים תוך שני החניכים שבהם והם חיך העליון ותחתון והם שמות אלהים כי חיך העליון הוא אחרונים פשוטים של אלהים שעולה ר' וכן גם חיך תחתון אחרונים דאלהים העולה ר' ואלו האחרונים שהם החניכים הם דינים גמורים אשר בהם נשרשים ותקועים הל"ב שיניים. ונמלא כי י"ו שיניים העליונים עם ר' של חיך העליון הם ר"ו שעולים בגי' גבור' וכן י"ו שיניים התחתונים עם ר' של חיך תחתון הרי ר"ו ב' וז"פ ר"ו גי' תבל וה"ם כל הגבורות וכל הדינין. ואמנם ע"י טחינת השיניים הם מפררין ומדקקין הדינין וממתיקין אותם כמבואר אללנו בדרך צענין אכילה וספיה דיוה"ך וע"ש והרי נתבאר ארך הל"ב שיניים נרמזים בליוור אות' א' מן אדני' וגשאר ממנו אופיות דין להורות כי כאן עמי הדינים שבשני החניכים כנו' ומתמתקים ע"י השיניים כנו' ואח"ך יולאים יותר לחון אל השפתיים במלת שפתי' ומתמתקים יותר ותכונן במלת שפתי' כי השפתיים הם אופיות בומ"ף כנודע והם בגי' ב"פ דין שהם ב' שרשי' הדינין שבשפתי' החניכים הגו' שהם נרמזים בליוור דין של אדני' כנזכר ועמה הם מתמתקים ע"י השפתיים שהם אופיות בומ"ף שהם גי' ב"פ דין כנגד שני בחי' הגו' של כל הדינים שהם ש"ך ופ"ר ושרשי' ב' דינין אלו הם נשרשים ב"פ ר"ו שיש בשפתי' החניכים ול"ב השיניים הנל' שהם ב"פ גבורה כנגד שני בחי' דין של ש"ך ופ"ר ושני בחי' דינין אלו ושאר הדינין של החניכים כנו' הכל מתמתקים ע"י ד' מלויים עסמ"ב העולים בגי' בומ"ף ע"ב הוא השינוי **תפתח** תכונן בסוד הנקודה הנקרא' פתח שהוא בחכמה והיא הויה דע"ב דיוודין שיש בה ארבע יודין כל א' כלול מעשר הרי' ת' של תפתח והכוונה היא לכיון לזיוג אור"א בבחינת זיוג העליון הנעלם בסוד הפה שהם החיך והגרון שהם אור"א והם אופיות גי' ב"ק ואחש"ע והם בגי' ר"ו ואחד יותר והכוונה היא כי ר"ו הם הדינים והם בגי' גבורה והם נמתקים ע"י האחד היתר הכולל להן וה"ם אלק' המתמקם כנ"ל :

דרוש ד ה (ה) בנות ברכת אבות מלוקט מכמה דרושים קטנים **אדני שפתי תפתח** כו' תכונן כי שני בחי' מיני דינים יורדים מלמעלה הא' היא כי יורדים לז"א ש"ך נלוזין של דינים ושרשם הם מן ל"ב נתיבות חכמ' כ"א כלול מ"י הם ש"ך ואח"כ הם יורדים מו"א אל נוק' הנקרא' אדני ולכך ש"ך הם בגי' ה"פ דין שהם בחמש שמות של אדני' והענין הוא כי אלו הם בחי' ל"ב אלהים שיש באימא שבאו לה מל"ב נתיבות חכמה והנה שם אלהים יג' בו ה' אופיות ושם זה הוא בבינה אשר היא סוד ה' ראשונה דהויה. ולכל אלו הסיבות נחלקו ש"ך נלוזין אלו לחילוק הי"פ דין כנו' ואמנם מה שזריך לכיון עתה הוא להמתיק אלו הש"ך דינים אשר בנוק' דו"א הנקרא' אדני ולמתק אלו הה"פ דין אשר בה והענין הוא שעד עתה נוק' דו"א עומדת בבחי' נער חסד ה' שהם הש"ך נלוזין הגו' ואינה ראויה לזווג. ועתה בעמידה לריכה להזדווג עמו ולכן עתה שכבר אנו בעולם האליל' בפסוק זה קודם העמידה אנו מקדימין לתקני' ולעשותה נערה דה"א כדי שתהא ראויה אל הזוג בסוד וזוהי הנערה בזה אל המלך הגו' ביו' פ' פקודי' ואופן תיקונה הוא שנמתק אלו הה"פ דין אשר בה ע"י שרשה שהיא הבינה כי אין הדין נמתק אלא בשרשו כנודע. וזה ע"י שנמתק ה' אלפין מן ה' שמות אלהים שבבינה וממשיכי' אל הי"פ דין שבנוק' דו"א ויעשו הי"פ אדני' ממותקים ב' גם דע כי אלו ה' היחידים על מספר ש"ך אשר ע"י נמתקים ה"ם החמשה גבורות מנל"ף כי הם שרשים אל הש"ך דיני' וע"י נמתק'. גם עד"ו תכונן למעלה כשתמתק הש"ך דיני' הנל' ע"י ה' אלפין שהוספת עליהם כנ"ל תכונן כי אותם ה' אלפין ה"ם הא' תתאה של הויה הגו' וע"י נעשים שכ"ה ומתמתקים ונעשית נערה בתוספת הא' וזה תכונן בחיבת **אדני'** גם יש בחי' ב' של דינים כנ"ל וה"ם ה"ג של מנל"ף הנל' אשר בתחלה יורדים אל הגבו' (ג) ומשם יורדים אל נוק' דו"א והם בגי' פ"ר כמנין מנל"ף וגם פ"ר נלוזין אלו גם הם לריכין להתק ע"י שרשם שהם ה' גבורה עליונים למעלה ואז נעשין פרה כענין ש"ך ושכ"פ ה"פ ופ"ר"ה ואז נמתקין' וכונת מיתוקם הוא בחיבת אדני' והוא כשתלייר לזור א' בליוור יור' שהיא ר"ו ותחברנו עם גי' אופיות האחרות שהם דין יעלו פ"ר שהם פ"ר נלוזין והרי נרמזו הפ"ר דינין. ואמנם אופן כונת מיתוק' הוא כך כי תכונן אל מה שנודע שהנוק' בהיותה בפני עמלה נק' אדני'. ובהיותה נכללת עם י"ם האל' הנכללים בשם **יהוה** כנודע שהיה הנקבה נרמזת בלות ה' אחרונה של הויה הגו' :

מולא נקרא' דעת כנודע כי אור"א הם חו"ב והמולא הוא הדעת שלמעלה מהן ולכן נמשך ממנו אור גדול אל הדעת אשר בין אור"א ומשם נמשך להעשות יסוד בז"א וזה נרמז במלת קונה הכל כי ע"י המולא הנקרא' ונקמה שהם אופיות קונה נתקן ונעשה היסוד דו"א הנקרא' הכל ונמלא כי היסוד דו"א נעשה לסיבת הארת אור"א דאחליליו במולא כנ"ל אבל אח"כ כאשר בא לעשות תיקון הנוק' מתחלקת ההארה זו באופן זה כי מבחי' ההארה שקבל היסוד דו"א מן אבא הנה משם נעשו חג"ת דנוק' וזהו **וזכר חסדי אבות** שהם חג"ת דנוק' ולהיותם נמשכים מההארת אבא לכן נאמר בהן **וזכר מד זכור שבאבא אבל מבחי' ההארה שקבל יסוד דו"א מן אימא נעשו נה"י של הנוק'** וזהו **ומביא גואל לבני בניהם** כי בחי' הגואל מד אימא הוא ובני בניהם הם נלח הוד שבנוק' וביאר כי אלו החג"ת והנה"י הם בנוק' הנקרא' שמו וזהו **למען שמו** וכל זה נעשה ע"י החסד הנקרא' אבהה וזהו מ"ש **באתבה** והנה כבר הודעתך כי אותה נק' של המלכות הנקרא' פסיעה לבר חמות אור' ואז כנ"ל תמיד היא עומדת עם לעולם וזו היא בחי' המלכו' ספי' עשירית שבז"א אשר ע"י נגמר ז"א להיות בן יים ואע"פ שאמרנו לעיל בתחלת הדרוש הזה שבעת שנתמעט' הנוק' ירדה אותה נק' הנקרא' פסיע' לבר למטה בעולם הברי' עכ"ו ודאי הוא שנשאר רשימו למעלה בסיוס אור' הואו וז"ם מ"ש בתיקוני' וזוהי שהיסוד ומלכו' אינם נפרדים לעולם והענין הוא בבחינת זו שאמרנו גם ז"ם קולה של דלת דאחד שנת' בם' התיקונים תיקון מ"ב ד' פ"ד ע"ב ואין אנו לריכים עתה להוכירו כי בחי' זו לעולם עומדת היא עם תדיר כנ"ל וכנודע וזכור ההקדמה זו ואל תטעה הנה צמה שכתבי' לעיל בתחילת הדרוש הזה :

דרוש ד ה (ה) בנות ברכת אבות מלוקט מכמה דרושים קטנים **אדני שפתי תפתח** כו' תכונן כי שני בחי' מיני דינים יורדים מלמעלה הא' היא כי יורדים לז"א ש"ך נלוזין של דינים ושרשם הם מן ל"ב נתיבות חכמ' כ"א כלול מ"י הם ש"ך ואח"כ הם יורדים מו"א אל נוק' הנקרא' אדני ולכך ש"ך הם בגי' ה"פ דין שהם בחמש שמות של אדני' והענין הוא כי אלו הם בחי' ל"ב אלהים שיש באימא שבאו לה מל"ב נתיבות חכמה והנה שם אלהים יג' בו ה' אופיות ושם זה הוא בבינה אשר היא סוד ה' ראשונה דהויה. ולכל אלו הסיבות נחלקו ש"ך נלוזין אלו לחילוק הי"פ דין כנו' ואמנם מה שזריך לכיון עתה הוא להמתיק אלו הש"ך דינים אשר בנוק' דו"א הנקרא' אדני ולמתק אלו הה"פ דין אשר בה והענין הוא שעד עתה נוק' דו"א עומדת בבחי' נער חסד ה' שהם הש"ך נלוזין הגו' ואינה ראויה לזווג. ועתה בעמידה לריכה להזדווג עמו ולכן עתה שכבר אנו בעולם האליל' בפסוק זה קודם העמידה אנו מקדימין לתקני' ולעשותה נערה דה"א כדי שתהא ראויה אל הזוג בסוד וזוהי הנערה בזה אל המלך הגו' ביו' פ' פקודי' ואופן תיקונה הוא שנמתק אלו הה"פ דין אשר בה ע"י שרשה שהיא הבינה כי אין הדין נמתק אלא בשרשו כנודע. וזה ע"י שנמתק ה' אלפין מן ה' שמות אלהים שבבינה וממשיכי' אל הי"פ דין שבנוק' דו"א ויעשו הי"פ אדני' ממותקים ב' גם דע כי אלו ה' היחידים על מספר ש"ך אשר ע"י נמתקים ה"ם החמשה גבורות מנל"ף כי הם שרשים אל הש"ך דיני' וע"י נמתק'. גם עד"ו תכונן למעלה כשתמתק הש"ך דיני' הנל' ע"י ה' אלפין שהוספת עליהם כנ"ל תכונן כי אותם ה' אלפין ה"ם הא' תתאה של הויה הגו' וע"י נעשים שכ"ה ומתמתקים ונעשית נערה בתוספת הא' וזה תכונן בחיבת **אדני'** גם יש בחי' ב' של דינים כנ"ל וה"ם ה"ג של מנל"ף הנל' אשר בתחלה יורדים אל הגבו' (ג) ומשם יורדים אל נוק' דו"א והם בגי' פ"ר כמנין מנל"ף וגם פ"ר נלוזין אלו גם הם לריכין להתק ע"י שרשם שהם ה' גבורה עליונים למעלה ואז נעשין פרה כענין ש"ך ושכ"פ ה"פ ופ"ר"ה ואז נמתקין' וכונת מיתוקם הוא בחיבת אדני' והוא כשתלייר לזור א' בליוור יור' שהיא ר"ו ותחברנו עם גי' אופיות האחרות שהם דין יעלו פ"ר שהם פ"ר נלוזין והרי נרמזו הפ"ר דינין. ואמנם אופן כונת מיתוק' הוא כך כי תכונן אל מה שנודע שהנוק' בהיותה בפני עמלה נק' אדני'. ובהיותה נכללת עם י"ם האל' הנכללים בשם **יהוה** כנודע שהיה הנקבה נרמזת בלות ה' אחרונה של הויה הגו' :

פ"ר (ו) תכונן להמתיק שני גבורות מן החמשה של מנל"ף והם מ"ן שהם בגי' פי הנרמז בחיבת ופי ומתוקם הוא ע"י ארבעה יודין שבהויה דע"ב וג' יודין שבהויה דס"ג הרי ז' יודין ובאות אלק' של אדני' יש ב' יודין ואות ו' באמלע הרי יודין כנז"ל תחבר שני יודין עם הו' יהיו הכל בגימט' פי. והענין הוא כי שני יודין אלו עם הו"א שבתלמע' הנחלקת לשתי ויין כנל' הם הי"ו שיניים העליונים וי"ו שיניים התחתונים וכאשר השפע והדינין יורדין מן אור"א הנקרא' ע"ב וס"ג שבהן ז' יודין יורדין לז"א הם נעתינין תחי' ע"י השיניים הגו' שבפיה העליון שה"ם השחקי' הטוחני' את המן וכאשר הו' יודין נעתינין תוך הו' יודין שבשיניים מתמתקין עם העמקה הכל מן חז"ל למה נק' שמש שחקים שמתקין מן לגדיקת ואותו מן של ופי ה"ם ו' שבאות אלק' הגו' . גם תכונן כי פי הוא הויה דס"ג ועם כ"ב אופיות היואלות ממנה הרי פ"ה ועם חמש מולאות של הפה שמהם יולאות הכ"ב אופן הרי ז' כמנין

הגרות וביאורים : (א) מולות. (ב) מבו"ש ד' ז"ד. ע"ח שער רפ"ה פ"ה ועיין בפע"ח : (ג) בפע"ח יש הנהה וז"ל ונלענ"ד כי גבורה הנל' פי' גבורה שבדעת ז"א אף ש"ך הם בחי"ב שבו כנוכח : (ד) זהו למחרת מיק. פע"ח : (ה) והוא הרב ר' גבליה הלוי ז"ל. פע"ח : (ו) והוא הר"מ נגארה ז"ל פע"ח : (ז) פע"ח ס"ב משער העמידה :

יחד ארץ :

פרקו ס"ב

ונבאר פון כל כ"ל פד פסקה ארץ נמשך בהמשך י"ג
 שנה ויום א' אשר כל זמן זה נקראת קהלה כ"ל
 והנה כתיבם חזי שלים ארץ החסד ח"ת ד"א בכחך שלם כ"ל
 הוא שנה א'. ואח"כ תחלה נכנס שרף החסון דנח ז"א בראש
 בחכמה שנה כרי שנה ב'. ואח"כ נכנס פ"ה דהור ז"א בבינה
 שנה כרי שנה ג'. ואח"כ אלו הכ"פ תחלין ירדין פד ח"ג
 שנה ונכנסים בחקומון פירקו אמלעי דנחא בחכמה ופרק
 אמלעי דהור בבינה ופרי ה' שמים. ואח"כ הכ"פ תחלין ירדין
 לגלגל הור שנה וב' אמלעים בח"ג שנה ונכנסים בחקומון פ"פ
 דנחא בחכמה ופ"פ דהור בבינה כרי ז' שנים וכרי עמרו
 הכתר וכל הכ' קוין וכ"ז פ"י אורונו של החסדים וכבר נמל
 שהגבורות אינן נכנסים בה עד שיגמרו כל החסדים לנטים בה
 (א) לכן פתח בשנה ח' ילאו הכ"ז מן היסוד ז"א ונכנסו בדעת
 שלה מסיון עד היסוד כ"ל. ואחר כך בשנה ט' נשאר שרש
 הגבורות בדעת שלה והאורונו שלכם נחשטו דרך קו האמלעי
 פד הכ"ס שנה. ואח"כ ירדו ירידה אחרת פד היסוד שנה
 דרך קו האמלעי (ה) וירידה ז' פד היסוד שנה וירידה ז' היא
 במקום גילוי שאין שם מחילת היסוד ד"א מגמה כי כבר נסתיים
 בסיוס ספ"ת וכיון שכן הוא א"ל אמן כי חקף ומיד יירדות
 שאין שם מחילת לפעכ ירדונו ועכ"ל (ב) זמן ששם הוא נבאר
 איתו בלחורונו כמה הוא (ב) ואח"כ חזרו ועלו הגבורות
 לכגדיל הכתר כ"ל ונטשו ג' מששטת וחס א' מן היסוד לס"ט
 ב'

הגבורות וביארדים (ה) וירידה ז' פד היסוד שנה למח נכנס: (ג) נפ"ח כרי של החסד כ"ל ית"ש איתו וסך זמן הששטת :

יפה שעה

חזרו ועלו לכגדיל הכ"ת כ"ל ונטשו ג' נסיעות והוא מן היסוד אל
 הכ"ת ותח"ת אל הדעת והנ' מן הדעת אל הכתר כ"ד דע כי חילוקים
 הרבה חלף אלו בין החשטות החסדים ועלמחם פד ככתר ד"א ובין
 פליית הגבורות פד ככתר דנוקבא כי החסדים כגוללים אר"ת ואר"ס
 וכשחחרים ושלים פד ככתר אור פנימי נכנס תוך היסוד דלימא אר"ת
 פ"פ היסוד דלימא מנחק כמ"ש ח"ל בדרש ג' מדרשו ס"לס ותיין
 בדרשו כתיב אר"ת ג' ואת יד וכלן בפליית סגורתה כתר ח"ל לפ"ל
 פ"ה וא"ת פתח שחחרים אלו הגבורות להטלת דרך קו האמלעי הם
 מתלבשים תוך לנשים הכתר שנה לנשי נה"י ח"ל ונה"י דלימא וא"ס
 כן הם סתומים כנחילת כ"י כרי שששולים הגבורות ארץ נכנס אלו
 אר"ס כנכנס תוך נה"י דלימא וד"א כמ"ש ח"ל. שר"ת שנים שם בחסדים
 הפנימיים ד"א לא עלו חסדי ט"ס אלא פד חסדי ח"ל ועל יד ככלאם
 שכו חסדי ט"ס נחשדי חו"צ נלו חסדי חו"צ הארחת והכפלו וכ' שלישי
 חסד דחסד על פד חכמה ושלים החסון בדעת וכן ג' שלישי חסד
 דנטרס על לבינה ותלים החסון לדעת. בלשון שנלוים חסדי חו"צ על
 לחב"ד אכל הגבורות דחו"צ של הטוף לא הוכרח כלל ואדרבה פמ"ש
 ח"ל כי אלו היו מחשכיים דרך קיום לא היו שולים פד ככתר אלמא
 בפנימיות אור נה"י הם שולים פד הכתר. ועוד הפרש נחל יש הוא
 כי גז"ל חיקף אחר ב' שנים של זמן כיניקס תחילת כגדילת כמ"ש ח"ל
 שם ח"ל ומהחילין לנטים אחר ב' שנים של זמן כיניקס כי או כ"י והנס
 שנה כג' נכנס פירק החסון דנחא דהטוב יע"ש. ובטוף כיניקס כיחס
 עמו שנה בשנה כמ"ש ח"ל לפ"ל פ"ד ח"ל ואם פ"י כיניקס מתגדל
 ז"א גם היא גדלת עמו ונשיית כשיסוד מדה ספ"ת יע"ש. וכן בשער
 כירח פ"א כתר ח"ל וע"י כיניקס טרע שטוא על פ"י כהלג ולו גם
 איהם המלשח נגדלת נדלות אחד כשיסוד ספ"ת יע"ש. אלמא כיניקס
 שנים היו שנים ואח"כ פכר כמה זמן פד ששחיל נדלית שלם כמ"ש
 ח"ל לפ"ל פ"ד ז"ל והענין הוא כי אין כאלה נחקקת פד גמר חיקון
 האדם כמ"ש לא פוזי כיהת האדם לנד וע"י אחר שחקק האדם והיה
 חוכ נבדד אלם כנכד אל חיקק ושפאש פור פגורו שלמה כי כן אלו
 רואים בשש הראות כ"י. וכן בשער כירח פ"ג כמ"ש ז"ל ולו נחקק אר"ס
 שטוא ז"ל וכגדיל לנמרי ואח"כ נחקק הטוף כי אחר נגדלת כוכר
 עדיין הטקבא קאנס ואין הטקבא נחקקת פד גמר חיקון כוכר וכן אלו
 רואים בנחש כפנטי יע"ש כרי ז' הפרש נחל כיניקס. עוד הפרש ד' כי
 כנס כ"א הו"ר ז' שנים פד שגמרו החסון להחשטת בחוכו נח
 דלימא נחלין דליית ג"ש וכן הור דלימא כנ"פ דליית ג"ש ויסוד דלימא
 בדעת ח"ל כרי ז' שנים וש"י שנים דליית כרי פ"ש שגמרו נה"י
 דלימא להחשטת כ"א. ואח"כ בחזרת החסדים להטלת הו"ר ז' ויא
 שנים אחרים וחס א' מתח' לדעת ב' מדעת לבינה ג' הכינס לחכמה

שטוא קו אמלעי בלכד. ח"ש ח"ל החסון פד ששחיל שלהבת
 שולה מחליה ר"ל פד שחחור לפלות שלהבת אור אורן ב'
 גבורות למחלה אבל בעת שכבר מהחילן לפלות לא נשחטה
 ככך וכוא הוסף על מה שנלשבו לפי שאמר בלבו אחר שגבורות
 נתגלו למסע ונפרדו איש מפל אחיו ודאי שששעלו יסלו ג"כ
 נפרדות דרך ב' קוין לכן המסין יותר בסוגו ולו ז' חס
 בסוגו פד שטלו הגבורות מתמיה למעלה דרך קו אמלעי לנד
 בקרא אל מול פד המטרה ח"ש יעש קו הארץ אל מול פד
 המטרה הפלה וגו' ולא אחר הארץ אה ז' נרתיים אלא הפלה.
 אחנס אחר שכבר התחילו לכונס דרך קו האמלעי ח"ל להחסון
 עוד כי אין חשג כיון שחזרו (ונתחברו) כנראשונה והם עולין
 דרך מחיטת כי ודאי לא יוכלו לכסות ימין ושמאל ופי"כ יסלו
 פד כתר ויגדילו איתו. וזה שאר"ל ויעש כן הארץ מגיד שבו
 שלא שנה ר"ל כי אפ"פ שנלשבו שדירו ז' גרות אל מול
 פני המטרה שטוא בעת ירדתן בקרא הארץ והוא אל מול
 פני המטרה הפלה ג"כ ולא הארץ בלכד וא"כ זה התיספת
 שנה הוא לפעם כ"ל ואינו נקרא שיטי א"כ ראוי לשבח.
 ופעם היות פניו זה פ"י הארץ כי הארץ היה כהן כבוד החכמה
 שטוא אלא וחסר ביה מלי"א ואכרן הוא יסוד אלא המלונג
 ח"ך ז"א שכן הוא גימטריא של הארץ פ"כ קפ"ד שחס האחרים
 דפ"ג דירוי"ן ששחכמה והוא נח"י אחריים ריבוד אלא ומחס
 שרש נח"י הארץ כטורע במקומו כי בחנת אחריים הם
 מתגלגל בו כי פנימיות היסוד סחוס ואינו נראה רק חטטו
 לנד שטוא נקרא אחריים שלו וכוא גורס קיבון הגבורות
 שנטקבא לפלות דרך קו האמלעי כי זהו פניו ה' בחכמה

האורית 23590

ואוצר החכמה

דברי ח"ל מ"ש לפ"ל שפר הארזות וז"ן פ"י ז"ל וכן כמה שטעם כי
 כטק' של ז"ל הנקראת רחל כהייתה אב"א עמו כנס הראש שלם הוא
 מן הארץ החסון של ח"ת ח"ל ונמלא כי סיוס הכ"ת של ז"ל שטוא
 פ"י הארץ של ממט נעשה פ"י כטק' אשר הוא כסיוס הראש שלם יע"ש.
 ולא זכיתי לבבין אטיקרא ארץ הראש שלם נח"ת ח"ל כלל אין נח"ת
 של רק כתרס לנד ופרקין מילין דכ"י של פוס נח"ת שלם והאך
 פ"י הארץ של נעשה חמט פ"י כטק'. אם פ"י החסון של היסוד קאמר
 הוא לטוף ח"ת שלם. ואם פ"י הפליין של היסוד קאמר אל כטוף
 אל הכ"ת שם מלונג דעת שלם בראש הראש גם שדעה כטק' אינו
 בראש כמ"ש ח"ל כשפר לידת החסון פ"ג שאיט אלא כריש כחפין
 שלם יע"ש. וגם ח"ת ונמלא כי מה שנכוחה אב"א ח"ס ריש שלם
 נההה פתח בחינת הח"ת שכה כ"י וישו כן כי ראש שלם פ"י כמ"ש
 עליון דכ"י דבריו ז"ע רנ ל' : (א) לכן פתח בשנה פ"ה ילאו כה"ג
 מן היסוד ח"ל ונכנסו בדעת שלה כ"י וקשה שאם כה"ג אינם יולאים
 מיסוד ח"ל להטות כטק' בדעת שלה פד הכנה הספיינית ובשנה כהוא
 כבר נמרו החסדים להחשטת נחא נח"ת שלם ויהו כג"ש שלם כמ"ש
 ח"ל ארץ היאך הוא אטון ס"לס כנעשה בראש כטקבא כמ"ש ח"ל לפ"ל
 סוף פ"ד ז"ל כי בחקוס הכוח ח"ל קיבן כ"י ושם נעשים ללם אחד
 של גבי ראש כטק' פ"ד הכוכר כ"לס החסון ח"ל ונכנסין מעט מעט
 בהמשך זמן פד השלום י"ע שנים ויום אחד כ"י. ועיין מ"ש ח"ל כ"ג
 לפ"ל פניו חשט טחו נקבא ואם כדברי ח"ל שהגבורות אינם יולאות
 להטות בדעת כטק' פד הח"ת כ"י ונמלא כל אה"ה ז' שנים היה ללם
 מנ' קוין מה שלא נשחטת חסול וכשילאו הגבורות נמלא קו אמלעי לנד
 שומד ע"י ראש הטקבא כיסוד ללם ומי שחם חלח. לכן נלפ"ד כלאר
 אט רואים כל מה נבדחק ח"ל בדרשו ס"לס דרוש ש"י אחר דברי
 ח"ל כק"ש שם גם כפי איתו בדרך מלאט לדחקי ספ"ן ולמרו שללם
 כל ס"לס ילאו כלאר שילאו כל אורית שלימים חו"צ מלונגים כנ"י
 ח"ל שחוכו נה"י דלימא ועמדו על ריש דנוק' כבוד ללם שלם וכ"י
 בשנה רלגונה קאנס שהחזילו הגבורות להכנס בראש הטקבא. ומ"ש
 ח"ל ששנה כה' ילאו הגבורות לפי שלא הו"ר כלל פ"ה פד ששנה כה'
 שלא כל ומנס עדיין להכנס בראש הטקבא פד פתח נחשכ כליית פתח
 הם יולאים וכבר יולאים פתח ששחללית פתח כניס זמנס. דע דכ"ג
 יש להקשות לפי המהבאר בדברי ח"ל לקמן וכפרס בדרוש דא"ש כ"ח
 שהחסדים לא כגדילו כטקבא אלא כ"ח שלם וזן הדעת ולמסע
 הנגדל פ"י הגבורות נמלא פירקו אמלעים והחלין דר"ס סכנסו נח"ת
 ג"ש כניס הראשונים היו מתחייים שם ולא נתגדלו חסד ונחא ונטרס
 וכד כלל פד משנה ה"ה וז"לך לאחר שנהכסו הגבורות נגופה והוא
 דוחק גדול שח"ג שלם נתגדלו ושאר הח"ת לא נתגדלו : (ב) ואח"כ

חלק א' מו' חלקים שבו וזוהו ענין ו' של חוה והמל' כחלקבא
 כאורות האלו היא ה' תחאה כטודע וזוהו אות ה' של חוה ומה
 שנשאר פחה אות ח' של חוה הוא הספק אלני . ונלפ"ד
 ששמעתי כי הענין הוא כי אם לא נעריך מה שלוקחה מן
 החסד שנת"ח דו"א לזרך הכתר בכל החסד אלא נעריך איתו
 בב"ש המגולין לנדס כי שם שיפור קומה הכתר שלה כטודע
 נמלא כי חצי שליש שלוקחה הוא רביע א' של הכ"ש המגולין
 וגם זה הרביע לא נכנס בפעם א' אלא נחלקק לר' חלקים
 ונכנסו בר"פ והרי הם כ"פ ר' שכוה ח' וכל פעם אינו נכנס
 רק חלק א' מן הח' הרי זו ח' של חוה . ונלפ"ד יוהר אחמי
 ששמעתי והוא זה הפירוש הב' שנבאר . והוא כי שם נחבאר
 בענין גדלות החסדים דו"א שלשבת נילוח הגדילו ונכפלו כפליים
 ממה שהיו בשם היומן מניסין נמלא כי איתן ב"ש חסד דת"ח
 הו"א מגולין נכפלו ונעשו ר' שלישים ועכ"ל שלוקחה הנוקבא
 חלקק מן החסד הכוה בחמלס אינו רק חצי שליש אלא שח"כ
 גדול ונעשה שליש א' שלם לכן אם נעריך חצי שליש בד'
 שלישים שגדלו ונכפלו כנ"ל יהיה חלק א' מח' חוה ח' של
 חוה והרי נחבאר שם חוה שכוה קודם שחזונו פס ארס
 ועכ"ל גם אח"כ נשאר בה בחו' זו אשר לסבחה נקרא חוה
 לכן נקרא חוה לפילים . והנה נבאר כי מקום עמידתה הוא
 מסיים שליש עליון דת"ח ז"א והוא מהחיה ולמשה נמלא כי
 שיפור מקום הנוקבא הוא בב"ש תחתיים דת"ח ונתי"ח דו"א .
 והנה כהר שלה נעשה מב"ש תחתיים דת"ח וב' מחק ח"כ
 שלה מב"פ קדמאין דנ"ה וח"כ דילה מב"פ אלמתיים דנ"ה
 ונ"ה שלה מב"פ תחאין דנ"ה שלו . ואחנס לכל קו אלמתי שלה
 שהם דתי"ס אין לה רק בחו' היסוד שלו לבד וכמ"ש בפ"ה
 בענין חב"ח . ועתה נבאר ענין אורות היולאין מתוך ז"א אל
 הנוקבא הנה טודע כי ה"ח מתפשטין בגופא דו"א מחסד שבו
 עד סוד שבו וכל חסד ומסד שבו נחלק לג' שלישים כי חסד
 דחסד מתפשט ברוצ ימין שי"ש בו ג"פ וכן . חסד שנגבורה צ"פ
 דרוצ שמאל וכן חסד שנגלח צ"פ שבשיק ימין וכן חסד
 שבהוד צ"פ שבשיק שמאל וחסד שנת"ח נחלק ג"כ לג"ש והם
 שליש אחד עד החוה ושליש אחד עד כטבור ושליש א' עד סוים
 הס"ח ואחר שנתפשטו בו ה"ח אח"כ יולא ה"ג מדעת שבו
 ולא היה מקום להתפשט כי כבר נתפשטו שם החסדים לק
 ירדו עד היסוד שבו ונחשכו שם עד זמן תיקון הנוקבא .
 וכנה ב' מיני אורות לוקחה הנוקבא לתיקון גיפה אור א' הוא
 ח"ש אור החסד מהחיה דת"ח דו"א ולמשה ועוד ב' חסדים
 שלימים דנ"ה כי שם מקום עמידתה כנ"ל ואלו ב"ח וב"ש הם
 מגולין תוך ז"א כי יולאין מן היסוד דאמא הנגמר ונשלם בחוה
 דו"א . אור סב' הוא ה"ג שבו ביסוד דו"א כנ"ל . והנה אור
 החסדים הם יתנין בכל קו ימין וכלל קו שמאל שבה ונחר
 לבד אשר בקו האלמתי שלה אמנס הנוטרות הם בקו האלמתי
 שלה בדעת שלה ואח"כ מתפשטים בכל ו"ק שבה אמנס דת"ח
 ובמלכות

ב' מן ס"ח אל הדעת ג' מן דעת אל כתר והרי הם ג' שנים
 ועם ס' הרשומים הרי י"ב שנים (א) ועדיין חסר עתה יום א'
 יוהר על י"ב שנים כדי שמהיה נפרה . ונבאר פניט דע כי
 אפי"פ שלמעלה ביארט כי חצי שליש אור של חסד דת"ח דו"א
 איתן בכחר של הנוקבא האורך שנה א' לכנסו עכ"ל לא נכנס
 סלו ביחד בשנה ראשונה אלא בכחה פעמים והוא כי נחלק
 חצי שליש הכוה בד' חלקים וכאחר נכנסו ב"פ תחתיים דנ"ה
 דו"א במחנה אז נכנס חלק א' מן חסד בכחר שנה (א)
 ונשכנסו ב"פ אלמתיים נכנס חלק ב' ונשכנסו ב"פ ראשונים
 אז נכנס חלק ג' והינם ג' חלקים אלו היה שנה א' כנ"ל .
 והנה נת"ל כי א' אל הנבחרות לכנס בה עד שיכנסו כל החסדים
 לק נכנסו מתלה כל החסדים ונחפשטו בכל קו ימין וכלל קו
 שמאל ובכחר שנה כנ"ל ואח"כ נכנסו הנבחרות בדעת וירדו
 וחזרו ועלו עד הכחר כנ"ל ולהיות כי א"א לשלם שחוקן
 בכחר עד שחוקן כל פרטק לכן נתאחר חלק הד' מן החסד
 כמנס בכחר שלה לכנס כנ"ל עד שיעלה שם הנבחרות בכחר
 שלה והרי בשלם סיקונה ואז נכנס חלק הד' הכוה באחרונה
 ואז נגמר כל סיקונה . בראשן שנתקיימו ב' דברים כי לא נכנסו
 כל הנבחרות עד שכנסו כל החסדים וגם שלא נגמר הכחר
 ליתקן עד באחרונה פ"י חלק הד' מחסד בלבד שנכנס באחרונה .
 ועכ"ל נרץ לתח טעם בענין אך נתפשטו הנבחרות בה כיון
 שערין נשאר חלק ד' של חסד לכנס בכחר . אבל הענין כי לא
 היה ראוי החלק עדין בתוך גוף ז"א אמנס כבר יולא ממנו
 והיה על ראש הנוקבא כסוד אית' כנתחלה ולכן יוכלו הנבחרות
 להספיק בה ואחר שנעמרו אח"כ נכנס בה גם חלק הד' הנ"ל
 בכחר שלה . ועתה נבאר יום א' היחר על י"ב שנים מה
 ענינו כי הנה נת"ל כי שם ב"א היה זמן ירידת החסדים אל
 היסוד שבגילוי (ב) שיפור יום א' כי אפי"פ שהם בגלוי עכ"ל
 במקום גיטה ב"ש הת"ס מן החוה שמשם התחלה ירידתם בגלוי
 אבל כאן נטקבא חקף כשיולאין מן היסוד דו"א הנשלם בסוים
 ס"ס שלה הם נכנסים ביסוד שבה ומקום התחלה ירידתן
 בגלוי הוא שיפור טעם מאד לכן אין לרדך יום א' לירידתו בלבד
 אבל כהשפרות ירידה זו הקמנה עם ירידת חלק ד' שהיה מקוץ
 אל הכחר (ב) ושם ג"כ לא היה לרדך זמן לכניסתו בכחר והלטרטו'
 שיתן יהיה יום א' והרי נחבאר ענין י"ב שנים ויום א' . נמלא
 כי ביום א' של שנת ה"ג היחר על י"ב שנים עגמרת היקונה
 שלה ועמרת נמינס החסד בכחר שלה לגמרי ועתה כבר
 יסלה לכספקן ולהקראת נער חסר ה' כמ"ש למטה אבל
 עדין בכל ה"ב שנים ויום א' לא היטה נקרא אלא קמנה גם
 פחה נקרא באלו י"ב שנים ויום אחד חוה אשת אדם ובענין
 אינו זכר מה ששמעתי בזה ולאכתוב ב' פירושים (ג) שאני
 מוספי ארז מהם שמעתי . ובענין כי הנה נחבאר שחצי שליש
 חסד שנת"ח דו"א נחלק לד' ונכנסו בד' זמנים בכחר שלה .
 והנה חצי שליש מה נקרא שחוח בחקר דת"ח דו"א שכוה

יולאין היסוד [23590]

דגרות וביאורים (א) חצי ולין טעמן מדוקק סברי החלק אחד מן החסד נכנס תחלה קודם ס"ח דמינס כפ"ה ברה פרקין . וידין שד"ס שבסג ק . שגן : (ב) נ"ל בו עגילי : (ג) לקמן שער ל"ב סופרי והפסיק ס"ח ער דרוש איתן נכר פנו"ש וף קל"א פסם סנין יוהר ס' הכ"י . חש ועוד הסמלקת החסדים סנין כמ"ש ל"ב ס"א כי שם מקומו וכחילקת פקדא שם ונסקר ו' שם . שגן בשגן :

יפה שעה

לא נכנסו בכלל שחי שנים דיניקה ואם חוביק על י"ב שנים גדלות
 דילה גם שחי שנים דיניקה דילה נחלא בנזקבא י"ד שנים שנה א' יחירה
 על סוד ונ"ע : (א) ועדיין חסר עתה יום א' יחר כדי שהיה ענה
 ט' דע כי מאי דקיל בנ"פ שנים ויום א' ביארה ביאה בזכר ביאר ענה
 ח"ל שם בדרתי כללם בנס מאי דקיל בנזקבא בת בלג שנים ויום אחד
 ביארה ביאה למר שאין בתולתיים חוזרים לא ביאר לן כפרקוב אלו לבד
 לטיל פ"ב כמות ד' כתב ז"ל ענין סנדלת טקבא דו"א דיי"ב שנים ט'
 סרי פ"ש ובענין ג"ש ויום א' ביארה ביאה כתר דעת ומ"ח ויום אחד
 הוא של סנסת היסוד יע"ש אם נחוק עמנו בכל לבנו להחיות לבאן
 ע"ש ויום א' ביארה ביאה לא ידעתי מאי קאמר לקו"ר דעהי :
 (ב) וסם שם לא היה לרדך זמן לכניסתו בכחר כו' ואל"ת ומא' הנה ג'
 חלקים ראשונים כי דריכים שבה שלימה כניסי"ה ומא' כהל חלק (ד) שחינו
 נרדך שום זמן לכניסתו וי"ל כי נתחילק לא היה כפרטק מחוקן כלל
 כמ"ש

וי שלימם לבחר כי עלייה חלק החסדים לבחר וכניסת הכחר בכל
 נעשה בשנה א' כהו שכתב רבינו ז"ל בדרוש ג' ז"ל והנה שם היות שאלו
 כשחי נתינה אם התפשטו הכחר עמנו ביום עד רישא דטקבא ואם
 עלייה דעת זה מלמטה למעלה עכ"ל שניהם נעשים בנחה ביום יע"ש .
 והרי בשלמנו י"ב שנים גדלות ח"א לא כן ביי"ב שנים דטקבא לטי מס
 שנתמס ח"ל כפרקין שנה א' כניינסת חצי שליש אור בכחר שלם ונ"ש
 כניינסת בגלח כחחץ שלה ונ"ש כניינסת כבוד נבג"ה שלם הרי ז"ש .
 ואח"כ ה"ש אחרים א' כניינסת הנבחרות נדעת בלג ב' התפשטות נח"ח
 ג' חזרה עלייהם מן היסוד אל הח"ח ד' מן הח"ח אל הכחה כ' מן
 הדעת אל הכחר יע"ש הרי שנכחר שלה הולרבו שחי שנים שלימים .
 ומכל זמא יאל לט קשיא גדולה וחוקק איתן ח"ל כללל כיל"ן כי מספר
 יפי ושני גדלות דזכר הם י"ג דטקבא הם י"ב שנים והלא ביי"ב שני
 באר נכנסו ברוכס ונכללם שני שנים דיניקה וכללל ביי"ב גדלות הטקבא

מהרב שר שלום זיע"א, אולי מהרב זמרת הארץ. והמנהג לכוין מתיבת באהבה ואילך

דוקא כסברת הרש"ש זיע"א, מהרה"ג שד"ה הי"ו:

פרי עץ חיים - שער חג השבועות - פרק א' - דף קכ"ז סע"ג

יקרא י"ג מדות ג"פ, ואח"כ יאמר רבש"ע מלא כל משאלותי וכו', וכן יהי רצון, ויחזור התפילה ג"פ, ואח"כ יאמר ג"פ ואני תפילתי וכו', וכן יעשה במוסף, וביום ב' דיוצר ע"כ, וכן בפסח ובסוכות. ויכוין כ"ד שמות הנ"ל בניקודים הנ"ל. מ"ש בזוהר פרשת בראשית, כל שתא איקרי אל, והשתא איקרי כבוד אל, כי לכל השנה אין לה שם א"ל, אבל עתה יש לה דעת יותר פנימי, והוא שם ס"ג ג' כבוד א"ל, ודעת זה אין לה אלא בעת הזווג, שהוא יום השבת ויום שבועות שאז דוגמת שבת כנודע, לכן אינו רק יום א', ולא ז' ימים כמו פסח וסוכות. (א):

הגהה (א) א"מ - וקשה, א"כ בשמיני עצרת יהיה ג"כ כך, שהרי הוא ג"כ יום א', וא"כ היינו הך, וצ"ע:

סוד ז' ברכות שבעמידת י"ט, לעיל שער מקרא קודם, וגם ניקוד הויות שבעמידה. סוד מפני היד שנשתלחה וכו' שם, ע"ש כל כוונת תפלת:

ובענין הטבילה של אשמורת יום השבועות כנ"ל. אמר לי רבי יצחק הכהן, כי נלענ"ד שהם אלו השמות ואיני זוכר היטיב, והם להמשיך אל כתר שלה, שעושה עתה כנ"ל ע"י הטבילה, הם בחי' כתר זה, והם בחי' ב' אותיות ראשונים משם ע"ב וס"ג, שהם יו"ד ה"י יו"ד ה"י ג' ע', וב' מלואים של ע"ב וס"ג, שהם מ"ו ל"ז הכל ג' קנ"ג, הסר מהם ב' כוללים של הב' שמות, נשארים קנ"א כמנין מקו"ה, ובמקוה הזה טובלת הנוקבא: **צמח** - משם הרב ר"ח ז"ל, שהיה אומר כי בלילות הללו כמו שביעי של פסח, וליל שבועות, וליל ה"ר, מצוה לפרוש ולגלות עומק החכמה, לפי שבאלו הימים הזמן גרמא, והוא זמן מוכן לסודות וראוי לפרשם אז:

זה מ"כ במחזור של מורי ז"ל, של מועדים כמנהג האשכנזים, בסוף חזרת עמידה דשליח ציבור, ביום א' בשבועות, שם כתוב מבחון, מכת"י מורי זלה"ה, ענין זה, וז"ל, יום א' דשבועות,

חסדי דוד דף נ"ו (ד"ה אח"כ הראשון)

ת"ת וב' חסדים דנו"ה, והארת פרקין תתאין דמוחין דחו"ב המלבישים בפרקין תתאין דנו"ה דאימא שבנו"ה דז"א נגדלים הכח"ב דילה. וע"י הה' גבורות דיסוד דז"א נתקן הדעת נוק' ומל' דילה. וכל האורות הנזכר עולים בדרך א' עד שיוצאים כולם מהחזה ונעשים צלם ע"ג רישא דנוק', ואח"ך מתפשט הצלם הנזכר בכל י"ס דנוק', כי לעולם כל בנין פרצוף הנוק' הוא ע"י אחור:

אח"ך כל הב' צלמים הנזכר ניתנים לז"א, כי הבן יורש אביו ואמו והוא נותן לבת ומאיר (אטב"ח) לנקודת הנוקבא מהמוחין שבנה"י דאימא שהם **ב"ן דב"ן וב"ן דמ"ה**. ויוצאים ההארות הנזכר דרך החזה דז"א, ומתפשטים בנקודות הנוק' שנחלקה לי' נקודות. וע"י הארה הנזכר נבנית ונעשית פרצוף גמור, מהחזה דז"א ולמטה אב"א כי ניתוסף לה ט"ס בכל נקודות מהי' נקודות הנזכר. והוא ע"י הכפל של שלישי התחתון של

ע"ח ח"א שער המוחין פ"ט - דף ק' ע"א

ובתוכו המוחין שהיא נשמה לו, וכל זה בבחי' אחור. ואז עומדין אב"א זו"ן ואז נגדלת הנקבה באחור ז"א. והוא כי הנה הז"א לוקח חלקו וחלק שלה כי הוא בן בכור. וא"כ לקח תחלה כלי שלו ושלה באחור לבד, מבחי' מ"ה וב"ן, וכן עד"ז

ועתה נבאר כל זה בעז"ה. הנה תחלה בא לו זה הצלם דגדלות מבינה די"ס ותבונה מבחי' חיצוניותם שהוא באחוריים בין בכלים בין באורות, ונכנסין בז"א ונעשין בו כלי הפנימי מכולם בבחי' האחור לבד שהוא חיצוניותו,

באורות. ונמצא שיש בו עתה מ"ה וב"ן באור נשמה וכלי הפנימי לו, וכן לנוק'. ואמנם הגבורות דב"ן דמ"ה שבאבא ניתנין בנה"י דאימא, ונעשו חסדים בערך הגבורה דאימא כנודע, שהם ג"כ גבורות דב"ן דב"ן דחלקה, והחסדים דמ"ה דמ"ה דאבא עם החסדים • דמ"ה דב"ן דאימא ניתנין בנה"י דאבא, ונעשו חסדים דאימא גבורות בערך חסדים דאבא כנודע. וכל זה נכנס תחלה כולו תוך הז"א. ואח"כ דרך האחור שלו היה מאיר לנוקבא ונותן לה אז הארה (אטב"ח) מהמוחין שבנצח הוד יסוד דאימא אשר כולם הם בחינת ב"ן שלו ושלה, ונותן לה הארה משלה בלבד שהם הגבורות דב"ן דב"ן, וגם נותן לה הארת הגבורות דב"ן דמ"ה. ואח"כ בעת הנסירה מסתלקין נה"י דאו"א, וב' בחי' חכמה וחסדים בין דאבא בין דאימא נשארין בסוד אור מקיף על ראש ז"א, והשאר שהם הבינות וגבורות נכנסין בנוקבא ונגדלת בכל האחור שוה אליו, כי אז נוטלת הם עצמן ולא הארתן לבד כבתחלה. ואז נעשה בחי' היסוד שבה, כי מתחלה ע"י הארה לבד הנמשכת לה ע"י ז"א, לא נעשה בה רק בחי' המלכות שבה (ואח"כ) [ועתה] נעשה היסוד שבה והם ציון וירושלים כנזכר במ"א. ואח"כ מעלים אותן או"א לחופה בהיכל עילאה דילהון, אחר נסירה ועדיין אין בהם רק אורות דאב"א, ומזדווגים שם פב"פ ונותן בה החסדים דאימא שגם הם אינן רק ה"ג מ"ה דב"ן מבחי' עצמו אלא שבערך הגבורות שלה נקרא חסדים. ואז אלו החסדים נקרא רוחא דשדי בגווה, כי אז הוא בסוד זווג ממש. • אמנם הכלי שלה הוא היסוד שלה, והמ"ן הם ה"ג של חלקה שלוקחת בעת הנסירה כנ"ל. אך אלו ה"ג עצמם שלו נקרא

[א"י]

[א"י]

רוחא דיליה דשביק בגווה, כי הנה ז"א סוד רוח, אך בהנתן בה נקרא נפש בצאת נפשה, ולכן נקרא בן ולא בת. ולהיותו בסוד אב"א אינו זווג גמור רק רוחא דשדי בגווה, והוא שורש להעלות כל הבירורים עד ימות המשיח. והוא שורש לכולם כי הוא השורש הראשון דב"ן, וע"י מתבררין כל בירורי המלכים של זו"ן. ואמנם אח"כ חוזרים פב"פ ואז באים בחי' אורות הפנים דבינה שבתבונה ויש"ס מלובשין בפנימיותן ממש. ואז נותן לה בסוד הארה בחי' ה"ג שלה ב"ן דב"ן ובסוד זווג ממש ה"ג שלו הנקרא חסדים דאימא כנ"ל (וכלם הן מן ב"ן). עוד נ"ל בדרך שני וב' פירושים הם אמת. כי הנה א"א להזדווג ז"א בנוקבא אלא בהיותה שוה בשוה לגמרי כמוהו. ואם • לאו אז הזווג הוא זווג ז"א בלאה או יעקב ברחל או יעקב בלאה. והנה בהיותה בסוד אחור בשוה אליו אז האיר בה בחי' הגבורות דב"ן דב"ן, אך הגבורות דמ"ה דב"ן כולם נעלמים תוך יסוד דאבא הסתום כנודע. לכן צריך שיצאו משם, וינתנו בתוכה ממש בעת הנסירה (חילוף ב'), ואז חוזרין להנתן בה נה"י דאבא, ואי אפשר שתקבלם אם לא יכנסו בה ג"כ נה"י דאימא, ויתלבשו בתוכה. ואז מקבלת היא גבורות דמ"ה (דב"ן) שביסוד דאבא. והרי עתה בא ב' מנצפ"ף א' דגבורות אימא וא' דגבורות אבא כנזכר במ"א. אח"כ בחזירתם פב"פ, אם לא גדלה כמוהו אז הוא זווג יעקב ורחל, והיא קבלה תחלה גבורות דמ"ה דב"ן דרך מסך מז"א, ואח"כ נותן לה חסדים דמ"ה דמ"ה בסוד זווג. אמנם כשנגדלת כמו הז"א לגמרי פב"פ, אז לוקחת החסדים (דב"ן) דמ"ה (דב"ן) וג"כ החסדים דמ"ה דמ"ה כנזכר במ"א כי ז"א יש לו או"א ויעקב אבא לבד.

מבוא שערים שער ו' ח"א דרוש ז' - דף נ"ב ע"ג

אלא מדה א' בלבד, כנגד הת"ת דזעיר מאחוריו מן החזה ולמטה, ונמצא שהיתה בבחינת ספירה א' הכוללת י' נקודות קטנות, ואינן ספירות גמורות אלא נקודות, ובין כולם אינם רק ספירה א', באופן שאין בה רק חלק עשירי ממה שצריך להיות בה בעת היותה פרצוף די"ס גמורות.

ועתה נבאר דרך פרטות ענין הגדלת המלכות איך היא נגדלת, כי עד עתה לא ביארנו רק מי הוא הגורם ההגדלה של הנוק', ועתה נבאר ההגדלה בעצמה. והענין כי הנה בזמן הקודם לזה, והוא בחי' הג' שהוא בזמן היניקה, שאז היתה נוקביה בבחינת צלע לבד, ונתבאר כי אז עדיין לא היתה

[א"י]

סדר בנין הנוק' באטב"ח

מקורות:

ע"ה שער אנ"כ פ"ו, ח"א דף צ"ב ע"ג. וכן שער תיקון הירח פ"ד, ח"ב דף נ"ג ע"א דרוש אטב"ח.
 ע"ה שער המוחין פ"ט, ח"א דף ק' ע"א.
 מזבוא שערים שער ו' ח"א דף נ"ב ע"ג דרוש ז'.
 חסדי דוד דף נ"ו (ד"ה אח"כ הראשון).
 באתי לגני ח"א דף פ"ד ע"ב (ד"ה אל עליון)
 גזי חיים - שבועות עמוד 80 והלאה. רוב המקורות הנ"ל (ומקורות נוספים) מובאים מעמוד 134 והלאה.

הנוק' בבריאה היא בתור נקודה (מלכות די"ס, נקראית אדנו"ת, דרוש 4 ראשי שנים, שע"ר ח"א ש' ר"ח). בברכת אבות עולה לאצ"י ונחשבת ליי"ס דמלכות (שע"ר ח"ב ש' קי"ט). לכן נצטרך להעביר אותה (בחזרה) למצב של מלכות די"ס (טובים) על מנת לבנות אותה באטב"ח.

ט		א						ב' אותיות (דוגמה)	
הגדלה (השלמה) אות שמאלית		בסיס - שורשית עם התוספת (חוץ מ"ד"ו ו"ק"ץ - שמאל הבסיס) אות ימנית							
הגדלה	מגדיל (אינו חלק מהבנין)	תוספת לשורשית (חלק מהבנין - דרוש אטב"ח ע"ח)				שורשית		ד' מרכיבים:	
השלמה ליי"ס	גבורה (גבורות) בדעת, בו"ת	חסד (חסדים) בכח"ב	נה"י דאימא (לבוש-בנו"ה)	נה"י דאימא (לבוש-בנו"ה)	גבורה (גבורות) בדעת, בת"ת, בנצה	בינה דאימא (מוח-בנינה)	חכמה דאימא (מוח-בכמה)	מלכות	ט' בחינות:

- הבסיס מורכב משורשית ומתוספת לשורשית.
- מוחין דאימא שבז"א מגיעים רק עד חו"ב דנוק' (וצריכים חיזוק מנו"ה דאבא).
- חסידים רק בכח"ב, כי עיקר בנין הנוק' ע"י הגבורות, אבל הגבורות מגיעים לנוק' רק בדעת (ד"ו) ומשם יורדים לבנות את שאר הגוף דנוק'.
- לבושים (דאימא ודז"א), בחינת נה"י, לכן שייכים רק לנה"י דנוק'. אבל גם לבג"ה דנוק' ששם עיקר הדינים. לכאורה מדובר על הארת הלבושים.
- ברור שהשורשית וההשלמה ליי"ס מגיעים ממוחין דאימא (בחינת גימטריא שבז"א, וכדלהלן).
- א"ט: ש"ת דחסד דת"ת (מגדיל). החסדים יוצאים לפני הגבורות (ע"ה ח"ב). מצד שני הכתר צריך לבוא בסוף. לכן מחלקים את המגדיל ל 4 רביעים, הראשון יבוא בהתחלה והאחרון בסוף ובוזה נשלים את המגדיל ואז נשלים את הכתר.
- ק"ץ, ד"ו: הבסיס רמוז באות השמאלית, וההשלמה באות הימנית.
- ד"ו, ל"ע: יש יותר מבחינה אחת בתוספת לשורשית. לכן נחשבים גם בתור מגדיל (מדין ברכת הבית ברובה).
- ק"ץ, יש בה דינים קשים (גם קו שמאל וגם בגובה נה"י, ששם עיקר האחיזה). לכן יש שם הכאה (שורשית, הוד דאימא, הוד דז"א), ונעשים ט"ס.
- ל"ע נותנת את השורשית שלה (בגלל שכבר קיבלה חצי שליש מכלי הת"ת דז"א) ליסוד (שאינן לה על מי לסמוך בז"א), ע"ה ח"ב דף נ"א סע"ד.
- ש"ץ (מלכות, גם היא לה על מי לסמוך בז"א), כל המהות של המלכות היא החותם, לכן לא רואים את השורשית. (ע"ה ח"ב דף נ"ב אע"א).

עפ"י ע"ה הנ"ל, התוספות לבנין הנוק' (מעבר לשורשית וההשלמה), נעשים ממוחין (חו"ב דאימא שבז"א), מגבורות וגם מלבושים (דאימא ודז"א), למרות שבעצם מדובר על מערכת מוחין, ולכאורה לא שייך שבחינות אלו ישתתפו בבנין המוחין דנוק' (כולל המוחין שבז"א, שהרי ז"א נבנה מבחינת האותיות והנוק' מגימטריא). וכפי שהדגיש החסדי דוד הנ"ל, הבנין כולו נעשה ממוחין דאימא, ולא מבחינות אחרות. וכך משמע גם מע"ה הנ"ל (שער המוחין פ"ט). ועוד קשה, בל"ע, גבורות התנ"ה מהווים ג' ספירות מבנין הת"ת דנוק', איך במ"ס גבורות הנ"ה יעברו לנצח? ושם גבורת ההוד נעשה חלק מבנין הנצח, ובק"ץ גבורת ההוד יעבור להוד? בקיצור, הרבה דברים לא מובנים עפ"י דרוש אטב"ח בע"ה.

יש לציין שהסידור המודפס נראה מתאים יותר לע"ה (וכן לשיטת הש"ש, בענין ב' נוק', אחת כאל עליון ואחרת באטב"ח). ובשילוב עם שעה"כ, שהרי שם רק מוזכר בנין הנוק' באותן התיבות, בלי שום התייחסות לאטב"ח. וכפי שמציין זאת הבאתי לגני הנ"ל שבסידור המודפס יש הקדמה בתיבות השייכות לאטב"ח, ושם לא מוזכר חשבון אטב"ח, ולכן זה מתאים לשעה"כ. ואז יש כוונות האטב"ח (שזה נראה דבר נוסף, וזה מתאים לש"ש שזאת נוק' אחרת). לעומת זאת, סידור היר"א נראה יותר מתאים לגרסת המבו"ש (וכן לשיטת השד"ח, בענין נוק' אחת שמחזקים לה את הכתר, על ידי אל עליון ובוניס את אותה הנוק' באטב"ח). וכן ובשילוב עם שעה"כ, אלא שבסידור היר"א יש תוספת מילה, בסוף ההקדמות של תיבות האטב"ח, שמקשר את ההקדמות לכוונות האטב"ח, "והוא באופן זה". מכאן שמדובר על נוק' אחת, כשיטת השד"ח. ומעניין לציין שבדרך כלל השד"ח יותר מתאים לסידור המודפס והש"ש יותר לסידור היר"א, וכאן לכאורה זה נראה הפוך.

עיקר השינוי בין דרוש אטב"ח (ע"ה) לבין הדרוש המקביל במבו"ש, מתבטא במילה אחת בלבד. עפ"י ע"ה התוספת לשורשית מגדיל את בנין הנוק', ומהווה חלק מהבנין (של אותה הספירה). וברור שהמגדיל אינו חלק מהבנין. לעומת זאת, במבו"ש יש תוספת של מילה אחת, במקום לומר שהתוספת לשורשית מגדיל (חלק מהבנין), מבו"ש כולל גם את התוספת לשורשית וגם המגדיל וקורא להם "גורמי" הגדלה. כלומר, שניהם אינם חלק מהבנין, אלא שניהם ממושיכים כל אחד ספירה אחרת כנגדו ממאגר מוחין דאימא (שבז"א). שהרי ז"א קיבל גם אותיות וגם גימטריא, האותיות בוניס את ז"א והגימטריא בוניס את הנוק', כידוע). ובוזה לכאורה מתישבות כל הקושיות הנ"ל.

קוֹנֵה הַכֹּל

[סה:]

(א) יכוין להעלות שרשי הה"ג וכללותם וכללות כללותם מב' פרקין עי' דיסודות דישסו"ת שבדעת דז"א דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן, למ"ן לב"ן דמ"ה ולב"ן דב"ן דאז"א (נשאר רשימו)

ה"ג דאימא		ה"ג דאבא (לפני חילוף)	
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
	יְהוָה		יְהוָה
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה

ולזווג ב' מזלין נוצר ונקה.

אלף יוד הי יוד ויו הי הי

ולהמשיך אור גדול ממזל ונקה לדעת דאז"א ולזווגם.

זיווג אז"א	←	ונקה
יאהויהה		אלף הי יוד הי

להמשיך מזווגם ה"ג חדשות וכללותם וכללות כללותם דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן

ה"ג דאימא		ה"ג דאבא	
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
	יְהוָה		יְהוָה
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה

ולהמתיק את הה"ג הישנות בה"ג החדשות. ולהמשיך כל העשרים גבורות הנז' לב' פרקין עילאין דיסודות דפר' חו"ב וחז"ג דפר' חכמות [דכתרים, דנה"י] דבינות (ובחזרה דחכמות) דישסו"ת, לחברם עם הרשימו שלהם והם יו"ד גבורות אחרות, והרי הם שלושים גבורות ממותקות. ולהמשיך כולם לדת"י דדעות דחו"ב וחז"ג דחכמה דכתר דנה"י דבינה דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן דז"א

א. כוונה זאת יש סידורים שהיא כתובה ויש סידורים שאינה כתובה. וכתב מו"ר הרש"ש ז"ל בספרו הקדוש נה"ש דכ"ב ע"א וז"ל: וענין עליית מ"ן דגבו' דאז"א בקונה הכל שנתבאר בדרוש עמון ומואב כבר אמרתי כי זה כמה שנים אני מכין על פה מה שחנני ה' ית' עד שאכתוב העמידה כראוי ע"ש. ולפיכך סידרתי כאן ועל שאינה כתובה בכל הסידורים לא חשתי מזה לומר שאינה צריכה מטעם האמור והמעין יבחר. עיי' שער הפסוקים פרשת וירא פסוק ותלד הבכירה.]

יכוין להמשיך כללות הה' חסדים דדעת התחתון, ליסוד דז"א (סיום מערכת ההארות, והוא בניית עצמות היסוד)

יהוה יהוה כללות ה' חסדים

יהוה

יהוה יהוה

לג' כלי יסוד דז"א

יאהדוניה

שיין. שייך דלת. שייך דלת יוד

שיין דלת יוד

(מכאן מתחילה מערכת הענפים, מיתוק הגבורות לפני נתינתן לדעת דנוק' - ד"ו). ולהוציא הב' שלישים דת"ת ונ"ה דחסדים דז"א מיסוד דאימא, ושם מתרבה אורם ונגדלים ונכפלת הארתם (או"ח),

ולהמשיך מהדעת את הה' גבורות ליסוד דז"א (במרוצה), מתתא לעילא, הב' גבורות דחו"ג לנ"ה דיסוד, והתנ"ה לחג"ת שביסוד

ולהמשיכם ליסוד דז"א^(א)

לג' כלי יסוד דז"א
יאהדוניה

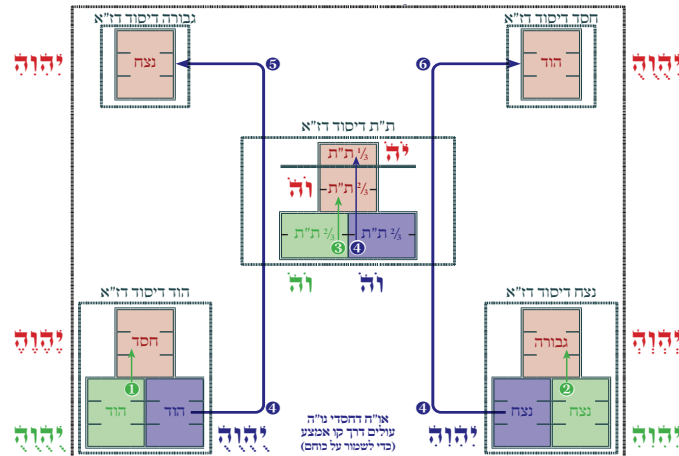
שיין. שייך דלת. שייך דלת יוד
שיין דלת יוד

ב"ש דת"ת ונ"ה דחסדים

לג' כלי יסוד דז"א
יאהדוניה

שיין. שייך דלת. שייך דלת יוד
שיין דלת יוד

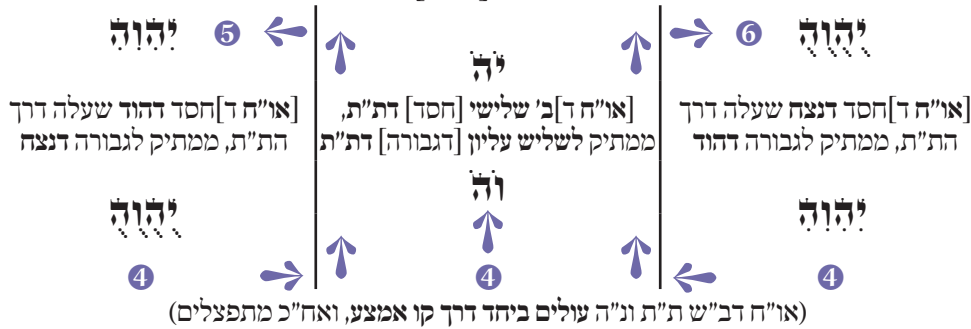

א. עיין בשער כ"ה דרוש ב' סדר ירידת חו"ג מ"ק ומ"ב (ע"ח ח"ב דף ה' ע"ג). (ע"י ציור בעמוד שכ).

(המיתוק לפי סדר הגבורות) להמתיק ג' גבורות פחות שלישי דחג"ת שבתנ"ה דיסוד, בג' חסדים פחות שלישי (דתנ"ה) שבתנ"ה דיסוד [דז"א]

להעלות כפל אור חוזר דחסדים דב' שלישי ת"ת ונ"ה, מן תנ"ה דיסוד, דרך קו אמצעי (כדי שלא ייחלשו), ולהמתיק השלישי העליון דגבורה דת"ת ונ"ה דגבורה, שבחו"ג [ושליש עליון דת"ת] דיסוד [דז"א]

[סז:]

סדר בקיעת הלבושים (כל חסד הולך לספירה ובוקע שם את לבוש דאימא)

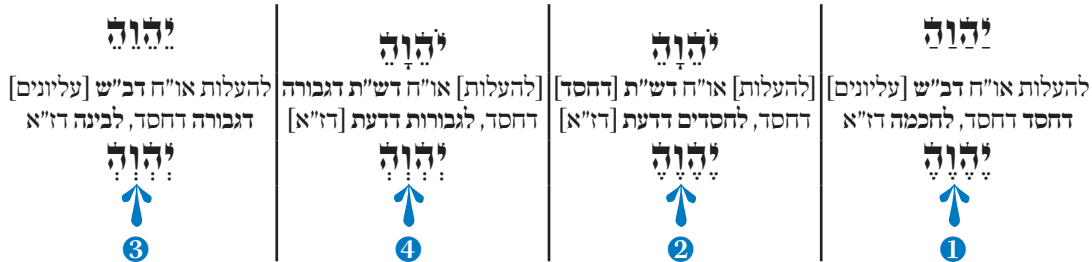
(א) 7 להעלות אור החוזר דחסדים הנז' (תנ"ה), מיסוד דז"א לחסדים העליונים דחג"ת שבתוך (ב) יסוד דאימא שבחזה דז"א.

(ד) ועי"כ מתרבים החסדים הנז' דחג"ת ונכפלים. [וגם או"ח דתנ"ה עצמם נכפלים]

(ג) (או"פ שלהם - דתנ"ה - לתוך יסוד דאימא, ואו"מ שלהם - דתנ"ה - על גבי היסוד דאימא, ועל ידי כן נבקע היסוד דאימא).

[או"י דחג"ת, הולך למקומו בכלי החג"ת דז"א 1 2 3]

ולהעלות הכפל דב"ש העליונים ד[או"ח ד] חסד, לחכמה. ושליש תחתון, לחסדים דדעת. ו[כפל ה] ב' שלישים העליונים ד[או"ח ד] גבורה, לבינה. ושליש תחתון, לגבורות דדעת.

א. עיין בשער כ"ה בדרוש ג' ובדרוש ו'. (עי' ציור בעמוד שכא).

ב. א"ה יש סידורים שכתוב יסוד דאימא, ויש סידורים שכתוב יסוד דישסו"ת, והמעין יבחר.

ד. בסידור המודפס, ההוראה בסוגריים ליד הגהה ג', מופיעה כאן. כלומר, בקיעת יסוד דאימא נעשית לפני ההכפלה.

ג. א"ה כך כתבו בקצת סידורים, לכן מסודר כאן בין שני חצאי לבנה. ועיין בספר ענ"ה דף ט"ז ע"א אות נ"א מה שכתב על זה, ועיין שם. [ועיין ע"ח ח"ב דף ו' ע"ב אות ב', דף ט' סע"ב-ג'.]

ו[כפל ה]ב' שלישים העליונים דאו"ח [דחסד] דת"ת, לכתר דז"א, שבת"ת דיסו"ת*
[שהוא (צ"ל שממנו) הנה"י החדשים דיסו"ת, שבו (בת"ת דיסו"ת) מלובשים שורשי ד' המוחין דכתר דז"א]

להו"ה ב"ש [התחתונים ד]ת"ת דיסו"ת
או"ח דב"ש עליונים דת"ת דחסד [דז"א], עולה לב"ש ת"ת דיסו"ת (אוצ"ח ל"ו ע"ב אות ב', יש להקדים תבונה ליש"ס)

להו"ה ב"ש [העליונים ד]ת"ת דז"א

להמשיך [בש"ת] דת"ת דיסו"ת (כתר המלך) עם שורשי המוחין שבו, לכתר (דפנימיות דפנימיות דז"א

אֱלֹהֵי אֱלֹהֵי
יְהוָה יְהוָה

[חז"ב חו"ג דכתר דז"א - מצד אימא]*		[חז"ב חו"ג דכתר דז"א - מצד אבא]*
אֱלֹף הִי יוֹד הִי	[חכמה]	יוֹד הִי וְיוֹ הִי
אֱלֹף הִי יוֹד הִי	[בינה]	יוֹד הִי וְאוֹ הִי
אֱלֹף הֵא יוֹד הֵא	[חסדים]	יוֹד הֵא וְאוֹ הֵא
אֱלֹף הֵה יוֹד הֵה	[גבורות]	יוֹד הֵה וְאוֹ הֵה

ג' כלי כתר דז"א*
אֱלֹף הִי יוֹד הִי
יוֹד הִי וְיוֹ הִי

יוֹד. יוֹד הִי. יוֹד הִי וְיוֹ. יוֹד הִי וְיוֹ הֵא

6 ושליש [תחתון] או"ח דחסד הנו' דת"ת, להעלות על גבי כתר דנוק' [שהוא סיום הנה"י החדשים הנו',
המגיעים לכנגד אחורי ב"ש עליונים דת"ת דז"א], דרך החזה

(N) לחלק את השליש [תחתון] דאו"ח דחסד הנו' דת"ת, שעל גבי הכתר דנוק', לד' חלקים.
ולהמשיך עתה חלק א' מד' חלקים, לכתר דנוק'

רביע א'
יְהוָה

לג' כלי כתר דנוק'

יוֹד הֵא וְאוֹ הֵה

יוֹד. יוֹד הֵא. יוֹד הֵא וְאוֹ. יוֹד הֵא וְאוֹ הֵה

יְהוָה יְהוָה

* הנה"י החדשים הוצצים בין ת"ת דיסו"ת לבין החב"ד דז"א. לכן ע"י העלאת ב"ש או"ח דחסד דת"ת, מביאים את הת"ת
דיסו"ת להיות כתר לז"א (ע"ג גולגלתא), והנה"י החדשים נדחים מאחוריו (צורת ל'). עפ"י סידור היר"א ח"א עמ' 622.
נראה ששורשי המוחין דז"א (שנבררו עם הרפ"ח של ז"א), הם השורשים שנכנסו לבחב"ד חג"ת של יסו"ת ב'
(השיפה הגופנית), בעת כניסת מוחין דאו"א בלבושים (בתיבת אחד). ועכשיו, שת"ת דאימא (כתר המלך) שוכן ע"ג
רישא דז"א, וגולגלתא דז"א שוקע בתוך בטן דאימא, שהיא רכה, חלל (ע"י שעה"ק דף ל"ה אע"א). ואז יורדים
(אותם ששורשי המוחין) לתוך גולגלתא דז"א.

לגבי הצינון לצורך הכתר, מזה שאמרו שלא צריך, כנראה שזה רק לפי הפשט (2-2-2), אבל לפי דרוש הדעת
נראה שצריך צינון (ע"י אוצ"ח דף י' רע"א, השד"ה אות ט').

* אלו שורשי המוחין דכתר דז"א, היורדים עכשיו מהצי תחתון דת"ת דיסו"ת, לאוורא שבתוך הגולגלתא דז"א.
כלי הכתר הם הגולגלתא דז"א. והם נעשו, עפ"י דרוש הדעת, מתרין פ"ע דחג"ת דז"א (הסידור מסודר לפי 2-2-2, ואז אין
מקום לכתר). ע"י נה"ש כ"א אע"ב, מ"ב ע"ג. וע"י ע"ח ח"ב דף י' עד י"ג. וע"י ע"ח ח"א דף ק"ו (כולו). שעה"ק דף ל"ה ע"א.

א. עיין במבוא"ש שער ו' ח"א דרוש ו' (דף נ"ב ע"ב-ג). [וכן עיין ע"ח ח"ב דף מ"ט ע"ב דרוש ו']

[סה:]
[סה:]

להמשיך ל"מ דיסו"ת, מקיפים על גבי רישא דז"א (O)

מקיפי מ' דיסו"ת (ב)

		אֱהִיָּה	אֱהִיָּה		
		יְהוָה	יְהוָה		
אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה יְהוָה
אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה יְהוָה
אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה יְהוָה

מקיפי ל' דיסו"ת (א)

		אֱהִיָּה	אֱהִיָּה		
		יְהוָה	יְהוָה		
אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה יְהוָה
אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה יְהוָה
אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה יְהוָה

O הי"ן: כוונת מקיפי ל"מ דאו"א כאן סודרה עפ"י סידור כת"י הר"י אדרעי ליום חול.
עפ"י הרה"ג שד"ה, יש להקדים את התבונה ליש"ם.
פא"ה ח"ב דף ש' ע"ב, מכניסים את הצ' דל"מ בתוך הכלים של הצ' הכללי של ז"א.

לחזור ולהוריד הכפל שהוא או"ח [יחד עם או"ח דאו"ח] [סט.] דחסדים (א) דנצח הנז' שעלו ליסוד דתבונה, להורידם לנצח דז"א

7

נצח דז"א

יהוה

ג' כלי נצח דז"א

יהוה

צ צב צבא

צבא

להמשיך ג"ש [דאו"ח] [דאו"ח] דחסד דנצח, לחכמה דנוק'

8

או"ח דאו"ח דחסד דנצח דז"א

יהוה

לג' כלי חכמה דנוק'

יוד הא וו הה

יוד. יוד הא. יוד הא וו. יוד הא וו הה

י יהו יהוה

ומשם הארת הבש"ת שבהם לה"ן דנוק' (ב)

לחזור ולהוריד הכפל שהוא או"ח [יחד עם או"ח דאו"ח] דחסדים דהוד הנז' שעלו ליסוד דתבונה, להורידם להוד דז"א

9

הוד דז"א

יהוה

ג' כלי הוד דז"א

אדני

א צבאו צבאות

אות

להמשיך ג"ש [דאו"ח] [דאו"ח] דחסד דהוד, לבינה דנוק'

10

או"ח דאו"ח דחסד דהוד דז"א

יהוה

לג' כלי בינה דנוק'

אלף הה יוד הה

אהיה

א אה אהי אהיה

ומשם הארת הבש"ת שבהם לג"ה דנוק'

לתקן דעת דיעקב לפני פרק עליון דיסוד דז"א. ולהמשיך חשבון הכ"ל משם ע"ב דיסוד דאבא. ולהמשיך ג"כ ה"ח מיסוד הנז', לדעת דיעקב (נשאר טו"ב ביסוד דאבא)

להמשיך מיסוד דז"א (לאחר מיתוק). ה"ג שהם ה' הויו"ת, לדעת דרחל, העומד מאחור כנגד פ"א דיסוד דז"א. ויכוין להוציא ולתקן ה' ספי' העלי' לפר' הדעת דמ"ה וב"ן דרחל, מכח ריבוי קיבוץ הה"ג הנז' (ברכת הבית ברובה). ועוד ד' ספי' אחרות משאר חלקי בירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, ועם המל' שבו נשלם ליי"ס דמ"ה וב"ן דפר' דעת דרחל

יוד הי ויו הי

ה' חסדים

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

לג' כלי דעת דיעקב

יוד הה וו הה

יוד. יוד הה. יוד הה וו. יוד הה וו הה

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הא

ך

(נקודה שורשית)

ה"ג (תוספת לשורשית וגם מגדילים)

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

לג' כלי דעת דרחל

יוד הה וו הה

יוד. יוד הה. יוד הה וו. יוד הה וו הה

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הא

א. א"ה נ"ל כי צ"ל נו"ה דוקא, ומ"ש כאן נה"י הוא ט"ס. וכג"כ מ"ש כאן כלי"ת דז"א, וגם הו"ה בניקוד חולם גם זה ט"ס. וכן מצאתי בקצת סידורים שהעבירו עליהם הקולמוס. לכן סידרתיים כאן בין שני הצאי לבנה. וא"ש את"מ. עיין אוצ"ח דף מ"ה ע"א, אש"ל אות ו'. וכן דף י"ב ע"א אש"ל אות י"ג: או"ח דחסדי נו"ה חוזרים לגופא דז"א ובוקעים את לבושי הנז"ה דאימא כדי לבטל את החציצה (לבוש) בין האור והכלי דנו"ה דז"א. עיין ע"ה ח"ב דף מ"ח ע"ב: יש לסיים את ז"א (כולל הכתר שלו) לפני תחילת בנין הנוק'. עיין באתי לגני ח"א דף פ"ט ע"א, ח"ב דף קפ"ד ד"ה ועוד. יוצא שעיקר בנין החו"ב דרחל הוא כאן, ולא ב"טובים" (ב"ח ג"ז). ב. עיין בשער ל"ה פ"ה.

חלק א' מו' תלקס שבו וזו ענין א' של חוה והמל' המקבלת
 האורות האלו היא ה' תחאה כמדוע וזוה אור ה' של חוה ומה
 שנאמר פחה אור ח' של חוה הוא הספק אללי . ונלפ"ד
 ששמעתי כי הענין הוא כי אם לא נעריך מה שלוקחת מן
 החסד שנת"ח דז"א לנורח הכתר בכל החסד אלא נעריך ארתי
 בנ"ס המצולין לנדס כי שם שיעור קומה הכתר שלה כמדוע
 נמלא כי חזי שליש שלוקחת הוא רביעי א' של הב"ס המצולין
 וגם זה הרביעי לא נכנס בפעם א' אלא נחלקק לר' תלקס
 ונכנס בנ"ס וזוה הם ב"פ ר' שהוא ח' וכלל פעם חזי נכנס
 רק חלק א' מן הח' הכי זו ח' של חוה . ונלפ"ד יוהר אמיתי
 ששמעתי והוא זה הפירוש הב' שנבאר והוא כי שם נחבאר
 בענין גדלות החסדים דז"א שלביבה גילוח הגדילו ונכפלו כפליים
 ממה שהיו נפח היותן מתיסן נמלא כי חיתן ב"ס חסד דת"ח
 ה"א מולין נכפלו והעשור ד' שלישים ועד"א שלוקחת הנוקבא
 חלקק מן החסד שהוא בחבלה חזי רק חזי שלישים אלא שח"כ
 גדל ונפשה שליש א' שלם לכן אם נעריך חזי שליש בד'
 שלישים שעדלו ונכפלו כנ"ל יהיה חלק א' מח' חוה ח' של
 חוה וזוה נחבאר שם חוה שהוא קודם שחזווג פס ארס
 ועד"א גם ח"כ נשאר בה בח' זו אשר לסכנה נקרא חוה
 לכן נקרא חוה לשילם . והנה נבאר כי מקום שמדמה הוא
 מקום שליש עליון דת"ח ז"א והוא מהחיה ולמשה נמלא כי
 שיעור מקום הנוקבא הוא בנ"ס תחומים דת"ח ומה"ס דז"א .
 והנה כתר שלה נעשה מב"ס תחומים דת"ח וב' מחוק ח"כ
 שלה מב"פ קדמאין דנ"ס וחז"ו דילם מב"פ אלמתיים דנ"ס
 ונ"ה שלה מב"פ תחאין דנ"ס שלו . ואתמה לכל קו אלמתיים שלה
 שסס דת"ס אין לה רק בח' היסוד שלו לנד וכמ"ס נכ"ס
 בענין אשכ"ח . ומהה נבאר ענין אורות הזולאין מתוך ז"א אל
 הנוקבא הנה טרע כי ה"ח מתפשטין בגופא דז"א מחוה שבו
 עד ארד שבו וכל חסד ומסור שבו נחלק לב' שלישים כי חסד
 דחסד מחפשי נארוע ימין שיש בו נ"פ וכן . חסד שנבירה בע"פ
 דארוע שמאל וכן חסד שנבלה בנ"פ שבוין ימין וכן חסד
 שנכסר בנ"פ שבוין שמאל וחסד שנח"ס נחלק ג"כ לב"ס והם
 שליש אחד מד החוה ושליש אחד מד כסבור ושליש א' מד סוים
 הפ"ס ואחר שנתפשטו בו ה"ח ח"כ יולא ה"כ מדעת שבו
 וזוה היה מקום להתפשטו כי כבר נתפשטו שם החסדים לכן
 ירדו מד היסוד שבו ומתעכבו שם עד זמן תיקון הנוקבא .
 וכנה ב' מיני אורות לוקחת הנוקבא לתיקון גיפה אור ח' הוא
 ח"ס אור החסד מהחיה דת"ח דז"א ולמשה ועוד ב' חסדים
 שלימים דנ"ס כי שם מקום עמידתה כנ"ל ואלו ב"ח וב"ס הם
 מצולין טוך ז"א כי יולאין מן היסוד דאמא העגמר ונשלים בחה
 דז"א . אור הב' הוא ה"כ שבו ביסוד דז"א כנ"ל . והנה ארד
 החסדים הם יתיגין בכל קו ימין ובכל קו שמאל שבה וכמה
 לנד אשר בקו האלמתי שלהם אמתם הנבירות הם בקו האלמתי
 שלהם דעתם שלהם ואח"כ מתפשטים בכל וק"ק שבה אמנם ברת"ח
 ונמלטה

הגהות וביאורים (א) חזי דז"א גליון מדוקק שרי חלקו אחד מן החסד ונכנס חסדל קודם פיה דנ"ס כנ"ס ברת"ח דז"א . וביין ש"ס כמכס ק . שם
 שבו : (ב) ג"ל בו געילי : (ג) לקמן שער ג"ל מופרז והפסיק ס"ח פ"ד דז"א ח"כ נכרד נבויש וף ק"ל פסס פכ"י יוהר ש' הב"י . חזי
 דסוד שחלקת החסדים ענין נעשר כל ספ"ד כי שם מקומו וכפולק סקרה שם ונעקר ו' שם . שם שבו :

ב' מן ס"ס אל הדעת ג' מן הדעת אל כתר וזוה הם ג' שנים
 וגם מ' הראשונים הרי י"ב שנים (א) ועדיין חסר עתה יום א'
 יוהר על י"ב שנים כ"ד שמהיה נערה . ונבאר פנינו דע כי
 חז"י שלמעלה ביאר כי חזי שליש אור של חסד דת"ח דז"א
 איתן בכתר של הנוקבא הולך כנה א' לנכנס עכ"ל לא נכנס
 סלו בידך נשאר ראשונה אלא נכנס פעמים והוא כי נחלק
 חזי שליש הוא בד' תלקס ונאמר נכנסו ב"פ החסודים דנ"ס
 דז"א ביוטה או נכנס חלק א' מן חסד בכתר שבה (א)
 והשכנסו ב"פ אלמתיים נכנס חלק ב' וכשנכנסו ב"פ ראשונים
 או נכנס חלק ג' וכנסו ג' חלקס אלו היה ענה א' כנ"ל .
 והנה נח"ל כי א' לנבירותה לנכנס בה עד שיכנסו כל החסדים
 לכן נמסו חתלה כל החסדים והתפשטו בכל קו ימין ובכל קו
 שמאל ונבחר שבה כנ"ל ואח"כ נכנסו הנוקבא דעתה וירדו
 וחזו ועלו עד הכתר כנ"ל ולהיות כי ח"כ לשלם שיתוקן
 בכתר עד שיתוקן כל פרטף עד לתחלת חלק הד' מן החסד
 כנסים בכתר שלה לנכנס כנ"ל עד שיעלה שם הנבירות בכתר
 שלה וזוה גשם סיקנה ואז נכנס חלק הד' שהוא באחרונה
 ואז עמר כל סיקנה . בזמן שנתקיימו ב' דברים כי לא נכנסו
 כל הנבירות עד שיכנסו כל החסדים וגם שלא נעמר הכתר
 ליתקן עד באחרונה ע"י חלק הד' מחסד בלנד שנכנס באחרונה .
 ועד"א נרד לתח עפס בענין ארד נתפשטו הנבירות בה פיון
 שערין נשאר חלק ד' של חסד לנכנס בכתר . אבל הענין כי לא
 היה חז"ו חלקק עדיין בחוק נקו ז"א אמנם כבר יולא ממנו
 והיה על ראש הנוקבא כסוד דז"א כנחלה ולכן יוכלו הנבירות
 להתפשט בה ואחר שנעמדו אח"כ נכנס בה גם חלק הד' הנ"ל
 בכתר שלה . ומהה נבאר יום א' היוהר על י"ב שנים מה
 ענינו כי הנה נח"ל כי שם בז"א היה זמן ירדום החסדים אל
 הסוד שבגילוי (ב) שיעור יום א' כי חז"י ששם בגילוי עכ"ל
 הפקס נטה ב"ס הפ"ס מן החוה שמשם התחלת ירדתם בגילוי
 אבל כאן נוקבא חקן כשזולאין מן היסוד דז"א הנשלים בנסים
 פ"ס שלה הם נכנסים ביסוד שבה ומקום התחלה ירדום
 בגילוי הוא שיעור שפעס מאד לכן אין לרדך יום א' לירדתו בלנד
 אבל כנשטרפת ירדה זו הקמנה עם ירדת חלק ד' שהיה מקוף
 אל בכתר (ב) ושם ג"כ לא היה נרדך זמן לנכנסו בכתר וכשטרפ'
 שיקן יהיה יום א' וזוה נבאר ענין י"ב שנים ויום א' . נמלא
 כי ביום א' של שנת ה"כ היוהר על י"ב שנים עמרת התיקנה
 שלה ועמרת כניסת החסד בכתר שלה לגמרי ועתה כבר
 ישלה להסתקן ולהקדחת נער חסד ה' כמ"ס למטה אבל
 עדיין בכל ה"כ שנים חוה א' לא יהיה נקרא אלא קמנה גם
 פסה נקרא בגלו י"ב שנים ויום אחד חוה אשם ארס וכענין
 חז"י וזכר מה ששמעתי בזה ואחרונה ב' פירושים (ג) שארי
 מסודי ארס מהם ששמעתי . והענין כי הנה נבחר שח"ל שליש
 חסד שנת"ח דז"א נחלק לר' ונכנסו בד' זמנים בכתר שלה .
 והנה חזי שליש חסד נקרא שחוק בסוד . נ"פ"ח דז"א שהוא

הגהות וביאורים (א) חזי דז"א גליון מדוקק שרי חלקו אחד מן החסד ונכנס חסדל קודם פיה דנ"ס כנ"ס ברת"ח דז"א . וביין ש"ס כמכס ק . שם
 שבו : (ב) ג"ל בו געילי : (ג) לקמן שער ג"ל מופרז והפסיק ס"ח פ"ד דז"א ח"כ נכרד נבויש וף ק"ל פסס פכ"י יוהר ש' הב"י . חזי
 דסוד שחלקת החסדים ענין נעשר כל ספ"ד כי שם מקומו וכפולק סקרה שם ונעקר ו' שם . שם שבו :

יפה שעה

לא נכנסו בלתי כי עליהם חלק החסדים לכתר ונכנסה הכתר בכל
 נעשה בשנה א' כצו שנכתב רבינו ז"ל בדרוש ג' ז"ל והנה שם היות שאלו
 הכתיב נבירה לם התפשטות בכתר נעשו ביום ז' רישא דנוקבא והם
 עליהם דעת זה מתפשט למעלה עכ"ל שניהם נעשים בשנה ב"ז י"ג .
 וזוה שאלנו י' שנים דנולת דז"א לכן ק"ל כי י"ב שנים דנוקבא לטי מה
 שנתלם ק"ל נפרקין שנה א' בנייה חזי שליש אור בכתר שלה וגם
 בנייה כלה בחזקן שלה וגם בנייה כבוד נכנס שלם כרי יום א' .
 ואח"כ ה"ס אחרים א' כניסה נבירותה דעתה שלה ב' התפשטות בח"ח
 ג' חזרה שלימים מן היסוד אל הח"ח מן הח"ח אל הכתר ה' מן
 דעתה אל הכתר י"ג כרי שנבחר שלה הוטרבו שתי בניים שלימים .
 ומכל זאת יולא לנו קשיא גדולה וחזקת ארד ח"ל כלל חז"ל כי מתסר
 ימי ושיני גדולת דברם הם י"ג דנוקבא הם י"ב שנים והלא בני' שני
 האר נכנסו ביוםם ונכללם שני שנים דיניקה ונכלל כי דנולת הסקבא

שלה וסבה כל זה היה כדי להשקות יחד ונפרס בן אלמשי
הוא עיקר הנוף כדי שיהיו ב' מלכים שייך בכל מזליות ומן
אור החסד (ג) המחשבת נולד ד"א הנחלק גם ל"פ של הכלל
שלים פליין מיתן בחכמה שנה ולילת אלמשי בחדר שנה ולילת
מתחין נולד שנה וכע"ז נחלק לג"ש אור החסד שנה ד"א
בק שמה"ל שנה שש ע"ג שנה ואחר שנמרו הכ"ח וב'
(ד) השלישים להתפשט בה וכבודו הכל אחר כך ילא הכ"ח
שהיו ביסוד ד"א ויהיה משם אל הרעה שנה ובשאר שש שש
ואח"כ יורדין הארות הכ"ח אחר שנשאר שש שש טס נדפס שנה
ומתפשטין הארות אותן הכ"ח מחסד עד סוד שנה . ואחר כך
ילאו הארות אלו הכ"ח שנתפשטו בכ"ק והארצות לבד נכללם
ביסוד שלה . ואח"כ הארד דכארס הכ"ח שביסוד יולאש ונכללם
במלטה שנה ובסוד חומס בתוך חומס כי חומס הוא הארסה
שנתקבלה ביסוד והארית החומס הוא מקצוה במלטה שנה
וכ"ז הוא מתחש פ"ד התפשטות החסדים בגופא ד"א (וק) כדרך
שנברט שש כי חסדים נקרא מים המגדילין האילן . וכן נספך
בגבורות שש מגדילין הנוקבא כי גם אפ"ס נקרא לש כדרך
החסדים הנקרא מים עכ"ז כדרך הקנבס הם מים מתם המגדילין
אופס אלא שש מ"ג וק"ן נברות נשמים נבועים כי מים מתם כן
אח"כ חוזקין בגבורות המגולין ועולין עד הכתר כמ"ש בע"ס ה'
שלים בנין הנוף . ועדיין יש פרמ"ו רביס ונפרס בניין היסוד והמ'
שנה מהיט נפשו לה ולמשה בל"ב דלמס"ח נפגאר היסוד :

פרק ז סח

ועתה נרין לבאר דרך פרש סדר ירידת אלו בגבורות וסדר
התפשטות שלהן בנוף הנקבא ואח"כ סדר פלייתן
למעלה עד הכתר שנה . ובבאר ודעם זה על ממש הכלל
המטרה כמ"ש פ' בהפולקן זה בגרות מה ענין משה ו
הגדולה ומה ענין שבה של אכרן שלא שינה ובמאר"ל . והנה
הענין כי המטרה היא רחל נוקבא ד"א העומדת באתר ז"א
(ה) ח' גדושה הם שנפס קטוהיה מחסד עד המלטה שנה
וכמו שהחסדים המתפשטין בז"ק (ו) ד"א הם נקראים ב' הארות
מאירין שהם ב' אור דיוס א' דפ' בראשית בן הכ"ח המתפשטין
בנוקבא בז"ק שלה הם ג"כ ארות שנה ממאירין ב' אחס
המטרה שלה ז"ח כי הם בתי' שלהנה כנר המאירה אלא
שלאורות הם ז"א נקרא מאורי יום וגל נוקבא נקראים מאורי
ליל . וקודם שנבאר ענין המלטה שהוא חורס בגבורות ממשה
למעלה עד הכתר כ"ל נבאר ענין הדלקות שהוא ירידת ארות
הגבורות למעלה מן הרעה שנה עד היסוד שנה כמ"ש יארז
שבעה מברות אף החזרה מחר בגמ"ס בהפולקן ובמ"ש בע"ס .
ואכז נסוד יירדתן אפי' מטופק בנ' אופים אלו אחס ממש

הוא

ובמלטה שנה און בה חסדים כלל . גם דע כי מחלה נכנסים
בה חסדים ואח"כ יולאין הגבורות מו"א . ונכנסך בה נמלא
כי בחמלה נעשה ב' קוין ימין ושמאל שלה אחר כך נפסה קו
האלמשי שלה . דע כי חסדים המתפשטים נז"א היה כנס ירידה
ומליה כי מחלה ירדו מן הרעה עד היסוד שבו ואח"כ ירדו
ועלו לבגדילו עד כתר שבו כמבואר במקומו (מ) אבל הנוקבא
אין לה הארת החסדים שנוקבת מן ז"א כ"ל אלא בדרך מלייה
אור חוזר ממטה למעלה הנקרא אור נוקבא וז"ס עלי באר
פט לה והם פ"ד הכל שפולין מן היסוד עד החוה ושש נוקבין
יוולאין . וכנה הבגירות הם בלופן אחר כי הכה הם ירדו
ביסוד שלו וכנה רעה שנה מטון בבאר היסוד שלו כ"ל כי
כשר שלה עד ז"ס פ"ס שבו דעמה שלה עד היסוד שלו
ואחר שנתפשטו החסדים הכל בכתר ונכ" קוין שלה סלס ימין
ושמאל אז יולאין הכ"ח מן יסוד שלו וימתין ברעה שלה המטון
כעבוד ושם נשארין כולם ואח"כ מתפשטין בגופא כמ"ש בע"ס .
ועתה נבאר סדר החלקות החו"ס הכלל . והנה כמו שהיא לוקחת
מדתוהיה עצמו דגופא ד"א לתיקון פרטפה כן היא לוקחת
מז"פ שש החסדים הכלל . ונתחל מכתה שנה ונאמר כי
כנה מח"ח ד"א מן הנוף והכלי עצמו נעשה הנוף והכלי של
כתר רחל עצמה ממש ושיעיר המקום המחה עד סיוס ח"ח
הם ז"ס הנוף . ואחנס ודאי שגוזה הכתר שלה הוא כשיעור
המקום מן החוה הכלל אבל אינה לוקחת כל אותן הכ"ס כי
ז"א נרין להשאר לפעמי שהיא חס' וחס לבחי' נוף של חס"ח
עצמו ושליש וחצי טחן לטקבא לנוף הכתר שלה . ועמס הדבר
כי הו"א כיון שמתחלה היה בו כל ג"ס ושוד יש בו שש הארות
רבות ששס הוא בגליה יסוד דלמח שנתחב ושש ארות רבים
לכן יספיקו לו החי' שליש להשכלם נוף החס"ס של ולילת
והיא לקחה נוקבא לכתר שלה בבחי' נוף וכך סדר החלקות
כי חי' שליש לוקחתה לנוף ככתה שלה וחי' שליש לנוף הרעה
בלה וחי' שליש לנוף חס"ח שלה אהנס ענין הארות המתלקות
בענין אחר . כי הכה אור החסד שבת"ח ד"א נחלק גם הוא
לג"ש פ"ד הנוף של הכ"ח הכל ועם בניין ז"א נתבאר מה
נעשה בז"ס פלוים דחסד האר"ח (ה) . ואחנס מן שליש תחתיו
שבו נחלק (ב) לב' הארות וחי' שלה עד הכתר ד"א וחזו
יתון דרך האחר כ"ל בכתר דנוקבא . נמלא כי מן אור שנחסד
שבת"ס לקחה שליש א' והיא הכתר לטרך אור כתר שנה ועוף
הח"ס לקחה שליש א' וחי' לטרך נוף הכתר והדפנת והח"ס
שנה . ובה טבין ענין ב' מלכים שמתחמקין בכתר א' כי
האר שליש א' תחתן שבת"ס ד"א נחלק לב' חזו עליה לכתר
ד"א כ"ל וחזו יתון בכתר דטקבא ומן הנוף של ס"ח ד"א
נעשה ממנו נוף הכלל נטקבא ומתפשט ח"ח שלו עד חס"ס

פרק ז' סח

הגבורות וביאורים (ח) ארץ נבאר הסקירות רזעו ו' מדרש מו"ר דכ"ז ש"ל נבא טבין טח' אלמ"ס טע' וולרמל לא נמלך נבשי כי חזק מהה"ל סיס לפט
ד"א וטחון מן סחי היה לבאר דטקבא י"ש . וכנה נארש חיאר ורמיס אלש נפלא : (ג) נ"מ מין נב"ח שבו וירחי טוק' פ"ז נבואר שם
שסתלקה שיי בלישס חסד וי"ס כמגוליס כו"א בלופן זה כלת א' טכ לבאר ד"א וחי' שליש הצי' לנוף הכ"ח ומח' שליש לכתר ונוף חס כו"א ל' מלכס
המקומו נבאר אה"ר כי מתחילת חסד וי"ס נבכו ב' כסרים לה"ן ועם כחיותם נוף ויליס טלסם ג"ל שסתבטיס נבאר ח' כי שליש מתחון וי"ס ז"א נבחרות יחיס
סדר פנזי ונכס נו"ח דח"ס ז"א ונפלו נעשה נו"ח דח"ס נו"ק (פכ"י) : (ג) ונש שיינו חסד פנזי אלל ככ"ל ונמיס וי"ס שבר כל"ב פ"ז . ש"ן סבון :
(ד) נ"ל וחי' שליש : (ה) וס ליקוד רבנות בית בלשון א"ל בהלקת סבירות ש"ן דו"ח פכ"ל (כשכ"ר יחיה פ"ז) וחי' א"ל יירדות הקסירס לבגול נעמיס
וילקח ועם פלוים ויחיס נבחרות סחיט נסוד כפנורס סחיט היא נבוכה ועופרת פתיס נכריס עם יסוד אופי"ן . ויש לנו"ר וחי' א"ל ונבאר דלשלין דרך נשמיס
נפ"ל נפדרנ"ג ו' ככנר עם פ"כ כו"א סוכר הגבורות שבמלטה יחיס היו עופרים אר"ח וחי' דחית סנ"ל א"ל וחי' כ"ד נבאר ונמיס אפ"ס פנל
עד מדינ"ג ו' לא כן ריחי טלגס וי"ס שער"ס ר"ס ס' ארוס . ש"ן טע"ן : (ו) נ"ל פ"ז :

יפה' שעה

דעיר לטפין ממש מן האחוריים של וילי נסכרס שגברו דרך מדיט
יע"ס . כרי נכדיס שנס בגבורות חזרות (למה דרך אחרים עליס
חלטה נקב דלחור מקוס שגברו ט סבכריס אלס חסדיס ח"ל שיש
חילוק בין חלקי החסדים שהיא לוקחת לגבורות כי חסדיס אינה לוקחת
אלא בלוח"ט שלפס וחלוצר יסוד ששכס פבאר חי"ל נבועד לא כן בגבורות
כי לוקחת היא אוחס בלמימות כמות שסס בין אור יסוד בין לו"ח כי
כס חלקן והחלה לא יהיט ביסוד ד"א אלא לנקותו כמ"ש ח"ל נסוד
והיה הכולל לנקותו ומן הכהר סס מלר קאו דברי ח"ל סגנז שליש
אחרון דשער הכהר וי"ן ז"ל פנל הכ"ח שנתד אוחס כס שנתח
בעשרה של היסוד הנקרא כל כי משס נתוטס וענחה דעמה של רחל
אשר נבועד לוי ששס כס פנ"ל לסינב סכר ונכן יפולח נקסע
ילאס דרך הכשרט לטגמן נדעמה רחל סכר טעס ו' פנ"ל :

אל עליון

[סג:]

להמשיך הארה לתפארת דז"א מיסוד דאימא, יו"ד (20) פעמים ה"א, ה"א (6) פעמים
וא"ו, גי' א"ל עליון ע"ה (198)

יו"ד פעמים ה"א

הא הא הא הא הא . הא הא הא הא הא
הא הא הא הא הא . הא הא הא הא הא

ה"א פעמים וא"ו (10)

ואו ואו ואו ואו ואו

לג' כלי תפארת דז"א

יוד הא ואו הא
י יה יהו יהוה
יך יך

וכנגדו מאחור כתר דרחל (ס), להמשיך
לה אחוריים דס"ג מיסוד דאימא
גי' עליון, ע"י א"א (א)

יוד, יוד הי, יוד הי ואו,
יוד הי ואו הי

גי'
אל

ג' כלי כתר דרחל

יוד יוד יוד יוד יוד
יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הה
י, יך, יך, יך, יך, יך

להאיר מפנים דיסוד דאימא ייא"י
דס"ג גי' א"ל ליסוד דאבא, ויוצאים
הארת יסוד דאבא עם הארת יסוד אימא
מהחזה דז"א לתקן כתר דייעקב

יוד הי ואו הי

גי'
אל

ג' כלי כתר דייעקב

יוד יוד יוד יוד יוד
יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הה
י, יך, יך, יך, יך, יך

○ עי' שעה"כ דף ל"א ע"ג. ע"ח שכ"ה. סידור היר"א ח"א עמ' 613 (בהקדמה שלפני אל עליון). תו"ח
דף צ"ו ע"ב. אוצ"ח דף מ"ח ע"ג (אש"ל אות ד'). ענ"ה דף נ"א.
* עי' פת"ע דף ל"ג ע"ד ד"ה ובעניין. תו"ח דף מ"ו ע"ב, ודף נ"ב ע"א. שע"ר ח"א ש' ק"ח, ק"כ. אמת
ליעקב דף מ"א ע"ג אות מ"ו. מזכיר שלום ח"א דף קפ"ח אות ט"ז. באתי לגני ח"א דף פ"ד ע"ב.
א. עיין שעה"כ פ"ג (וכן דף ל"ג סע"ד).

אל עליון וכו'

(סג, ב) אל עליון. יו"ד פ' הא הא פ' ואו. והג' בשה"כ ואו פ' הא, במקום הא פ' ואו. עי' ענ"ה דט"ז א' משם הרב זמרת הארץ שט"ס בשה"כ וצ"ל כמו הסי', וכ"ה בע"ח של"ח פ"ב וציין על תו"ח דצ"ו ע"א ע"ש לשונו זיע"א. וכנר' שהתו"ח כונתו גם להגיה את ס' הכו'. והנה היסוד דאי' כבר נמצא עתה בת"ת דז"א, שכבר נדחו כל המו' דאי' כ"א במקומו בהגדול. ומה ענין המשכת הארה זו, ולאיוה צורך. עי' בשה"כ שכרו"ל ונמצא שבתחי' תכוון להמשיך הארת ז"א בב' תיבות אל עליון אח"כ תחלק אור זה לב' אל ליעקב עליון לרחל שהו"א מקבל בתחי' כל האורות ואח"כ מחלקם ליעקו"ר עכ"ל. וכ"ע שעיקר אחיות יעקב הוא ביסוד דאבא וכו' רמזנו בחי' הארתו בואו של והנורא וכו' צריך יעקב לקחת קצת הארה מן אי' ע"כ. וא"כ המשכת הארה לת"ת דז"א היא לצורך יעקו"ר, וכלולה מב' היסודות דאו"א, היוצאת להם ע"י ההכאות הנז'. אלא שק"ק שבע"ה הנז' כ' הכאת יוד בהא הכאת אורות דאבא בדאי' להוציא אורותיה. (עי' תו"ח צ"ו ב'). והא בואו אי' בז"א לצאת לחוץ. וואו בהא ז"א בלאה החי', ולאה היא ההא אחרונה. וגם כאן היה צריך להיות עוד הכאה ואו בהא אחרונה, שהרי יעקו"ר הם בחי' הנוק', וגם היא הא אחרונה. אמנם עי' להתו"ח זיע"א דצ"ו ב' הנז' מ"ש ואולי יובן קצת.

(סא, ב) שם. מצוייר אח"כ ג' כלי ת"ת. ובסי' המיוחס להיר"א ז"ל לא מסודר כלים. ונראה הטעם היות והכאות אלו הם בריבוי האורות היוצאים בחזה ששם נתגלה היסוד דאי' עי' בשה"כ, ולא שייך בזה המשכה לג"ש הת"ת. ומ"ש עוד בסי' להמשיך אל דס"ג מיסוד דאי' ליסוד דאבא וכו', כן משמע קצת משה"כ שכ' שעיקר אחיות יעקב ביסוד דאבא המתגלה עתה ונרמז בואו דוהנורא וכו' ע"ש. ומשמע שכל תיקונו צריך להיות ע"י יסוד דאבא. וע"ע בשה"כ במילת גומל וכו' מ"ש ולוקח ג' הארות וכו' וכו' ע"ש.

(סג, ב) אל עליון. עי' פת"ע ז"ל מ"ש שיש כאן ב' בחי' נוק' הנתקנים בעמידה. ועי' במזכיר שלום מע' הכ' אות ט"ז באורך. וממה שהובא שם נראה, שסברי מרנן הרד"מ ז"ל והיר"א זיע"א והמחבר בעצמו זלה"ה ושאר מרנן ורבנן שנו' שם דשקלו וטרו למעניתם, ולא עלה על דעת א' מהם לו' שזה לחוד וזה לחוד. וגם הרב המחבר שתי' לפ"ד התו"ח זיע"א שתי' אל עליון לחוד והא"ב דאטבח לחוד, א', שתיבת אל עליון לבדו הוא ביעקו"ר דפר' חג"ת, והאטבח שמתחיל מחס' טובים הוא ביעקו"ר דפר' נה"י. וג"ז דלא כפת"ע ז"ל שכ' שהנוק' דאל עליון שם מתקנים הכתר שלה, ובזוכר חג"ת וכו' עד למען שמו. ולתי' הב' של המזכיר שלום, גם כונת אל עליון היא לנוק' דאטבח עש"ב. וכשנא' שהכל מדובר בנוק' א', ושכך נראים פשט הדברים, צ"ל א"כ שכל הכונות הנז' בשה"כ (שלא נז' א"ב דאטבח"ח) הם הארות נוספות על מה שנו' בע"ח באטבח, ואינו מוכרח שיהיו בבחי' אחר', אלא בחי' אחת היא שמקבלת האורות הללו של שה"כ, ונתקנת באטבח"ח של ע"ח. כ"נ לכאו'.

(סד, ב) טובים. להמשיך הארה דנו"ה וכו' להמשיך ממח חכמה וכו'. נראה שהם ב' כונות. הא' היא לרחל שנתקן הכתר שלה באל עליון, והב' שייכה לרחל הנתקנת באטבח לפי הפת"ע ז"ל באל עליון (עי' מה שרשמתי בדיבור הקודם) ובתיקון הדעת בקונה הכל נז' יעקב ולא נז' רחל. וצ"ל שנכללה בכונת המשכת ה"ג לדעת רחל של אטבח"ח. ובזוכר נז' החג"ת של יעקו"ר חוץ מכונה השייכה לאטבח"ח. אמנם בתיקון הנהי"מ ומביא גואל למען שמו נז' יעקב לבדו. ונראה שנכללה אתו רחל, כיוון שאין הפרש ביניהם בכונה. כ"נ מפת"ע באל עליון דל"ד רע"ב ע"ש. וצע"ק שלא א' בהדיא יעקו"ר ביחד.

(סה, א) טובים. הציור הנז' בהגדלת חו"ב דנוק' נלקו"ד שאינו מבורר. א', טעות הניכר הוא במה שמצויר בדס"ה בצד שמאל אה"י בקיבוץ ותחתיה הוי' בחירק וצ"ל

מהרב שר שלום זיע"א, אולי מהרב זמרת הארץ. והמנהג לכיין מתיבת באהבה ואילך

דוקא כסברת הרש"ש זיע"א, מהרה"ג שד"ה הי"ו:

פרי עץ חיים - שער חג השבועות - פרק א' - דף קכ"ז סע"ג

יקרא י"ג מדות ג"פ, ואח"כ יאמר רבש"ע מלא כל משאלותי וכו', וכן יהי רצון, ויחזור התפילה ג"פ, ואח"כ יאמר ג"פ ואני תפילתי וכו', וכן יעשה במוסף, וביום ב' דיוצר ע"כ, וכן בפסח ובסוכות. ויכוין כ"ד שמות הנ"ל בניקודים הנ"ל. מ"ש בזוהר פרשת בראשית, כל שתא איקרי אל, והשתא איקרי כבוד אל, כי לכל השנה אין לה שם א"ל, אבל עתה יש לה דעת יותר פנימי, והוא שם ס"ג ג' כבוד א"ל, ודעת זה אין לה אלא בעת הזווג, שהוא יום השבת ויום שבועות שאז דוגמת שבת כנודע, לכן אינו רק יום א', ולא ז' ימים כמו פסח וסוכות. (א):

הגהה (א) א"מ - וקשה, א"כ בשמיני עצרת יהיה ג"כ כך, שהרי הוא ג"כ יום א', וא"כ היינו הך, וצ"ע:

סוד ז' ברכות שבעמידת י"ט, לעיל שער מקרא קודם, וגם ניקוד הויות שבעמידה. סוד מפני היד שנשתלחה וכו' שם, ע"ש כל כוונת תפלת:

חסדי דוד דף נ"ו (ד"ה אח"כ הראשון)

ת"ת וב' חסדים דנו"ה, והארת פרקין תתאין דמוחין דחו"ב המלבישים בפרקין תתאין דנו"ה דאימא שבנו"ה דז"א נגדלים הכח"ב דילה. וע"י הה' גבורות דיסוד דז"א נתקן הדעת נוק' ומל' דילה. וכל האורות הנזכר עולים בדרך א' עד שיוצאים כולם מהחזה ונעשים צלם ע"ג רישא דנוק', ואח"ך מתפשט הצלם הנזכר בכל י"ס דנוק', כי לעולם כל בנין פרצוף הנוק' הוא ע"י אחור:

ע"ח ח"א שער המוחין פ"ט - דף ק' ע"א

ובתוכו המוחין שהיא נשמה לו, וכל זה בבחי' אחור. ואז עומדין אב"א זו"ן ואז נגדלת הנקבה באחור ז"א. והוא כי הנה הז"א לוקח חלקו וחלק שלה כי הוא בן בכור. וא"כ לקח תחלה כלי שלו ושלה באחור לבד, מבחי' מ"ה וב"ן, וכן עד"ז

ובענין הטבילה של אשמורת יום השבועות כנ"ל. אמר לי רבי יצחק הכהן, כי נלענ"ד שהם אלו השמות ואיני זוכר היטיב, והם להמשיך אל כתר שלה, שעושה עתה כנ"ל ע"י הטבילה, הם בחי' כתר זה, והם בחי' ב' אותיות ראשונים משם ע"ב וס"ג, שהם יו"ד ה"י יו"ד ה"י גי' ע', וב' מלואים של ע"ב וס"ג, שהם מ"ו ל"ז הכל גי' קנ"ג, הסר מהם ב' כוללים של הב' שמות, נשארים קנ"א כמנין מקו"ה, ובמקוה הזה טובלת הנוקבא: **צמח** - משם הרב ר"ח ז"ל, שהיה אומר כי בלילות הללו כמו שביעי של פסח, וליל שבועות, וליל ה"ר, מצוה לפרוש ולגלות עומק החכמה, לפי שבאלו הימים הזמן גרמא, והוא זמן מוכן לסודות וראוי לפרשם אז:

זה מ"כ במחזור של מורי ז"ל, של מועדים כמנהג האשכנזים, בסוף חזרת עמידה דשליח ציבור, ביום א' בשבועות, שם כתוב מבחון, מכת"י מורי זלה"ה, ענין זה, וז"ל, יום א' דשבועות,

אח"ך כל הב' צלמים הנזכר ניתנים לז"א, כי הבן יורש אביו ואמו והוא נותן לבת ומאיר (אטב"ח) לנקודת הנוקבא מהמוחין שבנה"י דאימא שהם ב"ן דב"ן וב"ן דמ"ה. ויוצאים ההארות הנזכר דרך החזה דז"א, ומתפשטים בנקודות הנוק' שנחלקה לי' נקודות. וע"י הארה הנזכר נבנית ונעשית פרצוף גמור, מהחזה דז"א ולמטה אב"א כי ניתוסף לה ט"ס בכל נקודות מהי' נקודות הנזכר. והוא ע"י הכפל של שלישי התחתון של

ועתה נבאר כל זה בעז"ה. הנה תחלה בא לו זה הצלם דגדלות מבינה דישי"ס ותבונה מבחי' חיצוניותם שהוא באחוריים בין בכלים בין באורות, ונכנסין בז"א ונעשין בו כלי הפנימי מכולם בבחי' האחור לבד שהוא חיצוניותו,

באורות. ונמצא שיש בו עתה מ"ה וב"ן באור נשמה וכלי הפנימי לו, וכן לנוק'. ואמנם הגבורות דב"ן דמ"ה שבאבא ניתנין בנה"י דאימא, ונעשו חסדים בערך הגבורה דאימא כנודע, שהם ג"כ גבורות דב"ן דב"ן דחלקה, והחסדים דמ"ה דמ"ה דאבא עם החסדים • דמ"ה דב"ן דאימא ניתנין בנה"י דאבא, ונעשו חסדים דאימא גבורות בערך חסדים דאבא כנודע. וכל זה נכנס תחלה כולו תוך הז"א. ואח"כ דרך האחור שלו היה מאיר לנוקבא ונותן לה אז הארה (אטב"ח) מהמוחין שבנצח הוד יסוד דאימא אשר כולם הם בחינת ב"ן שלו ושלה, ונותן לה הארה משלה בלבד שהם הגבורות דב"ן דב"ן, וגם נותן לה הארת הגבורות דב"ן דמ"ה. ואח"כ בעת הנסירה מסתלקין נה"י דאו"א, וב' בחי' חכמה וחסדים בין דאבא בין דאימא נשארין בסוד אור מקיף על ראש ז"א, והשאר שהם הבינות וגבורות נכנסין בנוקבא ונגדלת בכל האחור שוה אליו, כי אז נוטלת הם עצמן ולא הארתן לבד כבתחלה. ואז נעשה בחי' היסוד שבה, כי מתחלה ע"י הארה לבד הנמשכת לה ע"י ז"א, לא נעשה בה רק בחי' המלכות שבה (ואח"כ) [ועתה] נעשה היסוד שבה והם ציון וירושלים כנזכר במ"א. ואח"כ מעלים אותן או"א לחופה בהיכל עילאה דילהון, אחר נסירה ועדיין אין בהם רק אורות דאב"א, ומזדווגים שם פב"פ ונותן בה החסדים דאימא שגם הם אינן רק ה"ג מ"ה דב"ן מבחי' עצמו אלא שבערך הגבורות שלה נקרא חסדים. ואז אלו החסדים נקרא רוחא דשדי בגווה, כי אז הוא בסוד זווג ממש. • אמנם הכלי שלה הוא היסוד שלה, והמ"ן הם ה"ג של חלקה שלוקחת בעת הנסירה כנ"ל. אך אלו ה"ג עצמם שלו נקרא

[א"י]

[א"י]

רוחא דיליה דשביק בגווה, כי הנה ז"א סוד רוח, אך בהנתן בה נקרא נפש בצאת נפשה, ולכן נקרא בן ולא בת. ולהיותו בסוד אב"א אינו זווג גמור רק רוחא דשדי בגווה, והוא שורש להעלות כל הבירורים עד ימות המשיח. והוא שורש לכולם כי הוא השורש הראשון דב"ן, וע"י מתבררין כל בירורי המלכים של זו"ן. ואמנם אח"כ חוזרים פב"פ ואז באים בחי' אורות הפנים דבינה שבתבונה ויש"ס מלובשין בפנימיותן ממש. ואז נותן לה בסוד הארה בחי' ה"ג שלה ב"ן דב"ן ובסוד זווג ממש ה"ג שלו הנקרא חסדים דאימא כנ"ל (וכולם הן מן ב"ן). עוד נ"ל בדרך שני וב' פירושים הם אמת. כי הנה א"א להזדווג ז"א בנוקבא אלא בהיותה שוה בשוה לגמרי כמוהו. ואם • לאו אז הזווג הוא זווג ז"א בלאה או יעקב ברחל או יעקב בלאה. והנה בהיותה בסוד אחור בשוה אליו אז האיר בה בחי' הגבורות דב"ן דב"ן, אך הגבורות דמ"ה דב"ן כולם נעלמים תוך יסוד דאבא הסתום כנודע. לכן צריך שיצאו משם, וינתנו בתוכה ממש בעת הנסירה (חילוף ב'), ואז חוזרין להנתן בה נה"י דאבא, ואי אפשר שתקבלם אם לא יכנסו בה ג"כ נה"י דאימא, ויתלבשו בתוכה. ואז מקבלת היא גבורות דמ"ה (דב"ן) שביסוד דאבא. והרי עתה בא ב' מנצפ"ף א' דגבורות אימא וא' דגבורות אבא כנזכר במ"א. אח"כ בחזירתם פב"פ, אם לא גדלה כמוהו אז הוא זווג יעקב ורחל, והיא קבלה תחלה גבורות דמ"ה דב"ן דרך מסך מז"א, ואח"כ נותן לה חסדים דמ"ה דמ"ה בסוד זווג. אמנם כשנגדלת כמו הז"א לגמרי פב"פ, אז לוקחת החסדים (דב"ן) דמ"ה (דב"ן) וג"כ החסדים דמ"ה דמ"ה כנזכר במ"א כי ז"א יש לו או"א ויעקב אבא לבד.

מבוא שערים שער ו' ח"א דרוש ז' - דף נ"ב ע"ג

אלא מדה א' בלבד, כנגד הת"ת דזעיר מאחוריו מן החזה ולמטה, ונמצא שהיתה בבחינת ספירה א' הכוללת י' נקודות קטנות, ואינן ספירות גמורות אלא נקודות, ובין כולם אינם רק ספירה א', באופן שאין בה רק חלק עשירי ממה שצריך להיות בה בעת היותה פרצוף די"ס גמורות.

ועתה נבאר דרך פרטות ענין הגדלת המלכות איך היא נגדלת, כי עד עתה לא ביארנו רק מי הוא הגורם ההגדלה של הנוק', ועתה נבאר ההגדלה בעצמה. והענין כי הנה בזמן הקודם לזה, והוא בחי' הג' שהוא בזמן היניקה, שאז היתה נוקביה בבחינת צלע לבד, ונתבאר כי אז עדיין לא היתה

הי' נקודות הקטנות שכבר היו בנקבה בהיותה נקראת צלע כנז'. ואמנם לא בכל נקודה ונקודה מהם יש בחינת הגדלת כל הד' בחינות הנז' ביחד, אלא כפי בחינת הנקודה. וטעם הדבר יתבאר היטב בע"ה מתוך דברינו. אמנם הכלל הוא כי בחינת הגדלה ע"י המוחין דזעיר אינה אלא בחכמה ובינה דנוק' בלבד, ובחינת ההגדלה של הגבורות אינן אלא בנקודת הדעת דנוק', ובחינת ההגדלה של לבוש נצח דאימא אינו אלא בנקודת הנצח דנוק', ובחינת ההגדלה של הלבוש דהוד דאימא הוא בכל קו שמאל דנוק', שהם נקודת בינה ונקודת גבורה ונקודת ההוד שבנוק', ובחינת ההגדלה של לבושי נה"י דזעיר אינם אלא בשתי נקודות דנצח והוד של הנקבה, אך בחינת החסדים לעולם אינם נמנים בבחינת הגדלה בשום מקום, כי הם בבחינת המים המגדילים את האילן, ואינם הם עצמם ההגדלה בעצמה. וזהו מש"ה והוכן בחסד כסא, כי הכנת תיקון הנקבה הנקראת כסא, הוא ע"י החסדים. והגבורות גם הם בבחינת החסדים כנ"ל, שגם הם בחינת מים בגוף הנקבה, ונקראים גבורות גשמים, ועל כן גם הם אינם נזכרים בכלל הגדלה עצמה, אלא שגורמין הגדלה, זולתי בנקודת הדעת והת"ת, לפי ששם יש גבורות רבים כמו שיתבאר שם במקומו. וגם הטעמים של שאר הבחינות יתבארו בתוך המשך הדברים בע"ה. וטרם שנבאר ענין מציאות כל ההגדלות האלו, צריך שתדע כי כל בחינות הגדלות האלו של הנקודות של הנוק', הם נרמזות באלפ"א בית"א דא"ט ב"ח ג"ז ד"ו וגו', והם רומזות בעשר הנקודות האלו ע"ד זה, א"ט בכתר, ב"ח בחכמה, ג"ז בינה, ד"ו דעת. י"צ חסד, כ"פ גבורה, ל"ע ת"ת, מ"ס נצח. ק"ץ הוד, ר"ף יסוד, ש"ן מלכות, ת"ם במלכות. ונשארו אותיות הנ"ך שאין להם זוג. וכבר ידעת ענין זוגות אלו מה עניינם, כי הם ד' זוגות דאחדים, וכל א' כוללת י' אחדים, וד' זוגות אחרות וכל א' כוללת עשרה עשרות, וד' זוגות אחרות כל א' כוללת עשרה מאות. והענין במה שנודע כי עד אות הט' הם אחדים, ועד הצ' כפופה הם עשרות, ועד הי' פשוטה הם

וכדי שתתגדל, צריך שתתחלק מדת נקודה זו בעשרה חלקים, ויהיו עשרה נקודות קטנות, ואחר כך, ע"י החסדים והגבורות שבה, נגדלת כל נקודה ונקודה מהם ונעשים בה ט' נקודות אחרות, ואז יהיו עשרה ספירות גמורות, שכל ספירה וספירה מהם יהיה בה כללות עשר נקודות קטנות. והנה ההגדלה עצמה הוא ענין המוחין שהיא לוקחת עתה, ומהם נגדלות אלו הי' נקודות שבה ונעשות י' ספירות גמורות, אך סיבת גרמת ההגדלה הם החסדים והגבורות, ששניהם נקראים מים, כנ"ל. כי גם הגבורות נקראים גבורות גשמים, ומגדילים אותה, כמו המים שגורמים הגדלת האילן, אך ההגדלה בעצמה אינה מומציאותם ממש, ואין הם עצמם נעשים גוף האילן, אלא גורמין הגדלה בו. והנה נמצא כי זולת הבחינה הראשונה, שהם העשר חלקים של נקודות קטנות שיש בצלע הזו כנ"ז, יש עוד ד' בחינות אחרות שגורמין ההגדלה באלו העשרה נקודות קטנות. והוא כי הנה נתבאר לעיל כי הגדלת הנקבה הזאת הוא מן החזה ולמטה של זעיר, ויש שם ד' בחינות (שגורמין ההגדלה): הא' היא בחינת המוחין של זעיר מבחינת חכמה ובינה שלו. ונודע כי הם מתפשטין עד סוף גופא שהוא עד נצח והוד של זעיר. הבחינה הב' הם המוח הג' והם בחינת החסדים והגבורות המתפשטים למטה בז' תחתונות. הג' היא בחינת הלבושים של נה"י דאימא, המלבישים את המוחין של חכמה ובינה דזעיר עד מקום התפשטותם הנז' שהוא סוף הקוים שהם נצח והוד שבזעיר, וכן הלבוש של היסוד דאימא המלביש מוח הג' הנקרא דעת בקו אמצעי, ולבוש זה נגמר ומסתיים בחזה דז"א. בחינה הד' הם הלבושים דזעיר עצמו ע"ד הנז' בלבושי נה"י דאימא, אלא שיש תוספת באלו. והיא כי לבוש היסוד של זעיר בקו האמצעי של הנקבה מתפשט יותר למטה מן החזה שלה, והוא עד סוף הת"ת שבה. וכבר ביארנו לעיל כי כאשר באים המוחין אל הנקבה, הם באים מלובשים בשני • לבושים הנז', בנה"י דאימא ובנה"י דזעיר. והנה מאלו הד' בחינות הנז' נגדלת הבחינה הראשונה שהם

העיקריות של המלכות וכו'. ונראה שב-סדר הכוונה יש לכוין תחילה ב-**תנ"ה שהם העיקר וכנ"ל**, ולהמשיך ב-ה"ג **המגדילות וכו'.**

וראה ב-**באתי לגני** [ח"ב דף קפ"ז מעט למטה מאמצע ע"א], שהעיר שראוי היה לעשות: **ש"ן ת"ם - ביחד, ולא לחלקם:** ש"ן תחת ה"ג, ו-ת"ם תחת תנ"ה, שהרי הרמז שבענין המלכות נרמז - כולו [רק] ב-**ש"ן**, ולא ב-ת"ם. [והיות וגם ת"ם הוא במלכות, יש לעשות ש"ן ת"ם - ביחד].

ואכן בסידור כת"י הרב אליהו משען זיע"א, ובסידור היר"א [עמוד 628], אותיות: **ש"ן ת"ם סמוכות** - ואינם נפרדות.

ונראה שראוי ללמוד כאן, גם בענין: **חותם בתוך חותם** המבואר בעץ חיים שער ל"ד סוף פרק ו' [דף נ' ע"ב]. והמבואר גם בהמשך עץ חיים שער ל"ה פ"ב [דף נ"ב מאמצע ע"א], וב-פרק ג' [דף נ"ב ע"ב למטה], והיעב"א.

בענין **בת כהן**, ראה בעץ חיים סוף פ"ה [דף נ"ד ע"ד], ומ"ש באמת ליעקב מערכת א' אות ק"ס, ומ"ש עליו במזכיר שלום מערכת א' אות נ"ג.

הקדמה לאטב"ח בענין ההבנה החדשה בישיבה

כוונת האטב"ח מעודכנים לפי הבנה חדשה בישיבה, בעיקר עפ"י מבוא שערים דף נ"ב ע"ג-ד', דרוש ז' (עי' עמוד 155. יש ד' בחינות גורמי הגדלה: מוחין - חו"ב, חו"ג, לבוש נה"י דאימא, לבוש נה"י דז"א). כלומר, בחינות אלו אינם ניתנים לנוק', אלא גורמים לבחינה נוספת שכנגדם להינתן לנוק' (בחי' הגימטריא דמ"ה וב"ן דמוחין דאימא, שהרי בחי' האותיות נשארות בז"א). ועצם ההגדלה (השלמה ליי"ס פרטיות דכל אחת מיי"ס דרחל) תבוא מחלקי בירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, כמסודר בסידור היר"א ח"א 615 והלאה.

וכן עי' עץ חיים שער המוחין פ"ט, ח"א דף ק' ע"א-ד' (עי' עמוד 154), בענין בנין הנוק' באטב"ח הנעשה ממ"ה וב"ן דמוחין דאימא. ועי' גם בחסדי דוד תוך אות ק"כ, דף נ"ו ע"ב (עי' עמוד 154) ד"ה אח"כ (הראשון).

סידרנו את נוסח כוונת האטב"ח עפ"י המהלך הזה, וכן מסודר בעיקר בסידור היר"א.

שער אנ"כ דרוש ו' (ע"ה ח"א דף צ"ב ע"ג)

הח"ו"ג שבז"א מצד אמא הם מ"ה וב"ן שניהם דב"ן והח"ו"ג דמצד אבא הם מ"ה וב"ן שניהם דמ"ה. **ודע** כי אף על פי שביארנו שנתבררו כל הז' מלכים אינם כולם כי כולם אינם מתבררים עד ביאת המשיח כנ"ל אך הענין כי נתברר מהם כל מה שיוכל אז להתברר בעת אצילות אך בכל פעם חוזרין ומתבררין עד שיושלמו להתברר. **והנה גם בנוקבא** אירע לה כן ע"ד ז"א כי תחלה היה בזווג מלכות דמ"ה ומלכות דב"ן ובעיבור נה"י דמ"ה ונה"י דב"ן וביניקה חג"ת דמ"ה וחג"ת דב"ן. **נמצא** כי בזווג היתה כמדת עטרת היסוד שהוא המלכות שבמלכות ובעיבור גדלה כמדת היסוד בגבהה ובודאי שלקחה גם נ"ה ברחבה וביניקה גדלה כמדת ת"ת בגבהה ובכללם ח"ג ברחבם ובגדלות א' גדלה כמדת הדעת בגבהו וגם ברחבו לחו"ב והרי נשלמו בה מדת מלכות דמלכות דמ"ה בכל י"ס שבה ובמדת מלכות שבמלכות דב"ן בי"ס שבה, וכל זה אינו רק ספי' המלכות דנוקבא ^[צ"ע ע"ב] לבד. והטעם כי הנה • ז"א יצא ו' נקודות והיא נקודה א' א"כ כשנגדלו כל הו"ק דז"א במוחין דו"ק דגדלות כנ"ל נגדלה היא קצה א' לבד שהוא מלכות שבה לבד. ואח"כ כשנגמרו ג"ר דז"א דגדלות אז נחלקה מדת המלכות הנ"ל לי' נקודות וכל נקודה מהם נעשה ספי' א' ונעשה בי"ס גמורות כמו ז"א. והענין יותר **בביאור** כי תחלה הגדילה בעיבור נה"י שבה וביניקה חג"ת ובמוחין דו"ק חב"ד שבה וכל זה הם י' נקודות לבד שהם י' מלכיות של י"ס שלה ואחר כך כשנגמר ג"ר דז"א אז כל המלכות מאלו י' מלכיות נתגדלו ונעשו ספירה א' והענין כי בא במלכות הכתר ט' נקודות אחרות של חב"ד חסד גבורה תפארת נה"י שבכתר שבה וכעד"ז בכלם כמבואר אצלנו באל"ף ב"ת דאטב"ח וע"ש ואחר זה נגמרה גם היא בי"ס דוגמת הזעיר אנפין ועדיין הם אחר באחור:

והנה בעיבור ראשון דזו"ן התחילו להתברר ו"ק דב"ן שהם המלכים שמתו וזה בכח שיצאו עתה ונתערבו עמהם ו"ק דמ"ה ונדע כי כל קצה הוא כלול מ"ס והנה תחלה בעת הזווג (דאו"א) נתבררו ו' מלכיות שבז"ק דב"ן ואלו היו ניתנין חציים הימיני ביסוד דאבא וחציים השמאלי ביסוד דאמא ואז ירדה טפת מ"ד שהם ג' מלכיות מג' קצוות דמ"ה החדשים ימינים ונשתתפו יחד וניתנו כולם תוך אימא וגם היא נתנה טיפת מ"ן שהם ג' מלכיות דג' קצוות שמאלי דמ"ה החדשים • ואז נתקנו בתוכה ונקלטו בג' ימי הקליטה (א). אח"כ בהמשך כל הט' ימי חדשי העיבור נתבררו נה"י שבכל קצה מו"ק דב"ן ע"י שבאו גם כן נה"י שבכל קצה מו"ק דמ"ה החדש והרי **שבעיבור** היו ג' כלילין בג' כי היו ו' מלכיות אמנם כשנגדלו בחי' נה"י לא נגדל רק בחי' נה"י שבכל קצה מהם ולכן ענין העיבור אינו רק בחי' נה"י לבד אלא שהוא בכל קצה וקצה מו"ק. אח"כ ביניקה מתבררין גם בחי' חג"ת שבכל קצה מו"ק דב"ן וכן באו ונתחברו חג"ת שבכל קצה מו"ק דמ"ה החדש והרי עתה נגמרו הו"ק כל קצה כלול מו"ק דב"ן וכן דמ"ה. אח"כ בגדלות באו תחלה חב"ד שבכל קצה דו"ק דב"ן וחב"ד שבכל קצה מו"ק דמ"ה נמצא שכבר ו"ק דז"א נגמרו כל א' מ"ס דמ"ה וב"ן לכן הם נקרא מוחין דגדלות דו"ק דשמות דמ"ה וב"ן והבן זה מאד. ואח"כ באו ג"ר בפעם אחת שכל א' כלול מ"ס דב"ן וי"ס דמ"ה ואז הז"א נקרא גדול ושלם בן י"ג שנים. ואח"כ נכנס כתר דמ"ה ודב"ן בכל הי"ס שבכתר ביום א' והרי בן י"ג שנים ויום א' וכבר ידעת כי המוחין מתחלפין כל החכמות והחסדים בנה"י דאבא וכל הבינות וגבורות בנה"י דאמא והענין [א] כי אבא כלול מ"ה דמ"ה ומ"ה דמ"ה דב"ן ואמא מב"ן דמ"ה ומב"ן דב"ן • ואז מתחלפים ונכנסו בצלם נה"י דאבא המוחין שהוא מ"ה דמ"ה ומב"ן דמ"ה ובצלם נה"י דאמא מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן. נמצא

ב"ן					מ"ה															
מלכות (מלך הז')	ו"ק דב"ן				ג"ר דב"ן	מלכות (מלך הז')	ו"ק דמ"ה				ג"ר דמ"ה									
מלכות	חסד	גבורה	ת"ת	נצח	הוד	יסוד	מלכות	חסד	גבורה	ת"ת	נצח	הוד	יסוד	מלכות	חסד	גבורה	ת"ת	נצח	הוד	יסוד
כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר
חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה
בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה
חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד
גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה
ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת
נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח
הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד
יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד
מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות
↓	↓				↓	↓	↓				↓	↓	↓							
נוק' (רחל)	נוק' (שבגופו, ו"ק דב"ן)				ע"פ חלוקת השפע	נוק' (יעקב)	ז"א (ו"ק דמ"ה)				ע"פ חלוקת השפע	נוק' (יעקב)	נוק' (יעקב)							
	נוק' (שבגופו, ו"ק דב"ן)				ע"פ חלוקת השפע		ז"א (ו"ק דמ"ה)				ע"פ חלוקת השפע									

מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות
נוק' (רחל) נפרדת, כנגד עט' היס' דו"ק דב"ן					

מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות
יעקב (נוק' נפרדת, כנגד עט' היס' דו"ק דמ"ה)					

כל פרצוף נבנה ע"פ מערכת חלוקת השפע (כמפורט במקומו), ומתפרט ל"ס דמ"ה (מוחינ דאבא) ו"ס דב"ן (מוחינ דאימא).
פרצוף ז"א (נבנה מו"ק דמ"ה, וו"ק דב"ן) נבנה באופן זה (כמפורט בע"ח, שער אנ"כ פ"ז):

פרצוף נוק' (שבגופו, נבנה מו"ק דב"ן)						פרצוף ז"א (נבנה מו"ק דמ"ה)							
קטנות						קטנות							
מלכות	חסד	גבורה	ת"ת	נצח	הוד	יסוד	מלכות	חסד	גבורה	ת"ת	נצח	הוד	יסוד
כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר	כתר
חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה	חכמה
בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה	בינה
חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד	חסד
גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה	גבורה
ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת	ת"ת
נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח	נצח
הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד	הוד
יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד	יסוד
מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות	מלכות

וכן נוק' דז"א נבנית במקביל לז"א (כמפורט שער אנ"כ הנ"ל), בשלב ראשון רק המלכות שלה (לעומת חג"ת נה"י בז"א), ובהמשך באטב"ח, ובינות וגבורות.

שערי רחמים ח"א

רח (ש) כתב הרב צבי"ב דרוש ו' דר"ה די ל"ד ע"א ד"ה ועתה לריך לצאר
 איך נרמזים ה"פ רי"ו הנז' צבי שמות הוי"ה אדנות הנז' הנה מקום
 ה"ה שהוא המלכות שתחת היסוד דז"א יש שם הוי"ה אדנות שהיא צגי" ל"א גם
 יש צב שם אדנות צריצוע וכו', אח"כ עולה ציבור וכו', ה"ה אלה היא שם
 אדנות הוא צצריאה לא צאלילות צאלילות ה' אחרונה נקראת לא אדנות ואיך
 עתה צאלילות אומר יש צב שם אדנות צריצוע ל"ל ה' יע"א :

ח עיין ע"ה שער ל"ה סוף פ' ה' שכתב וז"ל נמלא כי המלכות צקטנותה
 נקראת ה' תתאה והיא טפילה אל השם הוי"ה וכאשר נשלמת עמו פצ"פ
 יש לה שם אחר צפ"ע אדנות או אלקים כפי הזמנים וכו', נמלא טעם מה
 שקרינו אדנות צצריאה וכו' אחרונה צאלילות יען צאלילות שהיא נקודה קורים
 אות ה' אחרונה וצצריאה שהיא פרלוף שלם קורים אותה אדנות אבל לעולם כל
 מקום שהיא פרלוף שלם נקראת אדנות וכל זמן עדיין נקודה נקראת ה' אחרונה.
 מ"י שד"ה :

שערי רחמים ח"ב

ק (יט) **שאלה** כתוב צבכ"ו [דכ"ח ע"א]
 וז"ל וכענין הוא שצביות
 בנוק' למטה צעולם צי"ע היא שם צהנת
 פרלוף שלם וכאשר העלה צעולם הא"י וכו'
 ושם איננה הלא צצחינת נקודה קטנה ע"כ
 ל"ל מהו כונת דבר זה איך יש מליאות שהפרלוף
 יכתפך לנקודה והא"כ מתגדלת צאל"י ותהיה
 פרלוף א"כ מה ענין הפרלוף שהיה צצ"י ?
תשובה כשהיתה בנוק' צצריאה יש צב
 עשר מלכויות דעשר ספירותיה
 וצ"ה היא פרלוף שלם דמלכויות דו"ס אבל
 כשעולה לא"י כולם נקראים ספירת מלכות
 ועתה היא נקודה כלולה מעשר ולריך להבנים
 לה עשר ספירותיה ע"י א"כ דאצ"ה לכן
 צצריאה נקראת פרלוף וצאל"י תהיה שיפור
 נקודה אחת מכרס"ג שד"ה נ"ו :

ק (יד) **שאלה** כתוב צבכ"ו (דכ"ט ע"ב)
 וז"ל ב' רוך צכאן הכרע גופך
 צלצד ותכוין להוריד ו' נגזי ה' פירוש כי
 המלכות היא ה' תתאה וכיא עתה צביכל ק"ק
 דצריאה ולריכה לעלות ולכן אנו מכוונים להוריד
 ו' נגזי ה' תתאה להעלותה ע"כ י"ל שזה
 הופך הכלל הידוע שהמלכות צבייחה צצריאה
 היא נקראת אדני וכשהיא צאל"י תחת היסוד
 אז נקראת ה' אחרונה דהויה צסוד ארבעה
 ראשי שנים הם עיין צבכ"ו (דל"ג ע"ג)
 וראיתי להרב "שמן שבו"י" לשכ"כ (דט"ל ע"א)
 שצקשה כן ולדד צבמה אופנים ולא הכריע
 יעוש"צ וכו"ע"א :

תשובה מ"ש להוריד ו' נגזי ה' תתאה
 להעלותה ר"ג בהמשכה מאות ו'
 לאות ה' שהיא תחת היסוד ומאות ה' נמשך
 נשם אדני שצביכל ק"ק דצריאה להעלותה
 לא"י וכ"מ משהכ"ו (דל"ג ע"ד) וז"ל תכוין
 צכריעת גופך להוריד ו' נגזי ה' תתאה להאיר
 ולתת צב כה' שתוכל המלכות הנקראת אדני
 צבייחה צכוד נקודה צצריאה להעלות למעלה
 וזו ה"ה שאלו מורידין אות ו' נגזי ה' היא פורש
 ה' של המלכות אותה הנקראת ה' תתאה של
 הויה העומדת תחת היסוד דז"א עכ"ל
 מכרס"ג שד"ה נ"ו :

אשר זה השם הוא עיקר כל היות ס"ג כנו' בדרוש הליניתי וק"ש וע"ש. ואח"כ תכוין לתת אחוריים דס"ג לרחל היושבת באחוריו ז"ל והנה אחוריים דס"ג הם בגי' קס"ו כמנין עליון גם תכוין שהכתר נקרא אל עליון והיא בחי' הכתרים דיעקב ורחל כמשי"ת צפיה בדרושים אחרים ויבואו אחר סיוס הדרוש הזה ג"כ בענין כונות הספלה :

גומל חסדים טובים (ז) תכוין בתחילה לתקן (ה) נה"י דז"א עלמו ע"י המוחין דמלך

אימא שנתפשטו בתוכם וה"ס חסדי דוד הנאמנים ולכן נק' חסדים גם הם נקרא טובים לפי שהם ממשיכים שפע אל היסוד לדיק יסוד עולם הנק' טוב בסוד אמרו לדיק כי טוב והס"ג טובים כמוהו ותכוין כאן בתרין פרקין עלאין בלבד דנ"ה דז"א. גם תכוין בה' חסדים שהג' מהם כבר נתפשטו במלת הגדול הגבור והקרא כנו' ועתה מתפשטים השני חסדים האחרים כנ"ה דז"א אח"כ תכוין כונה צ"ג ו"כ והוא כי עתה נכנסים ג' אמצעיות דמלך אבא בראש ז"א וג' תחתונות נדחות בג' אמצעיות שבו (י) וכנגד ג' האמצעיות האלו שמלך אבא אומר גומל שהוא בגי' ג' היות דאבא (ז) ועי"ז גורם להעשות התפשטות נ"ה דז"א כנו' וזה נרמו במלת חסדים כנו' והרי צ' כוונות אלו בז"א. אח"כ תכוין במלת טובים אל יעקב ורחל והוא כי כבר עתה ירדו ג' תחתונות דמלך אבא בחגיגת דז"א ויעקב יולא במקום הת"ת דז"א ולוקח ג' הארות דג' תחתונות דמלך אבא ומשם נעשה פרוף יעקב כנודע ואע"פ שהם רחוקות ובתחילה נעשה לו בחי' הכתר שבו במלת אל עליון כנו"ל. ועתה במלת טובים נעשים לו שני מוחין הנק' חוי"צ שבו שעדיין לא יש בג' אמצעיות רק נ"ה דאבא. אבל היסוד דאבא הוא קלר מן הנ"ה ועדיין לא נתפשט הוא עלמו וזלתי ההארה בלבד המהפשת ממנו והוא נרמו במלת טובים כי הם מוחין ממש אל יעקב אבל בז"א אינם רק בחי' חסדים בלבד ולא בחי' מוחין וכן ברחל הם טובים כי ע"י ג' תחתונות דאבא העומדים בחג"ת דז"א הם מאידיים ויש כח בנה"י דאימא אשר כבר הם במקומם למטה ויולאים להאיר ולעשות צ' מוחין הנקרא טובים אל רחל כי כבר אדעתך כי רחל נעשית מן נה"י דאימא ויעקב מן נה"י דאב' (יב) אבל אע"פ שכבר נכנסו בתחילה כל נה"י דאימ' אינם יולאים אל רחל עד שנקבצו נה"י דאבא וז"ס ה' בחכמה יסוד ארץ. (ט) והנה אע"פ שאמרנו כי רחל אינה נעשית אלא מנה"י דאימ' (יג) עכ"ז לוקחת גם היא מנה"י דאבא בהיותם מרחוק ר"ל כי בהיות נה"י דאבא תוך חגיגת דז"א ורחל בנה"י דז"א אז נה"י דאבא רחוקים מן רחל מדרגה א' ואז היא יכולה לקבל הארה משם. אבל כשהם מכוונים יחד ועומדים במקום א' והוא כאשר נכנסו כל נה"י דאבא תוך נה"י דז"א אז אין רחל יכולה לקבל אור מנה"י דאבא מן ג' פרקין תחתין דילהון המכווני' כנגדה כי אין בה כח לקבלם מקרוב אבל היא מקבלת האר' פרקין אמצעים דנה"י דאבא העומדים בחג"ת דז"א אשר הם רחוקים ממנה מדרגה אחת ואין הארתם מכה בה בחוץ בקרוב ויכולה לקבל הארתם ליהיותם רחוקים עם היות מדרגתם עליונה יותר מלקבל הארת פרקים תחתין ליהיותם קרובי' אליה וז"ס ותחלב אחותו מרחוק ופי' בזו' כי אחותו היא כ"י ומרחוק היא חכמה כד"ל מרחוק ה' נראה לי ומלת נראה הוא בגי' ע"ב קפ"ד שהם פנים ואחוריים דאבא כנודע והנה בהיותם מרחוק טובל הנקבה לקבלם כנו' ולסיבה זו נקרא אבא רחוק כנו' (ט) :

קונה הבל (י) עתה נכנסין גיר דאבא ברישא דז"א ויורדין ג' פרקים אמצעיים במקומם הראוי להם שהם

חגיגת דז"א. גם יורדין ג' פרקים תחתין במקומם שהם נה"י דז"א. ועתה נשלמו כל המוחין דאב' ודאימ' לננום במקומם כל א' במקו' הראוי לו וזה רמו קונה הכל כי עתה כבר נגמר לקנות ולהעשות הכל לגמרי. גם תכוין כי קונה הכל הוא גי' ר"י שהם ג"פ ע"ב והם ג' היות דמילוי ע"ב דיוודין (ד) והם בחי' ג' דאבא שהם ג' היות דמילוי יודין שהם בגימ' קונה הכל כי אלו הם מוחין ממש אבל ג' אמצעיות היו ג' היות פשוטות לפי שלא היו מוחין ממש ולכן נרמוזו במלת גומל ושלש תחתונות לא הוזכרו אפי' בבחי' הוי"ו פשוטות רק בסוד מלוי ההיות בלבד שה"ס אליה אברהם כו' כנ"ל

ועשיו ירדו במקומם שהם חג"ת דז"א ואינם יורדים תיכף אמנם נוסעים צ' מסעות הא' נוסעים אל הגרון דז"א וזה תכוין במלת האל כדמיון שביארנו במוחין דקטנות. ואח"כ נסייעה הצ' היא במקומם האמיתי שהם חג"ת דז"א וזה תכוין במלת הגדול הגבור והטורא שהם חג"ת דז"א ואז ממילא ג"כ הג' תחתונות שעדיין היו עומדים כאן הנה עתה הם יורדים למטה במקומם שהם נה"י דז"א והרי נגמר ונשלם תיקון המוחין וגדלות דמלך אימא. גם תכוין להוריד המוחין דקטנות ג"כ מסע צ' אל מקום ג' האמצעיות כנו' ואמנם כאשר תכוין בבחיגת המוחין דג' האמצעיות תכוין בסוד ההא הרמוזה כאן בסוד ר"ת הגדול הגבור והטורא ה' יתירה בכל תיבה לרמוז שהם מוחין דאימא הנק' ה' עלאה היורדת אל ג' האמצעיות הנקרא גדול ולא הגדול וזהו הגדול ר"ל ה' גדול פי' מוח החסד מן אימא הנקרא ה"א וגם יורדת בחסד דז"א הנקרא גדול וזהו הגדול וכן ע"ד יתבאר הגבור והטורא. וכאשר תכוין בבחי' המוחין דקטנות אז תכוין בסוד ג' ההי"ן דאלהים דקטנו' בג' מילויים היורדים כאן במלת גדול גבור טורא וכמו שנתבאר במלת האל ה"אל כי מפני שאין שינוי באלהים דמוחין דקטנות אלא בהי"ן שבהן לכן לא נרמוזו כאן אלא ההי"ן. וזהו הגדול ה' גדול הגבור ה' גבור הטורא ה' טורא גם תכוין כי הה"ת דמלך אימא הם עתה מתחילין להתפשט בז"א דז"א ועתה נתפשטו הג' מהם והם הגדול הגבור והטורא שהם חג"ת. גם תכוין שעתה נתקנים הג' אמצעיו' עלמם של ז"א בבחי' הכלי והגוף עלמו וזלת המוחין הנכנסים בהם וענין זה הוא בסוד הגדולה שביארנו לעיל ארך ע"י אותם ג' פרקים דאימא הנכנסים בהם הם נעשים מדה שלימה וצאות ו' יתירה שבמלת והטורא תכוין כי הנה יסוד דאבא הוא ארוך מיסוד דאימא ותכוין שעתה אשר נכנסו ג' תחתוני דאימ' (א) כבר נכנסו התחלת קנה התחתון דיסוד דאבא ליכנס והארפו יורדת ומגעת דרך קו האמצעי עד הת"ת דז"א וזה נרמוז צאות ו' של והטורא ועי' זאת ההארה כבר יש בה כח להתחיל אח"כ תיקון הטור' דז"א בסוד ה' בחכמה יסוד ארץ ולכן אחר ו' דוהטורא אנו אומרים **אל עריון פי'** כי עתה לריך לתקן ג"כ מקום החזה דז"א המגולה כי יש בו שינוי ממה שיש בשאר חלקי הת"ת המבוסים כי כאן מתגלה היסוד דאימא וטוסף בו אור גדול בין לז"א בין לטוקבי' והנה מן החזה דז"א מתחיל ראש בנין יעקב ורחל. וממלא כי שלש הארות אנו לריבין להמשך. האחד לס"ת ז"א עלמו והב' לכתר דיעקב והג' לכתר דרחל לפי שמן החזה דז"א עד סיוס כל הת"ת דז"א הוא שיפור גובה כל הכתר דיעקב מלך פנים דז"א. והכתר דרחל מלך אחור ז"א. ותכוין תחלה כי ע"י גילוי היסוד דאימא ניתסף אור בז"א עלמו בבחי' האורות היוצאים ופוגעים זה בזה ומכים זה בזה ונלו'ו' הארתם והכאתם היא באופן זה. תחילה תכוין כי ייוד פעמים ה"א הוא בגי' ק"ך והיא הכאת החכמה דז"א בבינה שבו (ג) ומוליקה ק"ך אורות. ואח"כ מכה האור בהא' והוא בגי' ע"ח שהם ואז פעמים ה"א ואז תחבר שניהם ביחד ק"ך ועי"ה היו בגי' אל עליון (ג) ולפי שהוא בחי' הת"ת דז"א עלמו אשר בחי' זו היא היות דמ"ה דאלפין ולכן הכאה זו היא בהיות דמלוי אלפין כנו'. אח"כ תכוין להמשך אור אל יעקב לעשות הכתר שלו. וזה תכוין במלת אל. אח"כ תכוין להמשך לעשות הכתר דרחל במלת עליון וממלא שבתחילה תכוין להמשך הארת ז"א צב' תיבות אל עליון אח"כ תחלק אור זה לב' אל ליעקב שהוא זכר ואחריו עליון לרחל לפי שהיא מקבלת בתחיל' כל האורו' ואח"כ מחלקם אל יעקב ורחל והענין הוא כי עתה בזה המקום נתגלה היסוד דאימא ויולא אורו לחוץ בגילוי גדול ולכן יש עתה כח להוליא פרוף יעקב ורחל מכאן ולמטה ונדע' כי אימא היא היות דמילוי ס"ג. והנה בחי' הפנים של היות זו לוקח יעקב לפי שצמוד במקום לך הפנים דז"א והוא בחי' שם יי"א שבהיות דס"ג כנודע והוא בגי' א"ל. ואינו לוקח כל ההיות דס"ג לפי שיעקר אחיזה יעקב הוא ביסוד דאבא המתגלה עתה. ואף על פי שעדיין לא נכנס עכ"ל כבר רמזנו בחי' הארתו צאות ו' של והטורא כנ"ל. ועי' הארה זו יכול יעקב ללאת אע"פ שעדיין לא נכנסו המוחין דמלך אבא לגמרי ולכן לריך יעקב לקחת קלת הארה מן אימא ולא כולה רק קתה שהוא שם יי"א מן היות דס"ג כנו'

חננאל וביאורים: (א) דאבא כנ"י: (ב) עיין חו"ה דז"ו ע"ב: (ג) א"ש עם הכולל: (ד) ע"ה פ"ג משער העמידה: (ה) חו"ה דמ"ה יע"א: (ו) עיין חו"ה דמ"ה פ"א ע"ה ד"ד ע"א: (ז) א"ש עם הכולל: (ח) ע"ה בכללים סי' י' ע"ה פ"ד ד"ם ע"א: (ט) ע"ה פ"ד משער העמידה

מכיל דכתיב אך טוב וחסד ירדפונו כו' והענין הוא כי היסוד ההוא הוא הויה דמלוי יודין הוא בנ"י חסד וכולו הוא מתפשט ויוצא אל יעקב חוץ מחשבון טוב דלא התפשט ושאר גנוז חוץ יסוד דו"א:

והנה אם חסר חשבון הכל'ל מן ע"ב ישאר בנ"י טוב והרי נמצא אך האורות שהם כמספר הכל ניתנים אל יעקב והשאר הם בנ"י טוב והם גנוזים ללדיקים שהם לדיק ולדק ר"ל לזורך וזוג ז"א הנקר' ישראל עם רחל כי גם אז יש זוג מבחי' חו"ג דאריא (טו) ונמצא כי אז בזוג ההוא נכנסים ברחל ג' יסודות יסוד דאב' ויסוד דאימא ויסוד דז"א המלביש את שניהם בתוכו וזוהי הטעם שנתבאר אללנו כי הזוג דז"א שהוא הזוג ישראל עם רחל הוא עליון מאד ואינו נעשה רק ביום שבת כמשי"ת במקומו. גם תכונן כונה כוללת לשלשון במלת הכל והוא כי עתה יש בחי' ה' ליעקב וביאר ענין ה' זו אני מסופק איך שמעתי ממו"ל כי שמעתי מאדם אחד ששמע ממו"ל שפנינה הוא כי בתחילה היו לו ב' מוחין הנק' חסדים טובים כנ"ל ועתה להיות שנכנסו ג' מוחין עלאין לכן עתה לקח הארה (ו) מהם ונמצא שיש לו ה' הארות . אבל מה שלע"ד ששמעתי ממו"ל הוא באופן זה והוא כי הנה יעקב לוקח הארת מן או"א ומן אבא לוקח ג' מוחין שהם חב"ד אבל מן אימא אינו לוקח אלא הארת ב' מוחין בלבד לפי שהשני דעתן קלה כמשי"ת באות כ' של הכל. ונמצא שחמש הארות לקח יעקב. ואות כ' של הכל תכונן בה אל רחל. כי הנה עתה לוקחת ב' מוחין בשלימות' משא"כ במלת גומל חסדים טובים כנ"ל לפי כי עתה שנגמר אבא ליכנס נמצא כי עתה המוחין שלה הם בשלימות'. והנה הם שני מוחין בלבד שהם חו"ג שבה כי דעת אין בה לפי שהדעת מלד אימא הם בחי' חו"ג והחסדים נתפשטו ב' דו"א ולא נשארה לה רק הה"ה וה"ם ה' היוות שעולים בנ"י ק"ל בסוד נשים דעתן קלה כנ"ל בזה"ל פ' שלח לך באות ל' מן הכלל שהוא אל הג' מוחין עלאין דמלד אבא הנמשכין עתה ב"א כנ"ל . גם תכונן כי הנה גם יעקב הוא דכורא ויש בו בחי' דיקנא קדישא ולרין לתקן בו דיקנא זו במלת קונה הכל שהוא בנ"י ר"י שהוא בנ"י א"ל חלק למד וכודע שהתקון הא' ד"ג תיקוני דיקנא הוא אל כמשי"ת אל רחום וחנון כו' והוא ע"ד מש"ל במ"ל האל שהוא תיקון דיקנ' דו"א:

וזכר חסדי אבות (ז) הנה כבר נתבאר שעשיתו כחב"ד ליעקב ורחל באופן זה כי ב' השלישי' המגולים המתחונים שבת"ת דז"א הם בחי' שני הכתרים ליעקב ורחל. וב' פרקין עלאין דנ"ה הם חו"ג שלהם לשניהם והיסוד הוא הדעת לשניהם ועתה מן שני פרקין האמלעים דנ"ה דז"א ומן העטרה דיסוד דז"א נעשית חג"ת ליעקב ולרחל וזה נרמז באומרו וזכר חסדי אבות (ח) וישן כי כולם נכללים בחסד נק' חסדי אבות גם פי' ב' לפי שהאבות הם הג"ר וחגיית הם הבנים שלהם ונקר' חסדי אבות ר"ל חסדים הנמשכים מן הג"ר הנקראים אבות וישן כי כולם נכללים בחסד נק' חסדים גם הם. ואמנם יעקב הוא מלד פנים דז"א ע"י אור דאבא ורחל מלד אחר דז"א ע"י אור דאימא ולכן תכונן במלת וזכר שהוא בנ"י הויה דע"ב דיודן דאב' ואהיה דיודן באימא ושניהם בנ"י זכר:

ומביא גואר לבני בניהם כאן תכונן לעשות שלשה אחרונות שהם נה"י דיעקב ורחל מן ג' פרקין תתאין דנה"י דז"א כנודע ותכונן באומרו לבני בניהם שהם נ"ה הנעשים עתה ליעקב ורחל והענין מבואר עם הנ"ל כי ג"ר חב"ד נקר' אבות כי ה"ם אברהם יצחק ויעקב כמבו' לעיל במלת אלהי אברהם כו' והג' אמלעות חגיית הם בנים שלהם ונקר' חסדי אבות כנ"ל שהם חסדים נמשכים מן האבות כנ"ל והג' אחרונות נה"י נק' בני בניהם של האבות הנו' ובמלת גואל תכונן אל היסוד דיעק' ורחל לפי (ט) שהיסוד הוא נק' מגדל הפורח באויר לפי שאין כנגד היסוד דיעקב ורחל שום אבא דז"א כנודע לוי"א ומביא גואל לבני בניהם כי הוא הבאה חמשה ממש משא"כ בשלשה אמלעות שלשה שיש להם אחיזה כנגדם ב"א ולכן לא נאמר בהם אלא לשון זכיר' כמ"ש וזכר חסדי אבו' כי היא זכיר' אל מה שכבר היה במציאו' (י) וגודע כי סוד גאולה הוא ביסוד אבל היסוד דרחל אע"פ שגם בו שייך לשון גאולה עכ"ל תכונן באופן אחר והוא במה שנודע כי נקוד' ליון שבנקבה פטר רחם שבה הוא בחי' היסוד שבה והוא בחי' מס סתומה שה"ם הרחם שבה העשוי בצורת □ סתומה בסוד כי לא נתל'

כי מילוי אופיות הויה דע"ב דיודן הוא בנ"י אלהי שהוא מ"ו . גם תכונן כי המוחין דאימא כשנכנסו הג"ר דאימא וירדו ג' אלמעי' למטה לא ירדו בפעם א' אמנם בתחילה ירדו אל הגרון במלת האל. ואח"כ נסעו נסיעה שנית במקומם במלת הגדול הגבור והטרא כנ"ו והטעם הוא לפי שהגרון הוא מקום לר מאד והוא האש הוא רחב ואין כח אל המוחין לירד דרך הגרון שהוא מקום לר בפעם א' ולכן בתחלה נוסעים נסיעה אחת עד הגרון בלבד ומתעכב' עס לסיבת היותו מקום לר ואח"כ ע"י מעשינו באומרנו הגדול הגבור והטרא נוסעים ויורדים למטה יותר והנה גם אלו דאבא היה ראוי להיות כן שבתחילה ירדו אל הגרון אותם ג' אמלעות הדבר ואח"כ ירדו בחג"ת דז"א:

אמנם אין הדבר כן אלא בפעם אחד יורדין עד חג"ת דז"א וזה נרמז במלת קונה הכל כי הכל נגמר ברגע א' ובנסיע' א' ואין לורך אל נסיעה אחרת כמו באימ' והטעם לזה הוא כי עתה אנו מעוררים את האור העליון דמול' עלאה קדישא (א) דאריך שהוא תיקון י"ג של וקנה שהוא אופיו' קונה ממש וע"י אור גדול הנמשך עתה מזה המול' במוחין דאבא יש להם כח גדול לרדת במרוצה בנסיעה א' ולא יסרך לב' מסעות וקרוב הוא שנאמר כי זהו סוד ענין זוג במול' עלאה עלמו וע"י הזוג ההוא נוסף אור הנו' ואין להאריך בזה. וכבר הארכנו בזה במה שהודעתך כי זוג או"א במול' אחללו וזכו שלהכניס שלשה תחתונות דאבא הולך זוג במלת אלהינו ואלהי אבותינו כנ"ל גם עתה יש זוג אחר לענין שלשה ראשונות. (ב) גם תכונן לענין הג"ל כי ע"י מול' עלאה הנרמז במלת קונה כנ"ו נעשה יסוד דז"א הנקרא הכל כמבואר אללנו בכמה מקומות אך נה"י דז"א הם באים תמיד ע"י חוספת באים החי' נאחזים בהם ואלו הנה"י ה"ם תחוס שבת ולפי שתמיד באים מתחדש לכן לורך לאור עליון דאריך ולזווג שלו כנ"ל כדי לתקן ולהאילל מתחדש את הנה"י דז"א ולכן נרמז כאן אריך ב"פ הא' היא במלת אל עליון (ג) שה"ם הכתר הנו' דאריך ונקר' אל עליון אשר ע"י נגמלים החסדים טובים שהם הנה"י דז"א שהוא מו"אם אותם לחון ומגלה אותם כענין ויגמול שקדים. וגם נרמז שנית במלת קונה הכל כי הוא קונה בסוד וקנה בסוד מזלע עלא' דדיקנא דאריך אשר הוא מו"אם את הכל שהוא היסוד (ד) כנ"ו. גם תכונן במלת הכל כי כל בנ"י חמשים שהוא כללות החמשה חסדים הנמשכים ביסוד דז"א וכל אחד כלול מעשר כנודע. וגם מתפשטו' ויורדים בתוכו הה"ג לזורך רחל נוקבא דז"א וזה נרמז במלת הכל ה' לנוק' כל ליסוד עלמו דז"א וכל מליאות התפשטו' זה החסדים ובבורות אלו הם ביסוד עלמו גם תכונן כי עוד עתה לא היו ביעקב וברחל רק ב' מוחין מניה אבל עתה אשר נגמרו וירדו כולם במקומם איז נעשה מוח הדעת ביעקב מן היסוד דאבא שנכנס עתה למטה והיסוד הזה נק' כ"ל כנודע כי כל בחי' כל הוא ביסוד. גם נעשית מוח הדעת ברחל מן הנה"י דאימא הנרמזים באות כ' מן הכל כנודע וכבר נודע כי מקום הדעת דיעקב ורחל הוא כנגד היסוד דז"א אמנם הדעת דרחל אינו רק בסוד דעתן של נשים קלה (ה) כמבואר אללנו בהרבה מקומו' ובפרט בדרוש תפילין דר"ם. גם תכונן כי כל זה שביארני שנמשך ליעקב ורחל הם באופן זה כי מן הארות דאבא נמשכות ליעקב והארות דאימא לרחל ולכן תכונן מלס קונה ברחל שהוא גי' אהיה דמלוי יודין שהוא הנק' ללס דז"א מלד אימא ומלת הכל ביעקב שהוא אבא הויה דמלוי יודין שהוא גי' ע"ב. וכבר נודע כי בחי' האור שקדם לעולם שאחז"ל הנה הוא בחי' היסוד דאבא אשר היה מאיר מסוף העול' עד סופו שהוא בפי היסוד דז"א ויוצאת הארתו מפי היסוד אור גדול מאד ואח"כ גנוז הקב"ה ללדיקים ר"ל בתוך היסוד הנק' לדיק וגם הוא מתלבש ונגנו בתוך היסוד ההוא דז"א וסם נקרא בסוד אור זרוע לדיק. ואומרו שיהיה מאיר מסוף העולם ועד סופו ר"ל כי הוא מתפשט ומתגלה ב"ק ז"א הנקרא עולם ואח"כ גנוז תוך היסוד דז"א . והנה כאשר יוצא אור מזה היסוד דאבא כדי להו"א כנגדו פרטוף יעקב כנודע אין כל האור שלו יוצא להיותו נגנו עס אמנם נשאר בתוך היסוד דז"א כמנין טוב גנוז עס וז"ם אך טוב וחסד ירדפונו כל ימי חיי כו' הנו' בפ' תרומה בדי' קס"ח ע"ב וז"ל אמאי אקרי טוב ואמאי אקרי חסד טוב איהו כד כליל כולא בגויה ולא תפשט לנחתא לתתא חסד כד נחתא לתתא ועבד טיבו עם כל בריין בלדיקי וברשיעי ולא חייש ואע"ג דדרגא חד הוא

הגהות וביאורים: (א) דדיקנא דאריך: (ב) עו"ת דנ"ד פ"א: (ג) כפס"ח הנוסח שהיא ז"א שהיא הכתר הנקרא אל עליון: (ד) דז"א: (ה) פי' שאין לה רק פי"ג שהוא גי' ק"ל ועיין לקמן: (ו) גם מהם: (ז) ע"פ פס"ח משער העמירה: (ח) כי חג"ת נקראו אבות (כ"י): (ט) ולפי. וכן הוא בפס"ח: (י) אמנם תכונן כי יסוד נקרא גואל כי ביסוד הגאולה אך היסוד של רחל כו':

סגור דלתי בטני כי שני דלתות רחמה הם מזויירות בליור חיבור מס סתומה כזה **ו** והנה גואל הוא בני' ארבעים כמנין מס סתומה: **רמען שמו** עתה נשלם בחי' המל' שביעקב ושברחל והם בחי' העטרה אשר ביסוד שבהם ונק' שמויען שכל בחי' המל' נקרא שם כנוודע לפי שאין שום אחיזה כנגדם בזיא ולכן לא נזכר בה שום המשכה ולא בלשון הבאה ולא בלשון זכירה כמש' ומזיא גואל כו' וזכור כו' אמנם אמר למטן שמו בלבד ומה שזרדי-לכוין עתה הוא כי הנה עד עתה המשכנו כל אלו (ג) הפרטופים ואין אלו מזכירים של מי הם ועתה ביאר כי כל אלו ההמשכות הם למטן שמו. ר"ל לזורך עשי' פרטוף יעקב ורחל אשר כל אחד מהם נק' שמו באופן זה כי הנה ענין יעקב ה"ם משה שהוא בני' קפ"ד אחריים דהויה דיודין וקס"א פנים דאהיה דיודין לפי שיעקב נמשך מיסוד דאבא ע"י יסוד דאימא שה"ם קפ"ד וקס"א הגו' שהם בני' שמו (ג) וגם רחל פשוט הוא שנקרא שם ה' (ד): **באהבה** (ה) הנה עתה כבר נשלם פרטוף ז"א ויעקב ורחל אמנם עדיין רחל עומדת עתה אחור בחמור עם ז"א ונריך להחזירה פכ"פ עם יעקב והנה הוא לריך אל הנסירה כדי להחזיר' פכ"פ ואמנם הנסירה הוא ע"י ויפל ה' אלהים תרדמ' על האדם כמש"ת בברכת המפיל חבלי שינה על עיני אמנם עתה אף בלא הפלת תרדמה מספיק לפי שעתה כבר קבל ז"א עד עתה מוחין שלמי' מן או"א כניל ולכן אף אם יסתלקו ממנו כדי לתחס אל רחל עדיין נשאר בו רשימו יתירה ואינו לריך להפלת התרדמה אבל בליה שאפי' בחי' רשימו לא נשאר בו כנוודע שאחר סיום התפילה מסתלקים המוחין מן ז"א ולא נשאר בו רק הרשימו ואח"כ בליה מסתלק אף גם הרשימו כמו שנתבאר אללנו בדרוש התפילה ולכן לריך להפיל התרדמ' בליה כדי לגבור אותם וזיוס ר"ה שלרי' אז שינה והתעוררות בסוד השופר כמו שנתבאר שם. הנה גם שם יש בחי' הנסיר' נזכרה פכ"י בברכת אבות וה"ם תיקון מה שתיקנו זכרנו לחיים בברכת אבות כמב' שם וטעם הדבר הוא לפי שיום רייה הוא רמז אל בריאת העולם בחתי' האל' ובתחיל' בריאת המוחין בזיא אשר לא היה אז בו עדיין לא מוחין ולא רשימו דילהון כלל. אבל עתה בברכ' אבות של כל ימות השנה אין לורך להזכר בהם ענין הנסירה כי כיון שנגסרו זיוס ר"ה אין לורך להזכיר הפלת תרדמה בשאר ימות השנה מפני הרשימו שנשאר בו כנו' וגם אין לורך להזכיר ענין הנסיר' בפירוש כי כבר היא נעשית מאליה שלא על ידינו כיון שבזיוס ר"ה נגסרה ע"י תפלותינו באומרנו זכרנו לחיים כנו' וביאור מלת באהבה ר"ל שני אהבה והענין הוא כי הנה ביארנו בענין הק"ש כי העטם מה שנתקנ' בברכת אהבה עולם שהוא כנגד היכל אהבה שבבריאה העטם הוא לפי שעי' העלאת מין משם עד למעלה בחימא אשר באני' נמשכים אותם המוחין וכו' אל וז"ו והנה כדי להביאם פכ"פ לריך להעלאת מין אחריים וכבר ידעת כי כל העלאת מין הוא לזורך הזווג ופעם הראשונה שבק"ש היה לזורך זווג או"א לתת מוחין לזו"ו בהיותם אחור בחמור ועתה לריכין מין אחרי' לזורך זווג או"א פכ"י כדי להחזירם פכ"פ ואל תהמה מן הזווג הגרמז לעיל במלת אלהינו ואלהי אבותינו שלא היו שם מין (ו) שהעטם הוא לפי כי שם לא היה חסר רק בחי' כניסהם בזיא אבל הם כבר היו קיימים ועומדים אבל עתה הוא דבר מחודש כי הוא ענין הנסירה אשר מזיאות' הוא כי אימא מסתלקת מחור ז"א ומזדווגת עם אבא כדי להוליד מוחין אחריים לרחל לבדה זולת המוחין הראשונים שניתנו לז"א וז"ס ויבן ה' אלהים את הללע כי ה' אלהים הם או"א אשר נזדווגו והולידו אלו המוחין האחרים ואלו נכנסים נה"י דאימא עלא' עם התלבשות אלו המוחין האחרים החדשים בתוכם והכל יחד מתפשטי' תוך רחל לבדה כדמיון שהיו בתחילה נה"י דאימא עם המוחין שבתוכם מתפשטים תוך ז"א ועי"כ נגדלת רחל אב"א ככל שיעור קומת ז"א ממש שזה עושה עד בחי' הכתר שבו. וענין הגדלת רחל הגז' הוא באופן זה כי להיות ששם בחמור ז"א עומד' נגדלת ורחל א למעלה מזו ולכן מתחילין נה"י דאימא לכנס בלאה ואח"כ מתפשטת גם ברחל ואז מתחברות לאה ורחל שתיקן ונעשות פרטוף א' בלבד ועי"כ נגדלת ונעשית פרטוף א' גבוה כשיעור קומת ז"א. והנה לזורך ענין הנסירה הו לריך בהכרח העלאת מין פעם אחרת כנוכר. וכולם יהיו מבחי' היכל אהבה שבברי'א' בסוד ואוקן בחסד כסא ע"ד מה שהיה בעת ק"ש אלל שהיכל אהבה שהיה

בק"ש היה היכל אהב' שבברי'א' שהוא היכל חמישי מתחא לעילא אבל היכל אהבה לזורך מין אלו של עתה הוא היכל אהבה של קה"ק דבריאה. והענין הוא כי הנה היכל קה"ק הם ג' עליונות שבבריאה אשר שם עומדים א"א ואו"א דבריאה וכמו שבז"א למטה שבבריאה עלמה יש שית היכלין אחד מינייהו הוא היכל החסד והאהבה כמו כן למעלה בהיכל ק"ק שלו עלמו יש היכל עליון הנקרא אהבה ג"כ וכמו שהודעתוך כמה פעמים כי ז' היכלין דבריאה דיוולר דשחרית דחול הם ז' היכלין שבז"א הכוללין כל י"ם דז"א כנוודע כי לבנת הספיר הוא ב' היכלות והיכל קה"ק כולל מנ' היכל' והרי הם עשרה היכלות והם י"ם דז"א רק שהם נכללין בבחי' ז' היכלין בלבד ואלו הן היכלות דיוולר דשחרית דחול וכנגדם יש ז' היכלות דנוק' דז"א והם היכלות של יולר דתפלת ערבית דחול וכנגדם יש ז' היכלות דיוולר דשחרית דשבת והם ז' היכלין עלאין דאבא דברי'. וכנגדן יש ז' היכלין דאימא דבריאה וכולם הם בסוד שבטה ושבטה מולקות כפולות ואין כאן מקום ביאורם והנה הז' היכלות דיוולר דשחרית דחול הם בזיא דבריאה וגם ז' היכלות האלה עלמז הם כפולים ומכופלים כי כמו שיש ז' היכלין מתחא לעילא עד היכל הרעון. גם בהיכל הרעון עלמו יש בו שית היכלין אחרי' בתוכו וז"ו כפולה ואח"כ בהיכל קה"ק שהם חריב שבז"א יש שם כללות כל אלו ג"כ ויש שם היכל אהבה א' יותר עליון וזה ההיכל הוא המעורר ומעלה עתה המין האלו. וגמלא כי שני היכלות יש ושניהם נק' אהבה וזהו פי' באהבה ב' אהבה ופשט הלשון הוא כך למטן שמו באהבה ר"ל כי כל הגז' עד עתה היה ע"י אהב' וז"ס באהבה כי ע"י העלאת מין היכל אהבה התחמון בעת ק"ש נעשה כל זה הגז' עד עתה בברכת אבות. ואח"כ תכוין כי באהבה ר"ל ב' אהבה והכוונה היא לעורר היכל אהבה העליון שיעורר מין עד שתגדל רחל נוק דז"א אב"א ואז תכוין ג"כ להביאה עי"י פכ"פ עם ז"א כי אין לה יכולת לחזור פכ"פ אלא עד שתייה היא שיה כמורה אב"א דאל"כ אין בה כח כדי לקבל הארתו ותכוין ע"י הכהן שושבינא דמטרונית' שהוא היכל אהבה על ידו חוזרת פכ"פ וכל אלו הכוונות תכוין במלת אהבה. והנה אחר חזרת פכ"פ עמו מתמעטת וטופלת לרגלי ז"א בסוד נקודה קטנה כי כל מה שנגדלה אב"א (ז) הלואי יספיק לשמועל לישראל בבחינת נקוד' קטנ' בהיותה פכ"פ וגמלא שאז היא עומדת למטה בבחי' נקודה קטנה כנגד עטרה של היסוד דז"א ואז תכוין לחזור ולבנות' כבתחילה בבחי' פכ"פ וזה יהיה במלות.

מלך עוזר ובושיע ומגן כמו שנבאר. ודע כי אני מסופק אם שמעתי ממזול

הנה"י דאימא נכנסים ברחל גם בהיותה אב"א או שאינם נכנסים בה אלא אחר שחזרה פכ"פ עמו אמנם בהיותה פכ"פ פשיטא לי שנגכנסים בה. גם אני מסתפק בדבר אחר והוא כי שמעתי ממזול טעם א' ובר' בעיני עתה כי הטעם ההוא היה על תירון קושיא א' שהקשיתי לעיל והוא כי הרי לענין הנסירה לריך בהכרח הפלת הדורמית' אשר לסיב' זו אנו מבכרין בכל ליל' המפיל חבלי שינה על עיני כמב' במקומו וא"כ עתה אשר נכנסין נה"י דאימ' ברחל בהיות' אב"א כפי הנלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל בלי ספק ככל א"כ היכן הוא עתה הפלת התרדמה במקום הזה. והטעם למי' קושיא זו יוכן עם מה שיש לנו הקדמ' שכאשר לריך לתת מוחין לזו"ו או לריכין שניה' לעלות בסוד מין אבל כשהמוחין ניתנין אל רחל לבדה אז הז"א לבדו עולה בסוד מין והנה הטעם הזה שמעתי ממזול ונלע"ד שאמר אותו למי' קושיא הנו' והוא כי עתה כבר יש לו מוחין שלימי' וגמורי' אל ז"א וכונתו עתה לתחס גם אל רחל (ט) ולכן ז"א לבדו עולה בסוד מין. אבל בשאר המקומות עולה גם נוק' בסוד מין ואז לריך הפלת התרדמ' אלינו ואנו ישים יפן כי אנחנו בני השכיב' רחל אמנו ואינו זוכר יותר מזה. וגמזור (י) אל ביאור המלות מלך עוזר ובושיע הנה אחר שכבר עתה עתה פכ"פ עם ז"א והיא עומדת בבחי' נקוד' קטנה למטה בסוף היסוד דז"א כנ"ל הנה היא לריכה ליגדל בכל קומת ז"א כולו. וטעם הדבר הוא במש"ל כי בהיות' אחו' בחמור לריכי' ליגדל בכל שיעור קומ' ז"א כולו כדי שכאשר תחזור עמו פכ"פ תספיק כל אותה ההארה שקבלי' בהיות' בחמור לשמה' עתה בחי' נקוד' קטנה בלבד בהיות' פכ"פ. ג"כ עתה בהיות' פכ"פ ונכנסים בה הגה"י דאימא לריכה ליגדל עד כל קומת ז"א כולו ותקבל כל אות' ההאר' הגדול' ועי"כ כאשר אח"כ יסתלקו ממנה נה"י דאי' ויכנסו בזיא

הוא יסוד דאימא

דברות וביאורים: א) כי ב' דלתות הם נורתם פ"ח: ב) פי' לכל אלו הפרטופים בסוד מוחין והגדלה להם פ"ח: ג) א"ש עם הכולל: ד) כפ"ח הנוסח וגם רחל פשוט הוא שנקראת שם פכ"ל ולא נבאב שם ה': ה) פכ"ח משער העמידה: ו) הורחא שפה: ז) פיין פ"ח שג"ד פ"כ פי' מ': ח) פכ"ח פי"ו משער עמידה:

העיקריות של המלכות וכו'. ונראה שב-סדר הכוונה יש לכוין תחילה ב-**תנ"ה שהם העיקר** וכנ"ל, ולהמשיך ב-ה"ג המגדילות וכו'.

וראה ב-**באתי לגני** [ח"ב דף קפ"ז מעט למטה מאמצע ע"א], שהעיר שראוי היה לעשות: **ש"ן ת"ם - ביחד, ולא לחלקם:** ש"ן תחת ה"ג, ו-ת"ם תחת תנ"ה, שהרי הרמז שבענין המלכות נרמז - כולו [רק] ב-**ש"ן**, ולא ב-ת"ם. [והיות וגם ת"ם הוא במלכות, יש לעשות ש"ן ת"ם - ביחד].

ואכן בסידור כת"י הרב אליהו משען זיע"א, ובסידור היר"א [עמוד 628], אותיות: **ש"ן ת"ם סמוכות** - ואינם נפרדות.

ונראה שראוי ללמוד כאן, גם בענין: **חותם בתוך חותם** המבואר בעץ חיים שער ל"ד סוף פרק ו' [דף נ' ע"ב]. והמבואר גם בהמשך עץ חיים שער ל"ה פ"ב [דף נ"ב מאמצע ע"א], וב-פרק ג' [דף נ"ב ע"ב למטה], והיעב"א.

בענין **בת כהן**, ראה בעץ חיים סוף פ"ה [דף נ"ד ע"ד], ומ"ש באמת ליעקב מערכת א' אות ק"ס, ומ"ש עליו במזכיר שלום מערכת א' אות נ"ג.

הקדמה לב"ח ג"ז (עמוד 121)

פ"ת (יר"א) דנו"ה דאבא (שבחו"ג דז"א), מאיר לפ"ע דפ"ת דמוחין דאימא, שבפ"ע דנו"ה דז"א לצורך בנין חו"ב דנוק'

		אורות דאבא בתוך כלי ז"א		מוחין דאימא בתוך כלי ז"א	
	חב"ד דז"א	חג"ת דאבא בתוך כלי חב"ד דז"א (נכנסו בתיבת "גומל")	חב"ד דז"א	פ"ע דחב"ד דאימא בתוך כלי חב"ד דז"א (ובתוכו חב"ד דאימא)	חב"ד דז"א
	חג"ת דז"א	נה"י דאבא בתוך כלי חג"ת דז"א	חג"ת דז"א	פ"א דחב"ד דאימא בתוך כלי חג"ת דז"א (ובתוכו חג"ת דאימא)	חג"ת דז"א
	נה"י דז"א	נו"ה דאבא מאיר לפ"ע דפ"ת דמוחין דאימא <small>(בתיבת "גומל" נכנסו חג"ת דאבא לחב"ד דז"א, ונדרחו הנה"י לחג"ת. לכן בתיבת "טובים", הנו"ה דאבא מאירים מרחוק לנה"ה דאימא, שהם בנה"י דז"א).</small>	פ"ע דנה"י דז"א	לחיכמה דנוק' לבינה דנוק'	פ"ע דנה"י דז"א
			פ"א דנה"י דז"א	פ"ת דחב"ד דאימא בתוך כלי נה"י דז"א (ובתוכו נה"י דאימא)	פ"ת דנה"י דז"א

כלי נוק'		ח	ד	ב
ה	ת	ג		
נ	י	ה		

סידור תפלה להרש"ש

חסדים פנימיות דפנימיות

להמשיך צ' חסדים דנו"ה דאי' לנו"ה דז"א

יהוה

לג' כלי הוד דז"א

צ צבא צבאות

צ צבא צבאות

צ צבא צבאות

יהוה

לג' כלי נלח דז"א

יהוה

צ צבא צבא

צבא

טובים

לעשות חו"ב דיעקב מהארת נו"ה דמוחין דאבא שבחג"ה דז"א לפני פ"ע דנ"ה דז"א.

אהיה

אהיה

יהוה

יהוה

וד י יו י

ג' כלי חכמה דיעקב וד י יו י

יוד הא וו הה

יוד יוד הא וו הה

יוד הא וו הה

י יהו יהו יהוה

ג' כלי בינה דיעקב

אלף הה וו הה

אה אהי אהיה

דאימא

להמשיך הארת דנו"ה דמוחין דאבא לפ"ע דפ"ה דמוחין שבפ"ע דנו"ה דז"א לתת בהם כח לתקן חו"ב דרחל. להמשיך ממוח חכמה דאימא שבפ"ה דנלח דז"א שהוא הויה בחיריק ולסקן חכמה דרחל וע"י הארת החסד דנלח דז"א שהוא הויה בחיריק להגדילה ויהיה י"ס. וגם להמשיך הארת מהוד דאימא שהיא הויה בקבוצ. וגם ממוח הבינה שבחוכו שהיא הויה בקבוצ לתקן בינה דרחל וע"י הארת החסד דהוד שהיא הויה בקבוצ להגדילה ויהיה י"ס (א)

נו"ה דמוחין דאבא

אהיה

אהיה

יהוה

יהוה

וד י יו י

וד י יו י

אחיה

חסדים

יכנין להמשי' החן בג'ה דפ' נהי דדעת התחתון עם צ' חסדים התחתונים שבהם לחזן בג'ה דנהי
דפ' לוק נהי (חג'ת דחכמה דכתר דבינה דפ' דפ' ")

להמשיך חסד ה' להוד דז"א

להמשיך חסד ד' לנלח דז"א

יהוה

טובים

יהוה

יכנין לשנת חוב' לפ' דפנימיו דפ' דיעקב מהארת חזן בג'ה דנהי דצ' לכלס דמנו דאבא שבהחן
בג'ה דחג'ת לפני פ' דנהי דז"א

אלהינו יהוה יהוה
יהוה יהוה יהוה

יהוה יהוה יהוה
יהוה יהוה יהוה

סדר בטן ותיקון פ' האחור דרחל בעמידה שטדיון היא עומדת בבה' נקו' כגולה משער נקו' שהם
השער מלכו' לים' המאים לה (עשה כריך להוסיף עב' נקו' ט' לשנות מכל נקו' פ' א' ניהיו ה'
עשה פרלו' שנים זה האת זה בשנה מן הטבוב דז"א (מטו' מש"ט) "

יכנין להמשי' הארה מחסן בג'ה דנ' דמנו דל' לכלס דאבא שבהחן בג'ה דחג'ת דז"א לפ' דפ' דפ' דפ'
דללס לאי' שדפרקין ש' דנהי דז"א לתת בהם כח להוסיף ולתקן כנגדם מחסור ב' פרלו' חוב' -
דמה' ובן דפ' דלח' דפ' דפ' דרחל כח' כגול' מים' דמה' ובן אשר ככר יש ככלא' פ' המל' שבו והוא
באופן זה "

ג'ה
לפ' בינה דרחל

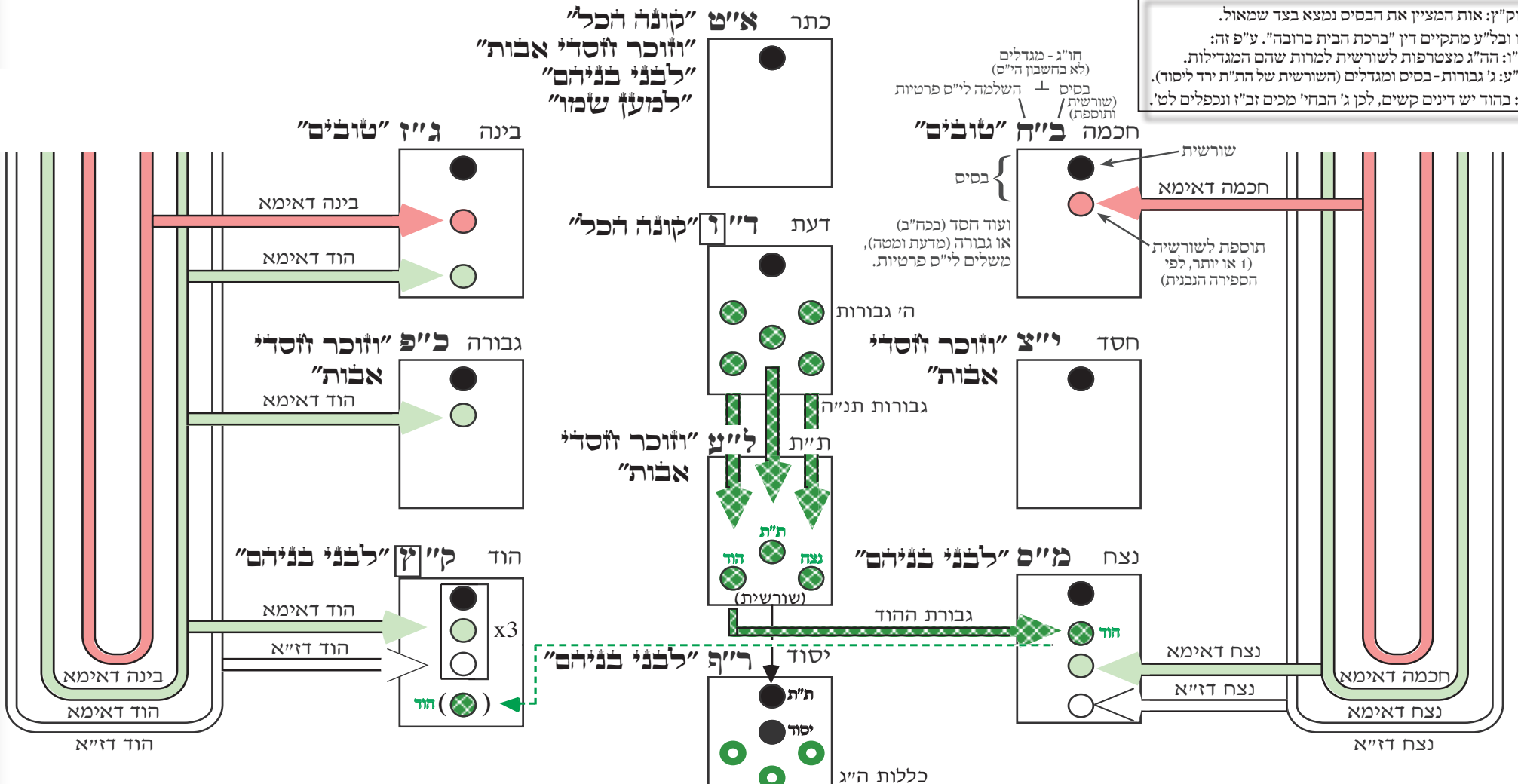
בח
לפ' חכמה דרחל

יכנין ש' הארת חסד שנלח דז"א להמשי'
ממונה החכמה שצ' א' דנלח דז"א הארה
להוסיף כנגדן פ' חכמה דמה' ובן לפ' ד'
החכמה דרחל ועוד ח' פ' אחרות משאר
חלקי בינורי אורות דמה' ובן דחלקיה
ועם המל' שבו נשלס לים' דפ' חכמה -
דמה' ובן דרחל "

יכנין ש' הארת חסד שנלח דז"א להמשי'
ממונה החכמה שצ' א' דנלח דז"א הארה
להוסיף כנגדן פ' חכמה דמה' ובן לפ' ד'
החכמה דרחל ועוד ח' פ' אחרות משאר
חלקי בינורי אורות דמה' ובן דחלקיה
ועם המל' שבו נשלס לים' דפ' חכמה -
דמה' ובן דרחל "

דרוש אטב"ח - בניית פרי רחל (בהארה) עיי ע"ח ח"ב דף נ"ג

* ד"ו וק"ץ: אות המציין את הבסיס נמצא בצד שמאל.
 * בד"ו ובל"ע מתקיים דין "ברכת הבית ברובה". ע"פ זה:
 1. ד"ו: הה"ג מצטרפות לשורשית למרות שהם המגדילים.
 2. ל"ע: ג' גבורות- בסיס ומגדלים (השורשית של הת"ת ירד ליסוד).
 * ק"ץ: בהוד יש דינים קשים, לכן ג' הבחי' מכים זב"ז ונכפלים לט'.

כלי ת"ת דז"א (ע"ה ח"ב דף נ"א סע"ד)

שליש עליון	לצורך אור ש"ע דת"ת	נוק'
חצי עליון דשליש אמצעי	אור בש"ת דת"ת	כתר
חצי תחתון דשליש אמצעי	נותן לכתר דנוק'	דעת
חצי עליון דשליש תחתון	נותן לדעת דנוק'	ת"ת
חצי תחתון דשליש תחתון	נותן לת"ת דנוק'	

ולכן הת"ת יכול לתת את הנקודה השורשית שלו ליסוד שאין לו על מי שיסתמך (בז"א)

מלכות ש"ן "למען שמו"ן

קס"א קמ"ג קנ"א

כלל דכללות הי"ג

כל המהות של המלכות היא חותם, לכן לא רואים את השורשית (ע"ה ח"ב דף נ"ב אע"א)

- נקודה שורשית
- כללות הגבורות
- ⊗ גבורות
- הארת מוחין דאימא
- הארת נה"י דאימא (לבוש)
- הארת נה"י דז"א (לבוש)

בציור זה הבאנו רק את מרכיבי הבסיס (שורשית ותוספת לשורשית). המגדיל וההשלמה ליי"ס אינם מובאים כאן, מלבד המגדיל של ההוד (ק"ץ), שהרי יש כאן דין מיוחד שגבורת ההוד, קודם כל שימש בתור תוספת לשורשית, ואח"כ הולכת למקומה בספירת ההוד, להגדילה ליי"ס. בטבלה שבעמוד הבא, הבאנו את כל המרכיבים.

סדר בנין אטב"ח

מלכות	יסוד	הוד	נצה	ת"ת	גבורה	חסד	דעת	בינה	חכמה	כתר	ספירות
1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
2	2	9 הוד דאימא	2	2	2	2	2	2	2	2	2
3	3	8 הוד דאימא	3	3	3	3	3	3	3	3	3
4	4	7 הוד דאימא	4	4	4	4	4	4	4	4	4
5	5	6 הוד דז"א	5	5	5	5	6 חסד	5	5	5	5
6	6	5 הוד דז"א	6	6	6	6	5 גבורה	6	6	6	6
7	7	4 הוד דז"א	4	7	7	7	4 ת"ת	7	7	7	7
כלל' דכלל' ה"ג			4 הוד					7 הוד			
3 קס"א דאימא	8	3 הוד	3 נצה דאימא	3 ת"ת	8	8	3 נצה	3 בינה דאימא	8	8	8
2 קמ"ג דאימא	2 ת"ת	2 הוד	2 נצה דז"א	2 נצה	2 הוד דאימא	9	2 הוד	2 הוד דאימא	2 חכמה דאימא	9	9
1 קנ"א דאימא	1 יסוד	1 הוד	1 נצה	1 הוד	1 גבו'	1 חסד	1 דעת	1 בינה	1 חכמה	1 כתר	שורשית
שן <תס> למען שמו (לבושי תנ"ה דאימא)	רף	קץ לבני בניהם (ג' גבורות קשות אלו, מכות זו בזו, ועושות ט' ספירות)	מס	לע (נקו' שורשית של הת"ת ירדה ליסוד, ברכת הבית ברובה. תנ"ה גם מגדיל וגם נגדל)	כפ וזוכר חסדי אבות	יצ	דו קונה הכל (ברכת הבית ברובה - ה"ג גם מגדילות וגם נגדלות)	גז טובים (חיוזק מנז"ה דאבא)	בח	אט קונה הכל וזוכר חסדי לבני בניהם למען שמו (ד' רבעים)	

מקרא: כ - נקודה שורשית (1). תוספת לשורשית (2): ת - מוחין דאימא. נ - לבוש דאימא. נ - לבוש דז"א. חו"ג המגדלים: נ - חסדים. ת - גבורות. 1 - ההגדלה לז"ס.

סדר ליל שבועות

הקדמה לאטב"ח

הקדמה לכוונות המשכת הכתרים דכתרים בטבילה - עפ"י סידור הרש"ש חלק ו' דף ז')

כוונת המשכת המוחין דכתרים די' ספירות דקטנות וגדלות ראשון ושני שצריך לכוון בטבילת ליל שבועות. ותחילה יכוין לעלות אור החוזר דחסדים לכחב"ד, ואח"כ יכוין להמשיך הכתרים כנזכר בדרוש שישי משער כ"ה.

יכוין לעלות הכפל דשני שלישי העליונים דחסד הראשון המתפשט בספירת החסד דז"א, שהוא אור החוזר דחח"ן דחכמה, וחסד דפרצוף אמצעי חג"ת דז"א, לחח"ן דחסד ונצח דפרצוף הפנימי חב"ד, ואור החוזר דחסד דחח"ן דנצח דפרצוף האמצעי, לדת"י דת"ת דפרצוף הפנימי חב"ד.

וכן להעלות הכפל בשני שלישי העליונים דחסד השני המתפשט בספירת הגבורה דז"א, שהוא אור החוזר דבג"ה דבינה, וגבורה דפרצוף האמצעי חג"ת דז"א, לבג"ה דגבורה, והוד דפרצוף הפנימי חב"ד דז"א, ואור החוזר דחסד דבג"ה דהוד דפרצוף אמצעי, לדת"י דיסוד דפרצוף הפנימי חב"ד.

וכן להעלות הכפל דשליש התחתון¹, עם הכפל דשליש העליון דחסד הג' המתפשט בת"ת דז"א, שהוא האור החוזר דדת"י דיסוד ודת"י דדעת דפרצוף האמצעי חג"ת דז"א, לת"ת דישסו"ת, שבו מלובשים שורש ד' מוחין דכתר דז"א. ועל ידי כך יכוין להמשיך ולהשלים התפשטות חלק העליון דת"ת הנזכר בישסו"ת.

ויכוין להמשיך תשלום התפשטות הת"ת הנזכר דישסו"ת מאחורי רישא דז"א, עם עצמות אורות דנה"י דישסו"ת שבו, שהם הנה"י החדשים, עד כנגד החזה דז"א מאחוריו.

ויכוין להעלות הכפל דשליש האמצעי דחסד השלישי המתפשט בת"ת דז"א, שהוא אור החוזר דדת"י דת"ת דפרצוף האמצעי חג"ת דז"א, לתוך סיום הת"ת הנזכר בישסו"ת שכנגד אחורי החזה דז"א. ולהמשיך סיום הת"ת הנזכר, עם המוחין שבו לפרצוף הכתר דנוק' קדישא דז"א.

יכוין עתה להמשיך ג' קווי חח"ן בג"ה דת"י דה' פרצופים דכל אחד מעשר ספירות חב"ד חג"ת נה"י דישסו"ת ודאו"א, עם ג' קווי חח"ן בג"ה דת"י דצ"ו ול"מ דה' צלמי המוחין שבהם, ובתוכם שם ההוי"ה עם קוץ היו"ד, ועליהם שם אהי"ה מקיף, בניקוד קמץ, לחח"ן בג"ה דת"י דה' פרצופים דכתר דבל אחד מיי' ספירות חב"ד חג"ת נה"י דמ"ה וב"ן דמ"ה, ומ"ה וב"ן דב"ן דבינה ודחכמה דז"א, ומספרם ליעקב ורחל, על דרך הנזכר לעיל בז"א ממש.

יכוין (במחשבה) עפ"י סידור של חול (ח"א), כוונות אטב"ח לבניית הנוק' והמשכת הכתרים (דכתרים) לזו"ן: **במילים** "טובים" (דף ס"ד ע"ב), וימשיך ב"קונה הכל" (דף ס"ז ע"ב), עד "למען שמו" (דף ע"א ע"א).

סדר כוונות אטב"ח

1 (העתקה מסידור היר"א ח"א עמוד 615 ד"ה סדר, מובא גם בסידור של הרב הדאיה עמוד 337). הבאנו את כוונות האטב"ח עפ"י נוסח סידור היר"א, בתוספת נופך עפ"י מו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטייה שליט"א (☀)

סדר בנין ותיקון פרצוף האחור דרחל בעמידה, שעדיין היא עומדת בבחינת נקודה כלולה מעשר נקודות, שהם [אותם י"ס דמלכות, נחלקו ונעשו] העשר מלכיות די"ס הראוים לה. ועתה [ע"י אטב"ח] צריך להוסיף על כל נקודה [שרשית] ט"ס, לעשות מכל נקודה פרצוף אחד [היינו שכל ספירה תהיה שלימה בי"ס פרטיות שבה], ויהיו עשרה פרצופים שוים זה את זה בשוה, מן הטבור דז"א ולמטה (ע"ח סוף פ"ו משער י"ט) (ע"י עה"ל ח"ד עמוד 80, ענין אטב"ח)

ויכוין להמשיך הארה מחח"ן בג"ה דנו"ה (יש הכרח להארת פ"ת דנו"ה דאבא בכדי שלא תהיה אחיזה באורות חסדים דנו"ה דאמא, כמ"ש בע"ח שער ל"ח פרק ז'. עיין גם בשמן ששון על ע"ח שער ל"ה פרק ה' אות ז') דמוחין דצ"ו דצלם דאבא שבחח"ן בג"ה דחג"ת דז"א, לפרקין עילאין דפרקין תתאין דצ"ו דצלם דאימא, שבפרקין עילאין דנצח והוד דז"א, לתת בהם כח להוציא ולתקן כנגדם מאחור, ב' פרצופי חו"ב דמ"ה וב"ן דפרצוף דאחור דפנימיות דרחל, כל אחד כלול מיי' ספירות דמ"ה וב"ן, אשר כבר יש בכל אחד ספירת המלכות (שורשית) שבו, והוא באופן זה (⊙)

1 ע"פ התו"ח דף קכ"ט יש להעלות הכפל דשליש עליון ואמצעי לכתר דז"א, פרק תחתון מיועד לכתר דנוק', כמ"ש בסידור חול. וכתב התו"ח שיש לכוין כך בסדר שבועות.

☀ כוונות האטב"ח מעודכנים לפי הבנה חדשה בישיבה, בעיקר עפ"י מבוא שערים דף נ"ב ע"ג-ד', דרוש ז' (ד' בחינות גורמי הגדלה: מוחין - חו"ב, חו"ג, לבוש נה"י דאימא, לבוש נה"י דז"א). כלומר, בחינות אלו אינם ניתנים לנוק', אלא גורמים לבחינה נוספת שכנגדם להינתן לנוק' (בחי' הגימטריא דמ"ה וב"ן דמוחין דאימא, שהרי בחי' האותיות נשארות בז"א). ועצם ההגדלה (השלמה ליי"ס פרטיות דכל אחת מי"ס דרחל) תבוא מחלקי בירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, כמסודר בסידור היר"א ח"א 615 והלאה. וכן ע"י עץ חיים שער המוחין פ"ט, ח"א דף ק' ע"א-ד', בענין בנין הנוק' באטב"ח הנעשה ממ"ה וב"ן דמוחין דאימא. וע"י גם בחסדי דוד תוך אות ק"כ, דף נ"ו ע"ב ד"ה אח"כ (הראשון).

⊙ ע"י באתי לגני ח"א דף פ"ד רע"ב, שמביא תו"ח ופת"ע (וע"י בהגהות בתיבת אל עליון). נראה שהם סוברים שהכתר שבונים ליעו"ר שייך ליעו"ר אחר מיעו"ר של אטב"ח. וכן בשעה"כ מביא סדר בנין הנוק' (י"ס), שלא עפ"י דרוש אטב"ח. א"כ נוכל לומר שמדובר על שתי נוק', אחת של שעה"כ והשנייה לפי דרוש אטב"ח. וכך נראה בסידור המודפס. אלא שבסידור היר"א נראה שמדובר בנוק' אחת, שקישר אותן בהדגשת "והוא באופן זה". וכן נראה שיטת השד"ה.

[טובים] (*)

[סד:]

ג

לפרצוף בינה דרחל

ויכוין על ידי הארת חסד שבהוד דז"א (המגדיל שהוא הוי"ה בקבוץ, (O), להמשיך הארה מהוד דצלם דצ' דאימא (לבוש), וגם הארה ממוח הבינה (דאימא) שבפרק ראשון דהוד דז"א, להוציא כנגדו ספי' חו"ב (פרטיים) דמ"ה וב"ן, לפר' הבינה דרחל. ועוד ז' ספי' אחרות משאר חלקי בירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, ועם המל' שבה, נשלם לי"ס (פרטיות) דמ"ה וב"ן דפר' בינה דרחל (א)

כח והארת פ"ת דהוד דאבא (שבגבורה דז"א)

הארה דהוד דאבא

אֱלֹהִים
יְהוָה

יִוֵּד הַיּוֹ וְאֵו הַיּוֹ (מוח)

אֵלֶּף הַיּוֹ יִוֵּד הַיּוֹ (לבוש)

לפ"ע דפ"ת דהוד דמוחין דאימא (שבפ"ע דהוד דז"א)

[סה.]

אֱלֹהִים
יְהוָה

ע"י הארת חסד דהוד, עם הארת הוד דצלם, עם הארת מוח בינה דאימא

הגדלה) (הגדלה)

נקודה שורשית) (נקודה שורשית)

ממוח בינה דאימא
שבפרק א' דהוד דז"א
יִוֵּד הַיּוֹ וְאֵו הַיּוֹ (מוח)
אֵלֶּף הַיּוֹ יִוֵּד הַיּוֹ (לבוש)

[החסד שבהוד] (מים מגדלים)

[מוח בינה (בהוד)] [לבוש הוד דאימא]

יְהוָה

יְהוָה

יְהוָה

ג' כלי בינה דרחל
אֵלֶּף הַיּוֹ הַיּוֹ הַיּוֹ
אֱלֹהִים
א אה אהי אהיה

ב

לפרצוף חכמה דרחל

ויכוין ע"י הארת חסד שבנצח דז"א (המגדיל שהוא הוי"ה בחיריק, (O), להמשיך ממוח החכמה (דאימא) שבפרק ראשון דנצח דז"א, הארה להוציא כנגדו ספירת חכמה (פרטית) דמ"ה וב"ן, לפרצוף החכמה דרחל. ועוד ה' ספירות אחרות משאר חלקי בירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, ועם המלכות שבו, נשלם לי" ספירות (פרטיות) דפרצוף חכמה דמ"ה וב"ן דרחל (א)

כח והארת פ"ת דנצח דאבא (שבחסד דז"א)

הארה דנצח דאבא

אֱלֹהִים
יְהוָה

יִוֵּד הַיּוֹ וְיִוֵּד הַיּוֹ (מוח)

אֵלֶּף הַיּוֹ יִוֵּד הַיּוֹ (לבוש)

לפ"ע דפ"ת דנצח דמוחין דאימא (שבפ"ע דנצח דז"א)

אֱלֹהִים
יְהוָה

ע"י הארת חסד דנצח, עם מוח חכמה דאימא

הגדלה) (הגדלה)

נקודה שורשית) (נקודה שורשית)

ממוח חכמה דאימא
שבפרק א' דנצח דז"א
יִוֵּד הַיּוֹ וְיִוֵּד הַיּוֹ (מוח)
אֵלֶּף הַיּוֹ יִוֵּד הַיּוֹ (לבוש)

[החסד שבנצח] (מים מגדלים)

[מוח חכמה (מלוּבש בנצח)]

יְהוָה

יְהוָה

ג' כלי חכמה דרחל
יִוֵּד הַיּוֹ הַיּוֹ הַיּוֹ
יִוֵּד הַיּוֹ הַיּוֹ הַיּוֹ הַיּוֹ הַיּוֹ הַיּוֹ
יְהוָה יְהוָה יְהוָה

* יש לציין שבנין הנוק' באטב"ח הוא עבור כל פרצוף ג' וד' הכוללים, כנגד כל בנין ז"א של ספירת העומר. וכן, הבאנו כאן את שמות המוחין והלבושים, כדרוש בתקופה הזאת (מפסח עד שבועות).

○ עיין ע"ח ח"ב דף ט"ז ע"ג הגהת השמ"ש אות א', דף י"ב ע"ג, דף נ"ד ע"א. מבו"ש דף נ"א ע"ב. שה"ק דף פ"ב ע"ב.

עיין בהקדמת מו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטייה שליט"א על אטב"ח, בענין ב"ח - ג"ז, מסביר שהארת החסד דנו"ה, שהבאנו בתיבת חסדים, הוא המגדיל. וע"י שם גם בענין לבוש הוד דאימא, שלכאורה היה צריך להיות שם קמ"ג ולא הוי"ה פשוטה.

א. עיין בשער הירח דרוש ד'.

[קוֹנָה הַכֹּל]

יכוין להמשיך כללות ה' חסדים דדעת התחתון, ליסוד דז"א (סיום מערכת ההארות, והוא בניית עצמות היסוד)

יְהוָה יְהוָה
 כְּלֹט ה' חֲסָדִים
 יְהוָה
 יְהוָה יְהוָה

לג' כלי יסוד דז"א
יֵאָהֳדוּנָהּ

שׁוּן. שׁוּן דְּלֵת. שׁוּן דְּלֵת יוֹד
שׁוּן דְּלֵת יוֹד

(מכאן מתחילה מערכת הענפים, מיתוק הגבורות לפני נתינתן לדעת דנוק' - ד"ו).
 ולהוציא הב' שלישים דת"ת ונ"ה דחסדים דז"א מיסוד דאימא,
 ושם מתרבה אורם ונגדלים ונכפלת הארתם (או"ח),

ולהמשיך מהדעת את ה' גבורות ליסוד דז"א
 (בְּמְרוּצָה), מתתא לעילא, הב' גבורות דחו"ג לנ"ה
 דיסוד, והתנ"ה לחג"ת שביסוד

ולהמשיכם ליסוד דז"א^(א)

יְהוָה יְהוָה
 ה' גבורות
 יְהוָה יְהוָה
 יְהוָה יְהוָה
 5 6
 3 4
 1 2

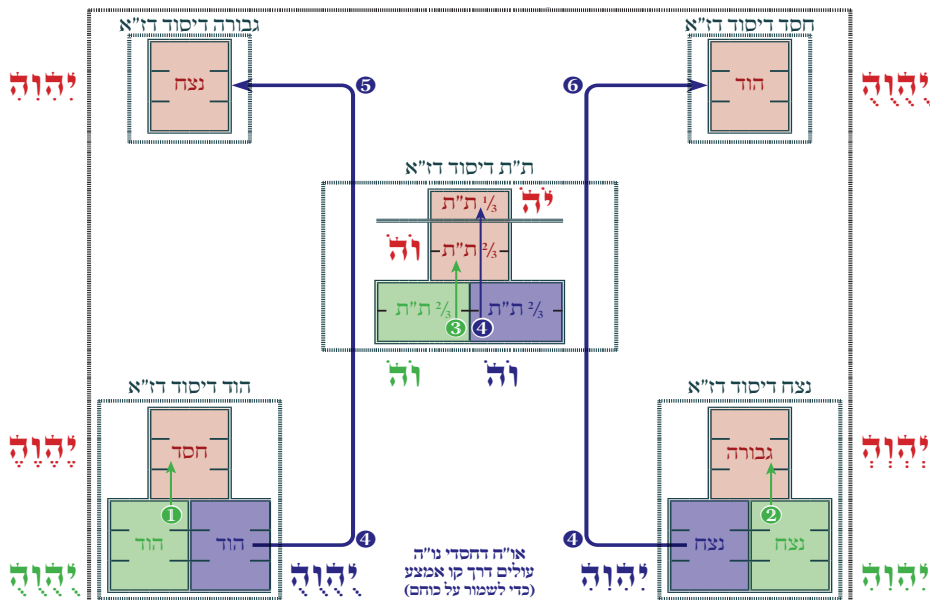
לג' כלי יסוד דז"א
יֵאָהֳדוּנָהּ

שׁוּן. שׁוּן דְּלֵת. שׁוּן דְּלֵת יוֹד
שׁוּן דְּלֵת יוֹד

ב"ש דת"ת ונ"ה דחסדים
 3
 וְהַ
 4
 1
 יְהוָה
 5 →
 2
 יְהוָה
 ← 6

לג' כלי יסוד דז"א
יֵאָהֳדוּנָהּ

שׁוּן. שׁוּן דְּלֵת. שׁוּן דְּלֵת יוֹד
שׁוּן דְּלֵת יוֹד

(המיתוק לפי סדר הגבורות) להמתיק ג' גבורות פחות שלישי דחג"ת שבתנ"ה דיסוד, בג' חסדים פחות שלישי (דתנ"ה) שבתנ"ה דיסוד [דז"א]

להעלות כפל אור חוזר דחסדים דב' שלישי ת"ת ונ"ה, מן תנ"ה דיסוד, דרך קו אמצעי (כדי שלא ייחלשו), ולהמתיק השליש העליון דגבורה דת"ת ונ"ה דגבורה, שבחוג"ג [ושליש עליון דת"ת] דיסוד [דז"א]

סדר בקיעת הלבושים (כל חסד הולך לספירה ובוקע שם את לבוש דאימא)

(א) 7 להעלות אור החוזר דחסדים הנז' (תנ"ה), מיסוד דז"א לחסדים העליונים דחג"ת שבתוך (ב) יסוד דאימא שבחזה דז"א.

(ד) ועיי"כ מתרבים החסדים הנז' דחג"ת ונכפלים. [וגם או"ח דתנ"ה עצמם נכפלים]

(ג) או"פ שלהם - דתנ"ה - לתוך יסוד דאימא, ואו"מ שלהם - דתנ"ה - על גבי היסוד דאימא, ועל ידי כן נבקע היסוד דאימא.

[או"י דחג"ת, הולך למקומו בכלי החג"ת דז"א 1 2 3]

ולהעלות הכפל דב"ש העליונים ד [או"ח ד] חסד, לחכמה. ושליש תחתון, לחסדים דדעת. ו [כפל ה] ב' שלישים העליונים ד [או"ח ד] גבורה, לבינה. ושליש תחתון, לגבורות דדעת.

א. עיין בשער כ"ה בדרוש ג' ובדרוש ו'.

ב. א"ה יש סידורים שכתוב יסוד דאימא, ויש סידורים שכתוב יסוד דישסו"ת, והמעיין יבחר.

ד. בסידור המודפס, ההוראה בסוגריים ליד הגהה ג', מופיעה כאן. כלומר, בקיעת יסוד דאימא נעשית לפני ההכפלה.

ג. א"ה כך כתבו בקצת סידורים, לכן מסודר כאן בין שני חצאי לבנה. ועיין בספר ענ"ה דף ט"ז ע"א אות נ"א מה שכתב על זה, ועיין שם. [ועיין ע"ח ח"ב דף ו' ע"ב אות ב', דף ט' סע"ב-ג'.

[סז:] ו[כפלה] ב' שלישים העליונים דאו"ח דת"ת, לכתר דז"א שבת"ת דישסו"ת [ודאו"א וא"א (וכן בכל מקום)] (*).
[שהוא (צ"ל שממנו) הנה"י החדשים דישסו"ת, שבו (בת"ת דישסו"ת) מלובשים שורשי ד' המוחין דכתר דז"א].

יהוה ב"ש [התחתונים ד]ת"ת דישסו"ת

או"ח דב' שלישים עליונים דת"ת דחסד [דז"א], עולה לב"ש ת"ת דישסו"ת (אוצ"ח ל"ו ע"ב אות ב', יש להקדים תבונה ליש"ס)

יהוה ב"ש [העליונים ד]ת"ת דז"א

להמשיך [בש"ת] דת"ת דישסו"ת (כתר המלך) עם שורשי המוחין שבו, לכתר (O) דפנימיות דפנימיות דז"א

אֱלֹהִים אֱלֹהִים
יְהוָה יְהוָה

[חו"ב חו"ג דכתר דז"א - מצד אימא] (*)		[חו"ב חו"ג דכתר דז"א - מצד אבא] (*)
אלף הי יוד הי	[חכמה]	יוד הי ויו הי
אלף הי יוד הי	[בינה]	יוד הי ואו הי
אלף הא יוד הא	[חסדים]	יוד הא ואו הא
אלף הה יוד הה	[גבורות]	יוד הה וו הה

ג' כלי כתר דז"א (*)

אלף הי יוד הי
יוד הי ויו הי

יוד. יוד הי. יוד הי ויו. יוד הי ויו הא

6 ושליש [תחתון] או"ח דחסד הנז' דת"ת, להעלות על גבי כתר דנוק' [שהוא סיום דנה"י החדשים הנז', המגיעים לכנגד אחורי ב"ש עליונים דת"ת דז"א], דרך החזה.

(A) לחלק את השליש [תחתון] דאו"ח דחסד הנז' דת"ת, שעל גבי הכתר דנוק', לד' חלקים. ולהמשיך עתה חלק א' מד' חלקים, לכתר דנוק'.

רביע א'
יהוה

לג' כלי כתר דנוק'

יוד הא ואו הה

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הה

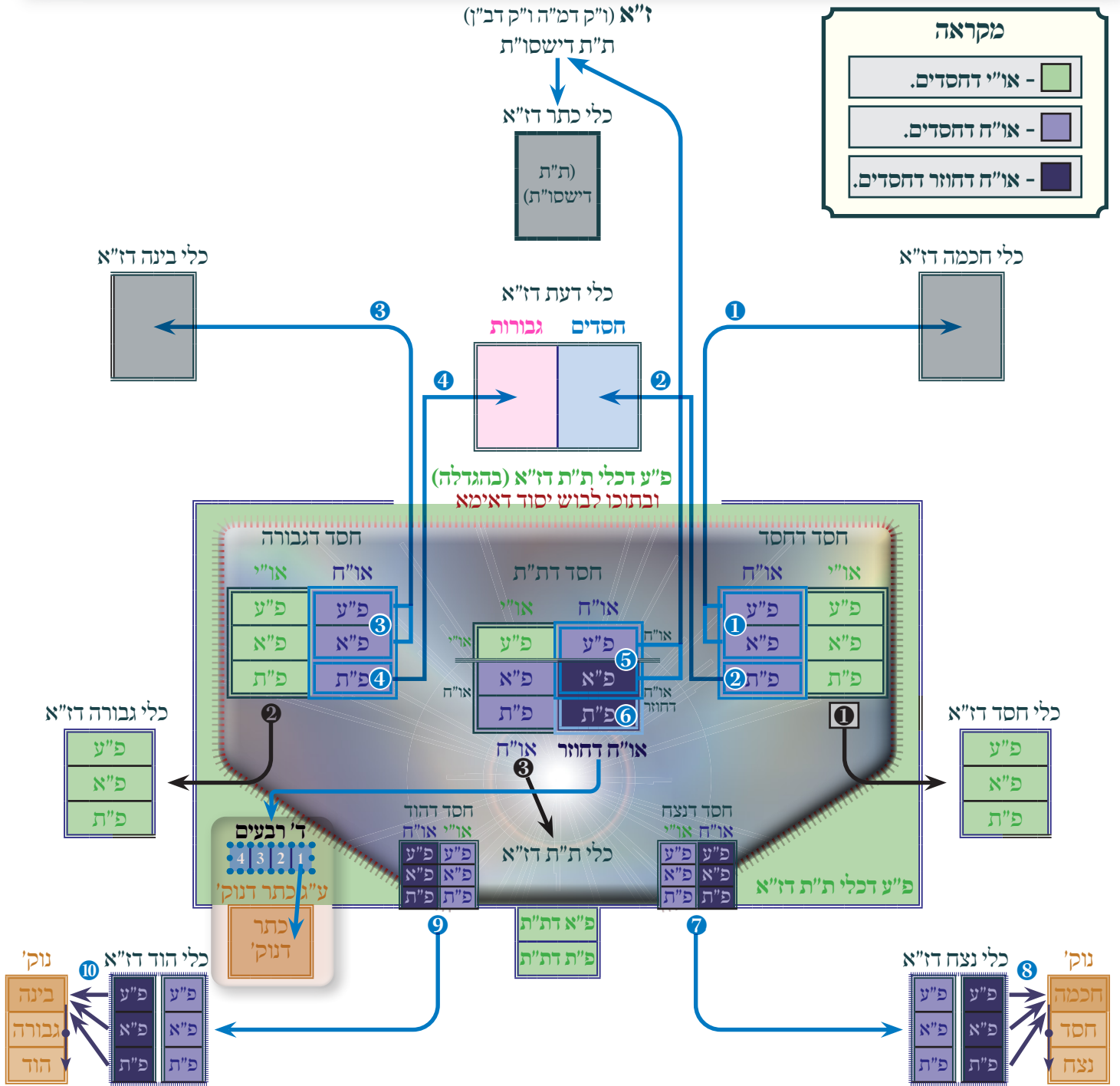
י יהו יהו יהוה

* הנה"י החדשים הוצצים בין ת"ת דישסו"ת לבין החב"ד דז"א. לכן ע"י העלאת ב"ש או"ח דחסד דת"ת, מביאים את הת"ת דישסו"ת להיות כתר לז"א (ע"ג גולגלתא), והנה"י החדשים נדחים מאחוריו (צורת ל'). עפ"י סידור היר"א ח"א עמ' 622. עיין שעה"כ דף פ"ט סע"א, שענין הכתר - שער הנו"ן. שער"ר ח"ב דף ס"ה ע"א, בענין כוונת הטבילה: המושכת הכתרים דכתרים הם לפרצופים 3-4-5 הכוללים דז"א.

O נראה ששורשי המוחין דז"א (שנבררו עם הרפ"ח של ז"א), הם השורשים שנכנסו לכחב"ד חג"ת של ישסו"ת ב' (הטיפה הגופנית), בעת כניסת מוחין דאו"א בלבושים (בתיבת אחד). ועכשיו, שת"ת דאימא (כתר המלך) שוכן ע"ג רישא דז"א, וגולגלתא דז"א שוקע בתוך בטן דאימא, שהיא רכה, חלל (ע"י שעה"ק דף ל"ה אע"א). ואז יורדים (אותם ששורשי המוחין) לתוך גולגלתא דז"א.

לגבי הצינון לצורך הכתר, מזה שאמרו שלא צריך, כנראה שזה רק לפי הפשט (2-2-2), אבל לפי דרוש הדעת נראה שצריך צינון (ע"י אוצ"ח דף י' רע"א, השד"ה אות ט').

* אלו שורשי המוחין דכתר דז"א, היורדים עכשיו מוחצי תחתון דת"ת דישסו"ת, לאווירא שבתוך הגולגלתא דז"א. כלי הכתר הם הגולגלתא דז"א. והם נעשו, עפ"י דרוש הדעת, מתרין פ"ע דחג"ת דז"א (הסידור מסודר לפי 2-2-2, ואז אין מקום לכתר). ע"י נה"ש דף כ"א אע"ב, מ"ב ע"ג. וע"י ע"ח ח"ב דף י' עד י"ג. וע"י ע"ח ח"א דף ק"ו (כולו). שעה"ק דף ל"ה ע"א. א. עיין במב"ש שער ו' ח"א דרוש ו' (דף נ"ב ע"ב-ג). [וכן עיין ע"ח ח"ב דף מ"ט ע"ב דרוש ו'.]

* חסדי התנ"ה שחזרו ליסוד דאימא גרמו לריבוי אורות, כנ"ל. ואז נכפלים (נעשה או"ח) החו"ג ושליש עליון דת"ת (שהיו סתומים בתוך יסוד דאימא).
 * וגם נכפלים שוב (נעשה או"ח דחזור) חסדי האו"ח דב"ש ת"ת ונ"ה שעלו (האו"י שלהם המקורי נשאר ביסוד דז"א).
 * ונבקע יסוד דאימא, ובוה משתחררים החו"ג ושליש עליון דת"ת.
 * האו"ח דב"ש ת"ת מתחבר עם או"י דש"ע דת"ת, להיות ג' שלישי או"י (פעולה זו לא כתובה בסידור הרש"ש).
 * האו"ח דחזור דב"ש ת"ת מתחבר עם או"ח דש"ע דת"ת, להיות ג' שלישי או"ח, והולכים האו"י דחג"ת למקומם (פעולה זו לא כתובה בסידור הרש"ש).

מקורות

סידור ח"ב דף ס"ז ע"ב. ע"ח ח"א דף מ"א ע"א שמ"ש אות א'.
 ע"ח ח"ב דף ו' ע"ב אות ב', דף ט' סע"ב-ג', דף נ"ב סע"א.
 אוצ"ח דף מ"ה ע"א, אש"ל אות ו'. דף י"ב אש"ל אות י"ג.
 ע"ח ח"ב דף מ"ח ע"ב. (יש לסיים את ז"א, כולל הכתר שלו, לפני תחילת בנין הנוק). דף י"ב ע"ג (ענין הגדלת המוחין/כלים).
 מבו"ש דף נ"ב ע"ב-ג'. ע"ח ח"ב דף מ"ט ע"ב (ענין הכתר).
 תו"ח דף קכ"ט ע"ב (ענין שלישי ת"ת לעשיית כתר דנוק).
 באתי לגני ח"א דף פ"ז סע"ב, פ"ט ע"א. ח"ב דף קפ"ד ד"ה ועוד. פת"ע דף ל"ה ע"ד אות ח'.
 אוצ"ח דף ל"ו ע"ב, אש"ל אות ב'. דף ל"ז ע"ב.
 אמת מאר"ן דף צ"ח סע"א (ענין שורשי המוחין שבכתר).
 פתח עיניים החדש ח"ה עמ' 41.
 ע"ח ח"א דף ק"ז ע"א (ענין נה"י חדשים).

סדר בקיעת הלבושים והגדלת הכלים

- 1 או"י דחסד הולך לכלי החסד.
- 2 או"י דגבורה הולך לכלי הגבורה.
- 3 או"י דת"ת הולך לכלי הת"ת.
- 1 ב"ש דאו"ח דחסד עולים לכלי החכמה.
- 2 ש"ת דאו"ח דחסד עולה לכלי החסדים דדעת.
- 3 ב"ש דאו"ח דגבורה עולים לכלי הבינה.
- 4 ש"ת דאו"ח דגבורה עולה לכלי הגבורות דדעת.
- 5 ב"ש דאו"ח דת"ת עולים לת"ת דישסו"ת, להביא אותו שישמש בתור כתר לז"א.
- 6 ש"ת דאו"ח דת"ת הולך לבנות כתר דנוק' (ע"ג רישא דנוק', מתחלק לד' רבעים).
- 7 חסד דנצח (או"ח וחזור דחזור) הולך לכלי הנצח.
- 8 כפל האו"ח (דחזור) דנצח הולך להכמה דנוק', ומאיר בה"ן דנוק'.
- 9 חסד דהוד (או"ח וחזור דחזור) הולך לכלי ההוד.
- 10 כפל האו"ח (דחזור) דהוד הולך לבינה דנוק', ומאיר בג"ה דנוק'.

[סט.]

לחזור ולהוריד הכפל שהוא או"ח [יחד עם או"ח דאו"ח] דחסדים דהוד הנז' שעלו ליסוד דתבונה, להורידם להוד דז"א

9

הוד דז"א

יהוה

ג' כלי הוד דז"א

אדני

א צבאו צבאות

אות

להמשיך ג"ש [דאו"ח] [דאו"ח דחסד דהוד, לבינה דנוק']

10

או"ח דאו"ח דחסד דהוד דז"א

יהוה

לג' כלי בינה דנוק'

אלף הה יוד הה

אהיה

א אה אהי אהיה

ומשם הארת הבש"ת שבהם לג"ה דנוק'

לחזור ולהוריד הכפל שהוא או"ח [יחד עם או"ח דאו"ח] דחסדים דנצח הנז' שעלו ליסוד דתבונה, להורידם לנצח דז"א

7

נצח דז"א

יהוה

ג' כלי נצח דז"א

יהוה

צ צב צבא

צבא

להמשיך ג"ש [דאו"ח] [דאו"ח דחסד דנצח, לחכמה דנוק']

8

או"ח דאו"ח דחסד דנצח דז"א

יהוה

לג' כלי חכמה דנוק'

יוד הא וו הה

יוד. יוד הא. יוד הא וו. יוד הא וו הה

י ייה יהו יהוה

ומשם הארת הבש"ת שבהם לח"ן דנוק' (ב)

להמשיך מיסוד דז"א (לאחר מיתוק), ה"ג שהם ה' הוי"ו"ת, לדעת דרחל, העומד מאחור כנגד פ"א דיסוד דז"א. ויכוין להוציא ולתקן ה' ספיי העלוי לפר' הדעת דמ"ה וב"ן דרחל, מכח ריבוי קיבוץ הה"ג הנז' (ברכת הבית ברובה). ועוד ד' ספיי אחרות משאר חלקי בירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, ועם המל' שבו נשלם ליי"ס דמ"ה וב"ן דפר' דעת דרחל. (דהיינו, ה"ג עם השורשית - 1, ונתוסף עוד ד')

ו (נקודה שורשית)

ה' גבורות

יהוה

יהוה

יהוה

ד (הגדלה)

יהוה

יהוה

לג' כלי דעת דרחל

יוד הה וו הה

יוד. יוד הה. יוד הה וו. יוד הה וו הה

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הא

א. א"ה נ"ל כי צ"ל נו"ה דוקא, ומ"ש כאן נה"י הוא ט"ס. וכג"כ מ"ש כאן כלי"ת דז"א, וגם הוי"ו"ה בניקוד חולם גם זה ט"ס. וכן מצאתי בקצת סידורים שהעבירו עליהם הקולמוס. לכן סידרתים כאן בין שני חצאי לבנה. וא"ש את"מ.
 עיין אוצ"ח דף מ"ה ע"א, אש"ל אות ו'. וכן דף י"ב ע"א אש"ל אות י"ג: או"ח דחסדי נו"ה חוזרים לגופא דז"א ובוקעים את לבושי הנו"ה דאימא כדי לבטל את החציצה (לבוש) בין האור והכלי דנו"ה דז"א.
 עי' ע"ח ח"ב דף מ"ח ע"ב: יש לסיים את ז"א (כולל הכתר שלו) לפני תחילת בנין הנוק'. עי' באתי לגני ח"א דף פ"ט ע"א, ח"ב דף קפ"ד ד"ה ועוד. יוצא שעיקר בנין החו"ב דרחל הוא כאן, ולא ב"טובים" (ב"ח ג"ז).
 ב. עיין ע"ח שער ל"ה פ"ה.

[וזוכר זכסדי אבות]

זוכ"ר גי' ע"ב וקס"א דאו"א
יוד הי ויו הי
אלף הי יוד הי

עתה יכוין להשאיר שורשי ה"ג בדעת דנוק', ולהמשיך הארת (דרך לבושים) ג' גבו' עליונות (חג"ת) במלבושי יסודות דאימא וז"א, לחג"ת שלה (רחל). ויכוין להמשיך אור ממוחין דקס"א דאימא שבחג"ת (פ"א) דנה"י דז"א (עומד כנגד חג"ת דרחל), להוציא ולתקן כנגדם מאח', ג' פר' חג"ת דרחל (בחג"ת דרחל יש ב' כיסוים, אימא וז"א), כל אחד כלול מי"ס מבירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, באופן זה

אלף הי יוד הי

<p>כף</p> <p>[להמשיך גבורה דגבורה.] ויכוין להמשיך הארה מהוד דאימא שבפ' אמצעי דהוד דז"א, להוציא ספי' אחת דמ"ה וב"ן מי"ס דפר' הגבורה, וח"ס אחרות מבירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, ועם המל' שבו, נשלם לי"ס דפר' הגבורה דמ"ה וב"ן דרחל</p>	<p>לע</p> <p>יכוין להוציא ג"ס מאור גבו' דת"ת ומאור שורשי שתי גבו' דנו"ה שבה, וז"ס אחרות מבירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה (ועם המל' שבו), נשלם לי"ס דמ"ה וב"ן דפר' הת"ת דרחל (ברכת הבית ברובה). ונקודת המל' שהיתה בו, יכוין להמשיכה ולהורידה (עכשיו) ליסוד שלה (◇)</p>	<p>יץ</p> <p>(א) [להמשיך גבו' דחסד (המגדיל)]. ויכוין להמשיך ט"ס דמ"ה וב"ן, ועם המלכות שבו, נשלם לי"ס (פרטיות) דפר' החסד דמ"ה וב"ן דרחל</p>																																										
<table border="0"> <tr> <td>פ (הגדלה)</td> <td>כ (נקודה שורשית)</td> </tr> <tr> <td>גבורה דגבורה (מגדיל)</td> <td>הארת לבוש הוד דאימא</td> </tr> <tr> <td>יהוה</td> <td>אלף הא יוד הא</td> </tr> <tr> <td colspan="2">ג' כלי גבורה דרחל</td> </tr> <tr> <td colspan="2">יהוה</td> </tr> <tr> <td colspan="2">אלהים</td> </tr> <tr> <td colspan="2">אכדטם</td> </tr> </table>	פ (הגדלה)	כ (נקודה שורשית)	גבורה דגבורה (מגדיל)	הארת לבוש הוד דאימא	יהוה	אלף הא יוד הא	ג' כלי גבורה דרחל		יהוה		אלהים		אכדטם		<table border="0"> <tr> <td>ע (הגדלה)</td> <td>ל (השורשית ביסוד)</td> </tr> <tr> <td>ג' גבורות דתנ"ה (בסיס ומגדיל)</td> <td>ג' גבורות דתנ"ה (בסיס ומגדיל)</td> </tr> <tr> <td>יהוה</td> <td>יהוה</td> </tr> <tr> <td colspan="2">ג' כלי ת"ת דרחל</td> </tr> <tr> <td colspan="2">אלף למד הי יוד ממ</td> </tr> <tr> <td colspan="2">צבאות</td> </tr> <tr> <td colspan="2">השתפא</td> </tr> </table>	ע (הגדלה)	ל (השורשית ביסוד)	ג' גבורות דתנ"ה (בסיס ומגדיל)	ג' גבורות דתנ"ה (בסיס ומגדיל)	יהוה	יהוה	ג' כלי ת"ת דרחל		אלף למד הי יוד ממ		צבאות		השתפא		<table border="0"> <tr> <td>ץ (הגדלה)</td> <td>י (נקודה שורשית)</td> </tr> <tr> <td>גבורה דחסד (מגדיל)</td> <td>גבורה דחסד (מגדיל)</td> </tr> <tr> <td>יהוה</td> <td>יהוה</td> </tr> <tr> <td colspan="2">ג' כלי חסד דרחל</td> </tr> <tr> <td colspan="2">אלף למד</td> </tr> <tr> <td colspan="2">אלף.אלף למד</td> </tr> <tr> <td colspan="2">אל</td> </tr> </table>	ץ (הגדלה)	י (נקודה שורשית)	גבורה דחסד (מגדיל)	גבורה דחסד (מגדיל)	יהוה	יהוה	ג' כלי חסד דרחל		אלף למד		אלף.אלף למד		אל	
פ (הגדלה)	כ (נקודה שורשית)																																											
גבורה דגבורה (מגדיל)	הארת לבוש הוד דאימא																																											
יהוה	אלף הא יוד הא																																											
ג' כלי גבורה דרחל																																												
יהוה																																												
אלהים																																												
אכדטם																																												
ע (הגדלה)	ל (השורשית ביסוד)																																											
ג' גבורות דתנ"ה (בסיס ומגדיל)	ג' גבורות דתנ"ה (בסיס ומגדיל)																																											
יהוה	יהוה																																											
ג' כלי ת"ת דרחל																																												
אלף למד הי יוד ממ																																												
צבאות																																												
השתפא																																												
ץ (הגדלה)	י (נקודה שורשית)																																											
גבורה דחסד (מגדיל)	גבורה דחסד (מגדיל)																																											
יהוה	יהוה																																											
ג' כלי חסד דרחל																																												
אלף למד																																												
אלף.אלף למד																																												
אל																																												

להמשיך חלק הרביע הב' דשליש או"ח דחסד דת"ת דז"א העומד על גבי כתר דרחל, לתוך כתר שלה

רביע ב'
יהוה
לג' כלי כתר דרחל
יוד הא ואו הה
יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הה
י יה יהו יהוה

א. עיין ע"ח ח"ב שער ל"ה שער הירח כולו, ושם בדרוש אטב"ח. [וכן ע"ח ח"ב דף נ"א סע"ד].
ובמב"ש שער ו' ח"א דרוש ו' (דף נ"ב ע"ב).
◇ ת"ת דנוק' קיבל חצי שלישי דכלי ת"ת דז"א. לכן השורשית של הת"ת דנוק' יכולה לרדת ליסוד דנוק' (כאן - יר"א ח"א 626), שאין לו על מי לסמוך כנגדו בז"א (ע"ח ח"ב דף נ"א ע"ד).

[ע.]

[לבני בנייהם]

ויכוין להמשיך הב' גבו' התחתונות דנו"ה דנוק' מיסוד דז"א שבדעת דנוק'. ולהמשיכם דרך ת"ת שלה, ולהשאיר שם שורשם. ולהכרם עם הגבו' הג' שבת"ת שלה. ומריבוי הארת שלשתם, נעשה הת"ת שלה. וימשיך שאריתם לנו"ה שלה, והארת כללות הה"ג ליסוד שלה. ויכוין לעשות ולתקן ג' פנה"י דמ"ה וב"ן דרחל, כל אחד כלול מ"ס, מבירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, באופן זה

קץ	רף	מס	
<p>יכוין להוציא נקו' א' מהארת הוד דז"א. ונקו' א' מהארת הוד דאימא שבתוכו. ועם נקו' המל' שבו הם ג' נקו'. יכוין להכותם זו בזו ולכלול כל אחד מכולם והיו ט' נקו'. ועוד נקו' א' מבירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה [ע"י גב' דהוד], ונשלם ל"ס דמ"ה וב"ן דפר' הוד דרחל</p>	<p>יכוין [להמשיך כללות הה"ג ו] להוציא ח"ס מבירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, ועם המל' שבו, ומל' שירדה בו מן הת"ת, נשלם ל"ס דמ"ה וב"ן דפר' היסוד דרחל</p>	<p>יכוין להוציא ג"ס דמ"ה וב"ן, מאור פ"ת דנצח דז"א. ומאור נצח דאימא שבתוכו. ומאור גבו' דהוד בעוברת דרך הנצח. וז"ס אחרות מבירורי אור' דמ"ה וב"ן דחלקה [ע"י גב' הנצח], ועם המל' שבו, נשלם ל"ס דמ"ה וב"ן דפר' נצח דרחל</p>	
<p>ץ</p>	<p>ק</p>	<p>ס</p>	
<p>שורשית דהוד יהוה לבוש דפ"ת דהוד דז"א אות לבוש הוד דאימא אלף הא יוד הא</p>	<p>(הגדלה) הוד (מגדיל) (עבר בנצח) יהוה</p>	<p>(הגדלה) נקודת הת"ת (שורשית שירדה ליסוד) יהוה (שורשית דיסוד) (י' הו' הו' הו')</p>	<p>(הגדלה) (שורשית דנצח) (יהוה) הוד (במעבר) יהוה לבוש מפ"ת דנצח דז"א צבא לבוש נצח דאימא אלף הי יוד הי</p>
<p>ג' כלי הוד דרחל אלהים א אל אלה אלהי אלהים במוכץ</p>	<p>ג' כלי יסוד דרחל ש"ן דלת יוד ש"י ש"ש ש"י</p>	<p>ג' כלי נצח דרחל אל א אל בם</p>	

להמשיך חלק הרביעי השלישי דשליש אור חוזר דחסד דת"ת דז"א העומד ע"ג הכתר דרחל, לתוך הכתר שלה

רביע ג'
יהוה

לג' כלי כתר דנוק'
יוד הא ואו הה

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הה
י"ה י"ה י"הו י"הוה

◇ עיין באתי לגני ח"א דף פ"ט ע"ב, אין לראות את השורשית (כמו בכל האטב"ח, מלבד שורשית הת"ת שירדה ליסוד, וההוד).

[למען שמו]

להמשיך כללות דכללות ה"ג למלכות דרחל, הנקראת שם.

ולהמשיך [ולהוציא מ] הארת ג' שמות דתנ"ה בלבושי נה"י דאימא ג"ס. ועוד ז"ס למל' דרחל, ולבנותה ולתקנה כלולה מי"ס

(א) תנ"ה - [שׁ] (במקום שורשית, ע"ה ח"ב דף נ"ב אע"א)			(ב) כללות דכללות ה"ג (מגדיל) [משלים] [י]		
הי	יוד	הי	אלף	יהוה	יהוה
הא	יוד	הא	אלף	יהוה	יהוה
הה	יוד	הה	אלף	יהוה	יהוה
	(תם*)			שׁן	

ג' כלי מלכות דרחל

אלף דלת נון יוד
 אדני
 א אד אדני

ויכוין להמשיך הב' גבורות מנ"ה • דרחל ליסודה, (ולהמשיך להם הארה מיסוד דאבא שביסוד דז"א)

יהוה יהוה
 לג' כלי יסוד דנוק'
 שׁן דלת יוד
 שׁדי
 שׁ שׁדי שׁדי

סוד הדלקת המנורה (עבור לעמוד הבא, יש לכוין מלמטה למעלה) ←

- * עיין פת"ע דף ל"ו ע"ב, מביא מבו"ש דף נ"ד סע"א אות א' (עיין הגוב"י שם). אין לזה כוונה מפורשת. עיין מבו"ש דף נ"ג ע"ג, ענין חותם בתוך חותם, במקום שורשית. הרב ישראל בנימין (מהרי"ב) מרמז במ' של ת"ם שני צירים ושתי דלתות. עיין מז"ש ח"ב דף רע"ה רע"ב, ח"א דף כ"ט רע"א אות נ"ב, בענין אטב"ה. אמ"ל דף מ"ה ע"ד, ט' ע"ג. ת"ם, ענין עקביים של לאה בתוך ראש דרחל.
- עיין ע"ה ח"ב דף מ"ח סע"ב, רק הנ"ה מגולים (בנוק'), החג"ת (כולו) מכוסה (ע"י לבוש ז"א). לכן לנ"ה יש כח גדול ורק הם יורדים ליסוד דנוק' לעשות פעולת הדלקת המנורה.

⑩ (ב) ולהמשיך סיום הנה"י חדשים דישסו"ת לתוך כתר שלה. ולהמשיך הארת המוחין דאימא שבכתר דז"א [ע"א].

אֱהִיָּהּ
יְהוָה

אֱהִיָּהּ   אֱהִיָּהּ
יְהוָה   יְהוָה

אֱהִיָּהּ   אֱהִיָּהּ
יְהוָה   יְהוָה

⑨ ולהמשיך עוד ט"ס [נ] עם הנקו' [השורשית] שבה, נשלם כתר שלה לי"ס, אטב, מאחורי ב"ש דת"ת דז"א. ⑧

(א) להמשיך חלק [הרביעי] הרביעי דחסד דת"ת לכתר שלה.

רביע הרביעי

יְהוָה

ג' כלי כתר דרחל

יֹד הֵא וְאוּ הֵה

יֹד. יֹד הֵא. יֹד הֵא וְאוּ. יֹד הֵא וְאוּ הֵה

י יֵה יְהוּ יְהוּה

ומשם לכתר דרחל

יְהוָה יְהוָה

ג' כלי דעת דרחל

יֹד הֵה וּוּ הֵה

יֹד. יֹד הֵה. יֹד הֵה וּוּ. יֹד הֵה וּוּ הֵה

יֹד. יֹד הֵא. יֹד הֵא וְאוּ. יֹד הֵא וְאוּ הֵה

ומשם לדעת דרחל

יְהוָה יְהוָה

ג' כלי ת"ת דרחל

אֵלֶּף לְמֵד הֵי יֹד מֵם

צְבֹאוֹת

הַשְּׁתַּפֵּא

להעלותם מחוברים יחד דרך קו אמצעי, ליסוד דז"א שבת"ת שלה

יְהוָה יְהוָה

ג' כלי יסוד דרחל

שִׁינ׳ דִּלְת׳ יֹד

שִׁד׳

שׁ׳ שִׁד׳ שִׁד׳

← ולהמשיך [הארה] מאחור ופנים דיסוד דאבא שביסוד דז"א שהוא ריבוע ופשוט דשם ע"ב (גי' אהר"ן)

ליסוד דרחל, שמכח הארה זו הוא מקבץ את הב' גבורות להעלותם עד הכתר דנוק'

יֹד. יֹד הֵי. יֹד הֵי וְיוּ. יֹד הֵי וְיוּ הֵי קפ"ד

יֹד הֵי וְיוּ הֵי ע"ב גי' אהר"ן

להעלות הב' גבורות [דנו"ה] מיסודה,

א. א"ה המשכה זו של חלק הד' הוא אחר עליית הב' גבורות של נו"ה מן היסוד עד הת"ת שלה עד הדעת עד הכתר שלה כמבואר בשער ל"ד פ"ו. וא"כ כוונת דף זה הוא מלמטה למעלה, וזה פשוט.

ב. נה"י חדשים, עיין בשער כ"ג פ"ד ושער כ"ה פ"ה.

תולדות או"מ דף ט"ו סע"ב

סדר טבילת שבועות

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה (יאהדונהי), בדחילו ורחימו (יאההויהה) ורחימו ודחילו (איאההויהה), ליחדא שם אות יו"ד ואות ה"א (או"א) בשם אות וא"ו ואות ה"א (זו"ן) (ע"י שפע א"ס המשפיע בהם ומייחדם) ביחודא שלים (יהוה) בשם כל ישראל, הנני בא לטבול במקוה טהרה זו לתקן את שרשה במקום עליון בכל פרטיה ותיקוניה ודקדוקיה.

ויהי רצון מלפניך יאו"א שבכח סגולת טבילה זו במקוה, העולה כמספר ונק"ה שבמזל התחתון, תנקה ותטהר הכלה העליונה, נאה וחסודה, בטבילת המים היורדים מהכתר הנורא, הכולל כל נ' שערי בינה, ברדתו על ראש ז"א. ויאירו בה **יו"ד ה"י דשם ע"ב**, ו**יו"ד ה"י דשם ס"ג**, ומילוי **ע"ב**, ומילוי **ס"ג**, שכאשר יוסר מהם ה**ב' כוללים** של ב' שמות, המה יעלו כמספר **מקו"ה** העליון המושגב ומוכתר בכתרי כתרים **שער ה'ן**.

ובכן יתוקן **כתר הכלה**, נעימה וחסודה, כאשר ישית עליו בעל האשה, ויט אליה חס"ד, ותשם כתר מלכות בראשה, לשבת יחדיו. ומהארה זו תאיר **לנו**, בני מלכים בני רחל אמנו, תוספת קדושה על נר"ן, לאור באור החיים, כי עמך מקור חיים, באורך נראה אור. וצדקה תהיה לנו להיות בכלל שושביני הכלה המעדים אותה בעדי עדיים ומהארת י"ג תיקוני דיקנא ה' ה' אל רחום וחנון וכו' ונקה, המאירים עתה, אשר בהם שורש המחילה והתחינה, הקרב כבסנו מעוונינו ומחטאתינו טהרנו, כאמור מפי כבודך וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טומאותיכם ומכל גילוליכם אטהר אתכם, ותוציא לאור משפטינו ואל תשחת את זכר שאריתנו, כי לך מייחלות עינינו, וזכור מעמד הר סיני לפניך כיום הזה, וקומה עזרתה לנו, ופדנו למען חסדך.

ויהי נועם ה' אלהינו עלינו, ומעשה ידינו כוננה עלינו, ומעשה ידינו כוננהו.

לקבל תוספת הקדושה **מכתר**, יטבול **ד' טבילות**, ויכוין בראשון **ביו"ד ה"י דשם ע"ב**, ובשני **ביו"ד ה"י דס"ג**, ובשלישי **במילוי שם ע"ב**, וברביעי **במילוי שם ס"ג**. או יכוין בד' **אותיות שם הוי"ה** בניקוד **קמץ**. ואשרי איש ירא ה' אשר כמשפט הזה יעשה להשביע בצחצחות נפשו, ורוח נכון יחודש בקרבו, ולאהבה וליראה את ה' יראת הרוממות, יראָה זרע יאריך ימיו, ול"ו יראה כל חכמי לב, מוכתר בכתר תורה, וד' עליהם יחיו.

יו"ד ה'י דע"ב (35)

יו"ד ה'י דס"ג (35)

יו"ד ה'י ו'י' ה'י דע"ב (46)

יו"ד ה'י ו'א' ה'י דס"ג (37)

ועולים כמנין **מקו"ה**, עם ב' **כוללים**. (153)

סדר המשכת המקיפים הכוללים של ז"א (של פרצופים נח"ב הכוללים)

להמשיך ל"מ הכוללים דבינה (נשמה) ודחכמה (חיה) ודכתר (יחידה) הכוללים - מקיפים ע"ג רישא דז"א

מקיפי מ'

Ⓢ

Ⓣ

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

Ⓚ

Ⓛ

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

Ⓢ ע"י הגהת הסידור המודפס (כרך מועד, ח"ו דף ח' סע"א. העתקנו אותה בגנוזי חיים על שבועות עמוד 109),

וכן קנין פירות דף ק"ח (ע"י בגנוזי חיים על שבועות בעמוד 117).

עפ"י הרה"ג שד"ה, יש לכוין בפרצוף הנוקבי לפני הזכרי.

נהר שלום דף כ"ה סע"א - סדר כוונות הטבילה

בענין עליית וכפילת החסדים, ידוע ומפורסם במקומות רבים בספר ע"ח ובפרט בשער כ"ה דרוש ג' ובשער תיקון הנוקבא בע"ח ובספר מב"ש יע"ש, שא"א להמשיך הגבורות לדעת דנוק' כי אם אחר המיתוק. וגם המשכת כפל השני חסדים התחתונים דנ"ה לחו"ב דנוקבא, כי אם אחר ירידתם וחזרתם למקומם, שהוא אחר ירידת והמשכת הב' צלמי ל"מ בקונה הכל. והמשכת הב' צלמי ל"מ בקונה הכל א"א אם לא אחר ירידת והמשכת הכתר. והמשכת הכתר א"א אם לא ע"י עליית כפילת החסדים. וע"כ הוא מוכרח לכוין כל אותו הסדר:

כוונת תפילת שחרית ומוסף דיום שבועות (סידור הרש"ש ח"ו דף ח' עמוד ב')

הנה נודע דכל מה שנמשך במ"ט ימים עד אשמורת הבוקר דשבועות (כולל הטבילה), הוא המוחין דאחור באחור. ולכן לא יש זיווג בכל אלו הימים (כללי, אבל פרטי יש), ואפילו בליל שבועות, עד היום. ואח"כ על ידי תפלת שחרית ומוסף, יכוין להמשיך מוחין דאחור בפנים דישסו"ת ודאו"א ודא"א, לג' פרצופי בינה וחכמה וכתר הכוללים דזו"ן, והם המוחין דחיה (פנים) דאבי"ע דכל אותם הבחינות:

וכתב הרב ז"ל בסוף פ"ה משער כ"ה ובכמה מקומות, וז"ל: ודע כי זה שאמרנו שרחל אינה לוקחת רק סיום החיורתי, זה הוא עתה בהיותה באחוריו, כי אחרי שתגדל וכו'. ע"ש שכתב שכל אלו המוחין הם מוחין דאחור, ואח"כ באים המוחין דפנים בפנים, ונגדלת כמוהו בכתר אחד שוה לשניהם (היינו באותו הגובה). מזה נראה שאין לכוין בתפילות היום דשבועות רק ממלת "באהבה" דעמידה ואילך:

והוא שיכוין במלת "באהבה" דתפלת שחרית דלחש דיום שבועות, לסלק המוחין דישסו"ת מפרצוף הבינה הכולל דז"א, ולהמשיך הצלם דמוחין דתבונה לפרצוף הבינה הכולל דנוקבה, וצלם דמוחין דיש"ס על גבי רישא דז"א. ולינסור הנוקבא הנזכרת, ולהביאה לפנים. ולהעלות את שני צלמי (לכאורה צ"ל צלם אחד. או שנסביר עפ"י עלי נהר דף ע' אות ט' בהגהת השד"ה, כמו בליל פסח, שאז גם צל"ם דאח' דאח' מסתלק, מתוך הנוק') המוחין הנזכרים למ"ן, ולזווגם. להמשיך המוחין דפנים, ונמשכים ומתפשטים לנקודת הפנים דנוקבא דבינה ב"מלך עוזר" וכו', ונגדלת, וחוזרים ומסתלקים ממנה המוחין, ומתפשטים בכריעות ובזקיפות, על דרך הנזכר בתפלת החול.

ובחזרה דשחרית, יכוין על דרך הנזכר, בפרצוף הכולל דחכמה דזו"ן, הנתקן על ידי או"א עילאין.

ובלחש דמוסף, נר"ן דפרצוף הכתר דזו"ן (בנין, יחוד בשים שלום).

ובחזרה [דמוסף] פרצוף חכמה דכתר הנזכר דזו"ן (בנין, יחוד בשים שלום).

ובקדושה, הכתר דפרצוף הכתר הנזכר דזו"ן, על דרך הנזכר (בנין ויחוד, בתיבת אחד):

הגהה על הסידור (סידור הרש"ש ח"ו דף ה' סוף עמוד א')

א"ה עיין בנה"ש דף כ"ט ע"ב, וז"ל. וצ"ל אימתי נמשכים ומתפשטים הל"מ הכוללים דצלמי המוחין שנמשכו ונתפשטו בזו"ן בתחילת העומר ועד עתה, כי עתה הוא זמן המשכתם, אחרי ביאת הכתרים דזו"ן, כידוע (בסידור של חול, בתיבות קונה הכל). ואפשר שצריך להמשיך אותם בטבילה, אחר הכתרים. או אפשר לומר שנמשכים בקרבנות ובנשמות, ע"ד המשכת המ' דצלם בשבת, ע"ש. ועיין בפתח עיניים בדף צ' ע"ג, וז"ל. ובענין המקיפי ל"מ הכוללים דפרצופי בינה וחכמה וכתר וכו', ובק"ק בית אל יבב"ץ המנהג לכוין תכף אחר כונת הטבילה (עמוד 107), קודם צאת מן הטבילה, עכ"ל. וא"כ, כאן אחר הכונה הזאת, צריך לכוין להמשיך ל"מ הכוללים דפרצופי בינה וחכמה וכתר כנז':

הגהה על הסידור (סידור הרש"ש ח"ו דף ט' עמוד א')

א"ה עיין בשמן ששון ח"ד (פתח עיניים) דף צ' ע"ב, וז"ל בענין המנהגים בק"ק בית אל יבב"ץ, בסדר הכוונות בליל שבועות, אין לכוין שום כוונה, רק יאמר ערבית פשוט. וכן ביום, תפילה פשוטה עד מילת באהבה של העמידה. ומשם ואילך יתחיל בסדר הכוונה כנזכר בסידורים, לכוין קבלת דמב"ד ובירורי רפ"ח דכל בחינה לצורך מוחין דאחו"פ דפנים כנודע. וכמ"ש בנה"ש דף ל"ג אע"א ע"ש. וכן אנו נוהגים, וכן כתב הרב היר"א בסידור. וז"ל: לחש דשחרית, יכוין בסידור החול לנסור ב' פרצופים דאחו"פ דאח' דבינה דזו"ן, ולהביא להם ב' צלמי המוחין דאחו"פ דפנים. והכריעות וזקיפות וזיווג שים שלום, כמו בחול ממש, אלא שהזיווג הוא בזו"ן הגדולים דפרצוף בינה, ויעקב ורחל נכללים בהם. חזרת שחרית, [כנ"ל] בפרצוף חכמה דזו"ן. לחש דמוסף, [כנ"ל] נר"ן דכתר דזו"ן. חזרה דמוסף, [כנ"ל] חכמה דכתר דזו"ן. קדושת כתר, [כנ"ל] כתר דכתר דזו"ן ע"ש.

כוונת הסעודה דיום שבועות (סידור הרש"ש ח"ו דף י"ב עמוד ב')

ובסעודה דיום שבועות, יכוין להמשיך המוחין דאחור ופנים דפנים דחיצוניות, אשר כבר נמשכו המוחין דאחור באחור דכל הבחינות הנז"ל לחיצוניות דזו"ן על ידי מנחת שעורים (קרנן העומר). ועתה, יכוין להמשיך המוחין דפנים בפנים, ולזווגם דוגמת מה שנעשה בתפילות, ולהמשיך טיפת ה"ח הנמשכים על ידי שתי הלחם (קרנן שבועות), כי חטה בגימטריא כ"ב אתון, סוד ה"ח כנודע:

1. שעה"כ דף פ"ו ע"ד, הגוב"י אות ב', מביא את פע"ח שער ספירת העומר דף פ"ו ע"ד.
עפ"י דעת האריז"ל אין להסתפר בכל תקופת ספירת העומר עד ערב שבועות. סיבת האיסור אינה בגלל האבלות על תלמידי ר"ע כמו עפ"י פשט ההלכה, אלא מפני טעם עמוק הקשור לתיקון הנקרא עמר נקה שהוא בגלגלתא דא"א והוא נתקן בימים אלו. עיקר השלמת התיקון הוא במ"ו לעומר, לכן אין להקדים.
  2. שעה"כ דף פ"ז ע"א, הגוב"י אות ד': הרב שמואל ויטאל מעיד שאביו היה מסתפר במ"ח ולא הסביר הדבר. סברת מהרש"ו כיון שכבר נשלמו שני צרופי שמות אלוקים כל אחד כ"ד צרופים. אביו הסתיר ולא רצה להסביר את טעם מנהגו זה.
  3. נה"ש דף ל"ג ע"א: צריך להיזהר לא לגלח אלא במ"ט לעומר כפי מנהג האריז"ל ולא במ"ח כי אין קשר בין המוחין של העומר לשערות ובחי' מ"ט של השערות לא נמשכה כלל עד יום מ"ט. נסתפק ספק גדול אם חל מ"ט בשבת האם נתיר לגלח במ"ח, ולא נפשט הספק. אלולי הכריחוני לגלח כמעט לא הייתי מגלח. כלומר, בסופו של דבר הרש"ש התגלח במ"ח.
  4. מורה באצבע לחיד"א סעיף רכ"א: רבינו האר"י לא היה מגלח עד מ"ט. כאשר חל מ"ט בשבת, ראיתי בכתב יד הרש"ש שאין לגלח אך הכריחוהו לגלח. גם דעת החיד"א שיש לגלח שלא יכנס לרגל מנוול.
  5. דב"ש מנהגי בית אל אות נ"ה: כשחל יום מ"ט בשבת אזי מגלחין ביום מ"ח לכבוד שבת ויו"ט.
  6. בן איש חי הגדת אורח חיים עניין חוה"מ סעיף כ"ז: אם חל ערב שבועות ביום שבת, מותר לגלח ביום מ"ח (מורה באצבע אות רכ"א).
  7. כף החיים תצ"ג ס"ק י"ג: הביא דברי המורה באצבע להלכה שמותר להסתפר במ"ח אם חל מ"ט בשבת.
  8. הרב מרדכי אליהו הלכות חגים פרק כ"א הלכה י"ג: כשחל שבועות ביום א' יסתפרו ביום ו'. עיין כף החיים תצ"ג ס"ק י"ג.
  9. שיטת השד"ה מובאת בספר דרכי החיים והשלום של האדמו"ר ממונקטש עמוד שפ"ו סימן תרכ"ח: כשחל ערב שבועות בשבת נהג השד"ה כשיטת הרש"ש, וכן נהגו איתו החבריה קדישא דיליה.
- מעיקר הדין, נראה שלפי רוב הפוסקים מותר להסתפר במ"ח שחל להיות בערב שבת. אך נראה שישב ואל תעשה עדיף.

תם ולא נשלם, השבח לאל בורא עולם,
 ירושלים תובב"א

